

မြန်မာ့

www.burmeseclassic.com

တၢ်ဂၢၤမၤနီၤ

သိုၣ်ခွၢ်ကြီးက
နင်းဆီၤဂးသွၢ်တၢ်ပုဂံ

လုံၤလှိုင်ထွၤ
ခတ်ပၤတံၢ်
တၢ်လိမံး

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၃၈၅/၉၉ (၄)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၃၄၂/၉၉ (၅)

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၉ ဇွန်လ

အုပ်ရေ (၅၀၀)

တန်ဖိုး (၃၀)ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်အုန်း

မိုးမင်းစာပေ

အမှတ်(၉၃)၊ ရိပ်သာလမ်း၊ သင်္ဃန်းကျွန်း။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ခိုင်

အောင်သစ္စာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၅၇၆)၊ ပတ္တမြားလမ်း၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)

ကျောက်စိမ်းအောင်ပိတောက်

အမှတ် (၁၇၁)၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - စိုးဝင်းငြိမ်း

အတွင်းစာပီ - ရွှေစမ်းချောင်းကွန်ပျူတာ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းတော့
စည်းကမ်းရှိမှုတိုးတက်မည်
စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးတင်းသည်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်ရိုး အဆီးမြင်ခါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးတို့ ဓနာင့်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးတို့ ဝင်ရောက်စွက်ပက် ဓနာင့်ယုတ်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်ဆီးသမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ဓချခန်းကြ။

တာရာမင်းမေ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက နှင်းဆီမီးသမားတပ်မက်

(ခုတ်ယူခိုင်း)

စော၊ဇူးထဲနဲ့
ကျွန်တော်အာရုံထဲမှာ
ဝန်းတွေကို ဆာတယ်။

‘ချစ်ကြိုက်ခြင်းဆိုသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချစ်ဆုံးဟု ထင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်အတွင်း၌ နေရာတွေ အကျယ်ကြီးရှိသော်လည်း တစ်နေရာ၌ အတူတွဲ၍ ထိုင်ရသည်ကို ချစ်သူတို့က အရသာယူနေကြပါသည်။ အချစ်သည် လူငယ်များအဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ထင်နေကြသော်လည်း လူအိုကြီးများအဖို့ အရသာ ဓယုတော့ပါ။ အကြောင်းသော်ကား အတိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးများ၌ ပီတိုးရောင်ကေသာ၊ သမင်မမျက်လုံး၊ နီထွေးသောပါးပြင်း၊ ဆွေးစရာပါးချိုင့်နှင့် ပုလဲသုတ်သွား

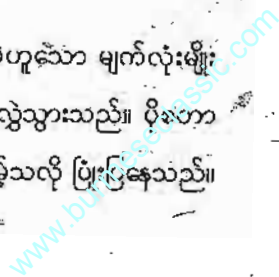
ကလေးများ မရှိသောကြောင့်ဟု ထင်ပါသည်။ မိန်းမနှင့် ယောက်ျားသည် ချစ်သောအခါ၌ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နှုတ်နေကြပါသည်။ စိတ်ဆိုးသောအခါတွင်လည်း တိတ်ဆိတ်ကာ တခြားစီ နေကြပါသည်။ ချစ်၍ပြောသော စကားများသည် အိပ်မက်နှင့်တူပါသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော် ကြီးလာလျှင် အချစ်ကို လုံးဝမယုံပါ။ လိမ်မုန်း သိပါသည်။ သို့သော်... ကျွန်တော့်ကိုချစ်သော မိန်းကလေးများ လာ၍ ပူးပူးကပ်ကပ် နေပါစွာ ကျွန်တော် ချစ်မိလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်မိပါသည် ဆရာမခင်များ...

စာကိုဖတ်၍ အဆုံးမှာ ရဲအောင်က ပြုံးသည်။ မချိုမချင် ကြည့်ရင်း နေ့ခန်းကို ပြန်မေး၏။
“ဒါလေးက ဘာလေးတုံးဟ...”
နေ့ခန်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရယ်ကျဲကျဲ ပြန်ဖြေသည်။
“စာစီစာကုံးလေကွာ...”
“ဘယ်က စာစီစာကုံးလဲ... ဘယ်က ရလာတာလဲ...”

“ဟာသ အဘိဓာန်ထဲက ကူးလာတာ”
“သဘောကျတယ်ပေါ့လေ...”
“အေး...”
နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြသည်။
“စာစီစာကုံးထဲမှာ အမှန်တရားတွေ ပါတယ်ကွ”
“ဒါပေါ့ကွာ၊ ကလေးပြောတဲ့စကားက တကယ်မှန်တတ်တာပဲ”

“ငါ နိုင်ငံတကာ ဟာသဖြစ်ရပ်လေးတွေကို ဖတ်နေတာ ကြာပြီ၊ အချို့ဟာသလေးတွေက အတွေးအခေါ်ပါတယ်ကွ”
ရဲအောင်က ခေါင်းညှိမိုပြီး ထောက်ခံ၏။
“အေးလေ...၊ အခုလိုဟာမျိုး ဆိုပါစို့”
“ဒါပေါ့ကွ၊ ဒီမှာ ငါပြမယ်ကွာ...”
“အင်း...”

ရဲအောင်က စ၊ ပေးမိတာ ငါ့အမှားပဲဟူသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် အအေးဆိုင်နှံရုံမှ ပိုစတာများဆီ အကြည့်လွှဲသွားသည်။ ပိုးဟာထဲမှ ထက်ထက်မိုးဦးက သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်သလို ပြုံးပြနေသည်။

နေဒွန်းက...

“ဒီမှာ သူရေးထားတယ်ကွာ...”

ချစ်၍ပြောသောစကားများသည်

ဘိပ်မက်နှင့်တူပါသည်

...တဲ့”

“အင်း...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ...”

“ဟင်...မင်းဟာကလဲ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့များ ပြောနေရ

သေးလား”

“ငါက ရှင်းမြစရာမှ မလိုဘဲကွာ၊ သူ့အမြင်ကို သူ တိုက်ရိုက်

ပြောထားတယ်လေ၊ ငါက မင်းကို ထုတ်နှုတ်ပြတာ”

ရဲအောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိမ့်၏။

“ငါ့ အမြင်ကတော့...”

“အင်း...ဆိုစမ်းပါဦး ကလေးနဲ့ ပြိုင်ငြင်းဦးမလို့လား”

မေးစေ့ကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း ရဲအောင်က ပြုံးစိစိ ဆက်ပြော

သည်။

“ချစ်၍ပြောသောစကားတွေက ထိလက်မှတ်နဲ့ တူတယ်
ကွ...”

သူ့စကားကြောင့် နေဒွန်း မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီစကားအားလုံးကို မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ယုံကြည်မှုတွေ
တော့ ထားထားရတာပဲ... ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ လွဲတာတွေက
လွဲသွားတယ်၊ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က ထိပေါက်
စဉ်နဲ့ တိုက်ကြည့်ဖို့ လိုတယ်...”

ထိုစကားကြောင့် နေဒွန်း ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေသည်။

“ထားပါတော့...ထားပါတော့၊ အဲဒါက မင်းအမြင်ပေါ့၊

ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ထိပေါက်စဉ်က ဘယ်မှာလဲ...”

နေဒွန်း၏ အမေးစကားကြောင့် ရဲအောင် အဖြေရ ကြပ်
သွားသည်။ ခေါင်းကို တဖြင်းဖြင်းတုတ်ရင်း...

“အင်း...အဲဒါကတော့...”

နေဒွန်း တဟားဟား ထရယ်သည်။

နေ့လယ်ခင်းဖြစ်၏။ အအေးဆိုင်ထဲမှာ ရာရှင်းနေသည်။

ရဲအောင်က ကုမ္ပဏီအလုပ်အားရက်ဖြစ်၍ နေဒွန်းဆီ လာလည်ခြင်း သည်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဆုံလျှင် အအေးဆိုင်တွင် ထိုင်နေကျ။ ဆိုင်ရှင် ကိုခင်ဇော်က အားအားယားယား သူတို့စကားဝိုင်း ထဲ ဝင်ပါသည်။

“ကိုနေ... ကျွန်တော် ဝင်ဆွေးနွေးလို့ ရမလား”

ရဲအောင်က ဆီးကြို ဘုတော၏။

“အားနေရင်တော့ ဝင်ဆွေးနွေးပေါ့ဗျာ...”

ကိုခင်ဇော်ကလည်း တား၍မရချေ။

“အားပါတယ်... ဆိုင်မှာလည်း ခင်ဗျားတို့တစ်ဝိုင်းထဲဟာ

ကျွန်တော် အလုပ်မှ မရှုပ်ဘဲ”

“ကဲ... ဒါဆိုလဲ ဆိုပါဦး... ခင်ဗျား ဘာဆွေးနွေးချင်လို့လဲ”

နေဒွန်းဆီမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ကိုခင်ဇော်က အမှိုက်ကား

နောက် တပင်တပန်း ပြေးလိုက်ခဲ့ရသူပမာ သူ့အယူအဆကို သွန်ချ လိုက်ပါတော့သည်။

“ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင်...”

“အင်း...”

“ချစ်လို့ပြောတဲ့စကားတွေဟာ...”

“အင်း... ဆိုပါဦး”

“ရေခဲတုံးနဲ့ တူတယ်...”

“ဟင်...”

“အဲ...”

နေဒွန်းရော ရဲအောင်ပါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

နေဒွန်းက လက်မခံချင်သလို အမူအယာဖြင့် သူ့ခါး သူ့ကုတ်

ရင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ပြီး...

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အအေးရောင်းတဲ့သူလို့ မပြောရဘူး၊ ချစ်လို့ပြောတဲ့စကား

ထိုတောင် ရေခဲတုံးနဲ့ တူသလေး ဘာလေးနဲ့...”

ရဲအောင်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

“အေးလေ...”

“အဲ... မဟုတ်သေးဘူးလေဗျာ၊ အအေးဆိုင်ဖွင့်တာကတော့

မီးပွားရေးအရပေါ့ဗျာ။ အခုဟာကတော့ ဒဿနအရပြောတာ...”

ပျိုရင်ခွင်ကြားက နှင်းဆီခါးသွားတစ်လက်

“ဒုက္ခပဲ...”

“ဒီလိုဗျ...၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်”

“ပြဿနာပဲ...”

“ရေခဲတုံးဆိုတာ သူတို့အချိန်တန်ရင် အရည်ပျော်ကျသွားတတ်တယ်ဗျ”

“အင်း...”

“သူ...အဲဒီလို အရည်ပျော်မကျဖို့အတွက် ရေခဲသေတ္တာထဲ မှာပဲ အမြဲသိမ်းထားဖို့ လိုတယ်”

“ဪ...ဂလိုလား”

“ဟုတ်တယ်...ဂလို၊ ချစ်သူက ချစ်လို့ပြောတဲ့စကားကို ကိုယ့်နားထဲမှာ အမြဲရှိနေချင်ရင်...”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ နေဒွန်းတဖြုတ်၍...

“ခင်ဗျားပြောချင်တာကို ကျွန်တော်သိပြီ...”

“အဲ...ဟုတ်ကဲ့”

နေဒွန်းမျက်နှာကို ကိုခင်ဇော်က မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ နေဒွန်းက...

“ခင်ဗျားဆိုလိုချင်တာက...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချစ်သူက ချစ်လို့ပြောတဲ့စကားကို ကိုယ့်နားထဲမှာ အမြဲရှိနေချင်ရင်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်တိုင် ရေခဲသေတ္တာထဲ ဝင်နေရမယ် ဟုတ်ဟယ် မဟုတ်လား...”

“ဗျာ...ဟုတ်၊ အဲ...မဟုတ်”

ရဲအောင်က နိဂုံးချုပ်စကားဖြင့် ဝင်အုပ်၏။

“ရေခဲသေတ္တာက ကျဉ်းပါတယ်ဗျာ၊ ရေခဲတိုက်ထဲ ဝင်ထိုင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့...၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

“ဟာ...ဟင်...မဟုတ်”

နေဒွန်းနှင့်ရဲအောင် ဝါးကနဲ ထ၊ရယ်လိုက်ကြသည်။ ကိုခင်ဇော်ကလည်း ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း မချင့်မရဲနှင့် လိုက်ရယ်သည်။

ရယ်သံများအဆုံး နေဒွန်းက...

“ကဲကဲ...ဒီကိစ္စ ဒီမှာပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကိုခင်ဇော်

ခင်ဗျားလည်း မစွဲသေးဘူး၊ အိမ်ထောင်မရှိ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကလည်း ရည်းစားတောင် မရှိဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးဖို့ ကျွန်တော် တို့ ဉာဏ်မမီဘူး ထားလိုက်ပါတော့...”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် ရေခဲခြစ် ဝင်ဝယ်၍ ကိုခင်ဇော် အလုပ် ပြန်စွပ်သွားသည်။ နေဒွန်းနှင့်ရဲအောင်တို့ ထွေရာလေးပါးစကားများ ဆက်ပြောနေကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ဟိုလူ...”

နှစ်ယောက်သား ကျောတွန့်ပြီး လန့်သွားကြ၏။ ခေါ်လိုက် သည်က ချိန္တမာကျောသော မိန်းကလေးသံ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့အရွယ် ကောင်မလေးတစ် ယောက်...။

ဖြူဖြူချောချောကလေး...။ ရုပ်အင်္ကျီ အကွက်ပွပွကြီးကို အနက်ရောင် ဖြောင်လှုံချည်နှင့် တွဲ၍ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် အသား အရောင်က ဝင်းလဲ့နေ၏။

ကောင်မလေးက နေဒွန်းကို ခပ်စူးစူးကြည့်နေသည်။

“ဟိုလူ”ဟူသော အသံကတော့ ချစ်၍ခေါ်သော အသံမျိုး မဟုတ်...။ ကိုခင်ဇော် ဒဿနနှင့် ယှဉ်နှိုင်းကြည့်လိုက်လျှင် နေဒွန်း ဘဝက ရေခဲစ ချွန်ချွန်ကြီးနှင့် ချိန်ရွယ်ခံထားရသလို ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား...”

“ဟုတ်တယ်...ရှင့်ကို”

နေ့နံနက် အကြောင်းကြောင့်ဖြင့် ရဲအောင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။
ရဲအောင်က လက်ကလေး ခါပြုပြီး မျက်နှာလှည့်သည်။

“ငါ...ထိထိုးမထားဘူး၊ ငါ့ထိလက်မှတ် မဟုတ်ဘူး”
ကိုခင်ဇော်ကလည်း...

“ကျွန်တော့်မှာ ရေခဲတွေရှိသေးတယ်၊ ထပ်မှာမထားဘူး”
သို့နှင့်ပင် နေ့နံနက် ထိုကောင်မလေးဘက်သို့ မျက်နှာ
မူလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“မြင့်လွင်မိုးဆိုတာ ရှင်မဟုတ်လား...”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

“ရှင်...ဟုတ် မဟုတ် ပြောပါ”

အမှန်တော့ ကောင်မလေးမှာ လူမှားနေခြင်းဖြစ်၏။ တမင်
တင်းထားသောမျက်နှာက မှန်တော့၏။ နေ့နံနက် ဘာမှ ပြန်မပြော

လောအခါ...

“ဖြေလေ...”

နေ့နံနက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့်...

“ကျွန်တော့်ဘာသာ သူငယ်ချင်းနဲ့ အအေးထိုင်သောက်
နေတာဗျာ...၊ လင့်စင်လည်း ထိုးမနေရပါဘူး...”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်က လင့်စင်လဲ”

“မြင့်လွင်မိုးက လင့်စင် ထိုးနေမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့
မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်...အခုမှ မြောင်ငြင်းမနေပါနဲ့”

“ဟောဗျာ...”

“ကျွန်မမေးတာကို ဖြေပါ၊ ရှင်...ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို
အွန်ပျူတာသင်တန်းက ပြန်လာတိုင်း လိုက်နှောင့်ယှက်တယ်ဆိုတာ
ဘုတ်သလား...”

နေ့နံနက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရလေသည်။

“နေပါဦး...၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းက ဘယ်သူတုံး...”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်...”

“ရော်...”

နေဒွန်း သူ့ကို ရေစေ့ကြည့်တော့လည်း သူ မခံနိုင်။

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ ပြောနေစရာမလိုဘူး...၊ ရှင့်

ဘာသာ ရှင်သိတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား...”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အင်း...ထားပါတော့”

“အဲဒီလို ဝန်ခံမှပေါ့၊ ဒီမှာ ရှင့်ကို ကျွန်မပြောမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“နောက်တစ်ခါ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့...”

“ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်ရပါဘူးဗျာ...”

ကောင်မလေး၏ ဂုဏ်သိဆံပင်များက ခါကနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာ...မနှောင့်ယှက်ရပါဘူးလဲ၊ သူ ကွန်ပျူတာသင်တန်း

က ပြန်လာတိုင်း လိုက်လိုက်စကားပြောတယ်ဆိုတာ နှောင့်ယှက်တာပေါ့...”

မသိ၍ မေးရသေးသည်။

“ဆိုပါဦး...ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာပြောတယ်တဲ့လဲ...”

“ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ...ချစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်ကြောင်း ပြောတာပေါ့”

“ဪ...”

နေဒွန်းနဲ့ရဲအောင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်သို့က်ကြသည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း သံဖြိုင်ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။

“ဂလိုကိုး...”

ကောင်မလေး ဒေါဖောင်းသွားပြန်၏။

“ဘာ...ဂလိုလဲ”

နေဒွန်းတို့ ရယ်ချင်လာသည်။ နေဒွန်းက မျက်နှာငယ်လေး

ဖြင့်...

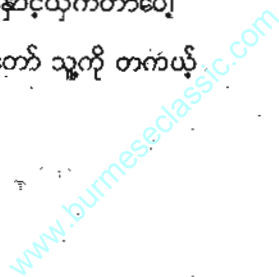
“ကျွန်တော် သူ့ကို နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...”

“အဲလိုစကားတွေကို လိုက်ပြောတာ နှောင့်ယှက်တာပေါ့”

“အဲလို မရည်ရွယ်ပါဘူးဗျာ...၊ ကျွန်တော် သူ့ကို တက်ယှက်

တာစစ်နဲ့ ချစ်တာပါ”

“အိုး...ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ”

“အပြောသက်သက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လက်တွေ့လုပ်ဆိုလည်း လုပ်ပါ့မယ်”

“အောင်မာ...ရာရာစစ၊ သူက ရှင့်ကို နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့မရဘူး၊ နားလည်လား...”

သက်ပြင်းကြီးချပြီး ခေါင်းခါပြနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို ဆက်ကနဲပြန်မော့ပြီး ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းလေသံဖြင့်...

“ကျွန်တော် မယုံဘူး...”

“မယုံဘူး...၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ မယုံဘူး...”

“ဪ...ဘယ်လိုဆိုမှ ရှင်က ယုံမှာလဲ...”

“ကိုယ်တိုင်ကြားရမှ ယုံမယ်ဗျာ...”

“ကိုယ်တိုင် ကြားရမှ...၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့နှုတ်ခမ်းက အတိအကျ ထွက်လာတာကို

ကြားရမှသာ ကျွန်တော် ယုံနိုင်မယ်”

ကောင်မလေးက မဲ့ပြုံး ပြုံးသည်။

“သူ့ကိုယ်တိုင် လာပြောရမယ်ပေါ့...၊ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ...”

ခေါင်းခါပြရင်း ဆက်ပြောလိုက်၏။

“သူ...လာစရာ မလိုဘူး”

“ရှင့်ကို သူ့အိမ် ဖိတ်ကြားရဦးမှာလား...”

“သူ အလုပ်ပိုပါတယ်ဗျာ...၊ အဲဒါမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ပါ

ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ သူ့ကို တွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

“လာလာချည်ဆေး...၊ ရှင်က သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့မှာလဲ”

“ခင်ဗျားပဲ ခုနကပြောပြီးတော့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းက

အပြန်မှာလေ...”

ကောင်မလေးက နေဒွန်း၏မျက်နှာကို ထိုးထိုးစွဲစွဲ ကြည့်ရှု

သည်။ ခေတ္တ စကားဆွဲအနေပြီးမှ...

“ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သဘောပေါက်ရင် အကောင်းဆုံး

ပဲ...၊ ဒါပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ နေဒွန်း

နှင့်ရဲအောင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ဖြစ်ကြပြန်၏။

ရဲအောင်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး...

“သူလာတာက သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းကို ကွန်ပျူတာသင်တန်း
 ကအပြန်မှာ စကားလိုက်မပြောရအောင် လာတားတာ...”
 ရဲအောင်ပြောသမျှကို နေဒွန်းက နားထောင်ရင်း...
 “အခု...နောက်ဆုံးပြီးဆုံးသွားတဲ့ အခြေအနေက...”
 “အင်း...”
 “မင်းက...သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းကို ကွန်ပျူတာသင်တန်းက
 အပြန်မှာ စကားသွားပြောရမယ်”
 “အေး...”
 ဝါးကနဲ ထရယ်ဖြစ်ကြ၏။ ကိုခင်ဇော်က...
 “သူက ကိုနေ့ကို လူမှားနေတာကိုးဗျ...”
 “အေးဗျာ...၊ ခင်ဗျားရော သီလား၊ ဘယ်လမ်းထဲကလဲ၊
 မြင့်လွင်မိုး...တဲ့”
 “သီပါဘူးဗျာ...၊ လင့်စင် ထိုးနေမှာပေါ့”
 ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။
 ခဏအကြာမှာ ရဲအောင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။
 အအေးဆိုင်က အထမှာ နေဒွန်းက...

“ကိုခင်ဇော်...မြင့်လွင်မိုးကို မသိရင်နေပါ၊ အခု လာရန်
 တွေ့သွားတဲ့ ကောင်မလေးကို သိချင်တယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့...”
 “ပြီး...သူ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သိချင်တယ်၊
 သူ တက်တယ်ဆိုတဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းကိုလည်း သိချင်တယ်”
 ကိုခင်ဇော်က အားတက်ဖွယ်ရာ ပြန်ပြောသည်။
 “အအေးဖိုး ပေးသွားဦးလေ...”

ရွှေရာပေါ်မှာ အိပ်မှ မတုတ်ပါဘူး။
ကျောက်လင်းပေါ်မှာ အိပ်သူကလည်း...
နတ်သမီး အိပ်မက် မတ်ခွင့်ရှိတယ်။

“ကိုနေက...ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနေ့က မငြင်းတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ...”

“သူပြောတဲ့ မြင့်လွင်မိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာလေ...”

“ညော်...”

နောက်နေ့မှာ နေ့ခင်းတစ်ယောက်တည်း ကိုခင်ဇော်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုခင်ဇော်ဆိုင်က ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်လျက်...။

အအေးပုလင်း လာချပြီး ကောင်တာဆီလှည့်အထွက်မှာ တိုခင်ဇော်က ထိုကိစ္စကို ပြန်လည် အစဖော် မေးမြန်းခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် မငြင်းတာ မဟုတ်ဘူးဗျ...”
 ဆက်ပြောရန် စကားလုံး ရွေးရသေးသည်။

“ကျွန်တော် ငြင်းဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်...၊ မအောင်မြင်
 လိုက်တာ”

ကိုခင်ဇော်က နှာခေါင်းကို လက်နှင့်ကုတ်ပြီး နေဒွန်း၏
 မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆက်ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေ၏။

“သူနဲ့ ကျွန်တော်က ကီး”လွဲနေတာ၊ သံတမန်နဲ့ အပျိုမ
 စကားပြောသလို ဖြစ်နေတာ...”

ကိုခင်ဇော်က နားရှုပ်သွားဟန် ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်တယ်၊ သံတမန်နဲ့ ခိုမ...ဆိုတာ”

“ခိုမ မဟုတ်ဘူး၊ အပျိုမ...”

“အဲ...အင်း...ထားပါတော့၊ အဲဒီ သံတမန်နဲ့ အပျိုမက
 ဘာဖြစ်လို့တုံး...”

ကိုခင်ဇော်က စိတ်ဝင်စားနေပုံရသဖြင့် ဈေးကိုင်လိုက်ရ
 သေးသည်။

“သံပုရာသီး တစ်စိတ်လောက် ပေးစမ်းပါဗျာ”

“ဪ...အင်း...ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အဲဒီ အအေးပုလင်းနဲ့
 မှ မဆိုတာ”

“မဆိုင်မှန်း သိပါတယ်...၊ ခုဟာက သံပုရာသီး တစ်စိတ်
 လောက် ငုံထားချင်လို့”

“ဪ...အင်း...ရမယ်”

“ဆားလေးပါ နည်းနည်းသုတ်လာခဲ့”

“အင်း...အင်း”

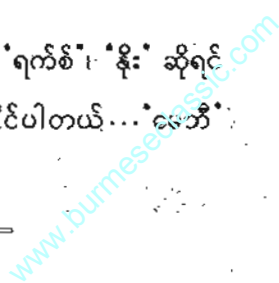
ကိုခင်ဇော်က မှာတာတွေ လာချပေး၏။ ကောင်တာဆီ
 ပြန်မသွားဘဲ နေဒွန်း၏ပိုင်းမှာ ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ဝင်ထိုင်၏။

“အင်း...ဆက်ပါဦး၊ စောစောက သံတမန်က အပျိုမနဲ့
 တွေ့တော့...”

“နေဦးဗျ...၊ အဲဒါက ရှင်းအောင် ပြောမှရမှာ”

“အင်းလေ...၊ ပြောပါ”

“သာမန်လူတွေက ‘ရက်စ’ဆိုရင် ‘ရက်စ’၊ ‘နီး’ဆိုရင်
 ‘နီး’လို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်ဗျ...။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...ဘေဘီ
 ဘာညာကို သိပ်မသုံးကြဘူး”

“အင်း...အဲဒီတော့”

“သံတမန်တွေက တစ်မျိုးဗျ...”

“ဆိုပါဦး...”

“သံတမန်တွေက ‘ရက်စိ’ ဆိုရင်တော့ ‘ရက်စိ’ ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ‘နိုး’ လို့ ငြင်းရမယ့် ကိစ္စမျိုးနဲ့ ကြုံရင်တောင် ‘မေဘီ’ ဘာညာပဲ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ ကြားကောင်းအောင် ယဉ်ကျေးအောင် သုံးနှုန်းတာပေါ့။ ‘နိုး’ လို့ တိုက်ရိုက်မငြင်းဘူး၊ ငြင်းလိုက်ရင်လည်း အဲဒီလူဟာ သံတမန် မဟုတ်တော့ဘူး”

“အော်...အင်း...ဟုတ်သားပဲ၊ အပျိုမကကော...”

“အဲဒီ အပျိုမတွေကကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်ပြန်ရောဗျ...”

ကိုခင်ဇော်က သူထိုင်နေသောခုံကို နေဒွန်းနှင့်နီးအောင် တိုးရွေ့လိုက်လေသည်။ စိတ်ဝင်စားမှုအရှိန် မြင့်နေ၏။

“အပျိုမကတော့ ‘နိုး’ လို့ငြင်းရင် ‘နိုး’ပဲဗျ။ သံတမန်တွေက ပြောလေ့မရှိပေမယ့် သူ့အတွက်ကတော့ အတော်အရေးကြီးတဲ့ စကားပဲ...”

“ဟုတ်...”

“ပြီး...တစ်ခါ ‘ရက်စိ’ ကို ‘ရက်စိ’ လို့ တန်းမပြောဘူးဗျ။

စကားအလှကလေးနဲ့ ‘မေဘီ’ ဘာညာသုံးပြီး ပြောကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ‘မေဘီ’ ဆိုတာ ‘ရက်စိ’ပါပဲ”

“ဪ...အင်း၊ ဟုတ်ပြီ”

“ခု... ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စမှာ...”

“ဟုတ်ပါပေဗျာ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကို လာဆက်ဆံတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သံခင်း၊ သံတမန်ခင်းအရ ပြန်ပြောဆိုလိုက်တာပါပဲ”

“ကိုနေက သံတမန်ကြီးပေါ့...”

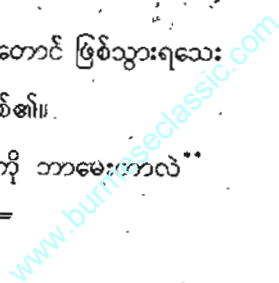
“ဒါပေါ့...”

“အဲ...ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သေးဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်မေးတဲ့မေးခွန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း...”

“လာမယ်လေ...”

ထိုသို့ပြောပြီးမှ နေဒွန်းမှာ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားရသေးသည်။ မေးခွန်းကို မေ့သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“နေပါဦး...၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာမေးတာလဲ”

“ကိုနေ...အဲဒီနေ့က သူပြောတဲ့ မြင့်လွင်မိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘာလို့ မငြင်းတာလဲလို့...”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ အဓိကက ‘မေဘီ’ ပြဿနာဗျ”
ကိုခင်ဇော်ဘက်မှ ရှင်းလင်းဟန် မပေါ်သေး။ ထို့ကြောင့်...

“ကျွန်တော်က သံတမန်လို ဆက်ဆံတာ ဆိုတော့ဗျာ... သူပြောတဲ့ မြင့်လွင်မိုးဆိုတာ မဟုတ်ကြောင်းကို သံတမန်လိုပဲ ငြင်းတယ်... ‘မေဘီ’ ပေါ့”

“ဟုတ်...”

“သူကတော့ အပျိုမကိုးဗျ...၊ အပျိုမလိုပဲ တွက်တဲ့အခါ ‘မေဘီ’ ဆိုတာ ကျိမ်းသေပေါက် သေချာတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေပြီ”

“ဪ...အင်း...ဟုတ်သားပဲ”

“အဲဒါပေါ့...အဲဒါပေါ့၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လွဲချော်လိုက်ကြတာ ပြောင်းပြန်ကြီး ဖြစ်နေတာ”

“သဘောပေါက်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီ”

ကိုခင်ဇော် ဘဝင်ကျသွားဟန်ရှိ၏။ အတင်းအဓမ္မ ဆက်စပ်ရှင်းပြလိုက်သော နေဒွန်းကိုလည်း အတော် အထင်ကြီးသွားပုံရသည်။

နေဒွန်းက သူ့ကို သတိပင် ပေးလိုက်ရသေးသည်။

“ခင်ဗျားလည်း ဂရုစိုက်ဦး...”

“ဗျာ...ဘာလဲ”

“‘မေဘီ’ က သိပ်ပြဿနာတက်တယ်၊ ခင်ဗျားဆိုင်မှာ သိမ္မော်ရည်လာမေးလို့ ‘မေဘီ’ တွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ သောက်မယ့်သူက အူကြောင်ကြောင်နဲ့ လှည့်ပြန်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟားဟား...ဟားဟား...မလုပ်ပါဘူးဗျာ ကိုနေကလဲ”

ကိုခင်ဇော်က သူ့ဘာသာ ဘာတွေသဘောကျမှန်း မသိ၊ သဘောတော့ ကျနေသည်။ သူ့မျက်နှာက အလကားနေရင်း ကျေနပ်နေသူမျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။

သိချင်တာကို ပခုံးတွန့်ပြီး မေးလိုက်ရသေးသည်။ သွယ်တတ်မှစီး၊ ရွယ်တတ်မှ နီးသည်ကိုး...။

“ဟေ့လူ...ကိုခင်ဇော်”

“ဗျ...”

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်စုံစမ်းခိုင်းသားတာတွေ ဘယ်လိုအခြေအနေ ရှိလဲ...”

“အင်း...အခုပဲ ပြောတော့မလို့...”

နေဒွန်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“အင်း...လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုဗျာ...”

ထို့နောက်...စကားသံ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာ။ အထဲက ကို ငေးပြီး စဉ်းစားနေ၏။ နဖူးကြောကြီးလည်း ရှူနေသည်။ ကိုလန်က လိုလို၊ ရှားလော့ဟုမ်းလိုလို သူ့ကိုယ်သူ ဒီဇိုင်းဆင်နေ၏။ (အမှန်တော့ ကိုခင်ဇော် ဖြစ်သည်)

“ပြောရရဖို့တော့ဗျာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ငါခံရမယ့် အလှည့်ပဲဟု နေဒွန်း တွေးမိပါသည်။ သို့သော် ကိုခင်ဇော်က သိပ် ဖွဲ့နွဲ့တတ်သူမဟုတ်...။ သူ သက်သာရာ ရလိုက်သည်။

“အဲဒီကောင်မလေးနာမည်က လင်းလင်းမြတ်...တဲ့”

“ဟုတ်လား...”

“လင်းလင်းလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“အဲဒါကောင်းတာပေါ့...။ လင်းလင်းမြတ်ဆိုရင် လတ်

လတ်ရဲ့ မြင်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

“စိတ်ပညာအဓိကနဲ့ ကျွမ်းပြုနေတယ်တဲ့...”

“အားပါး...အဆင့်က မသေးပါလား”

ကိုခင်ဇော်က ပဟေဠိဆန်စွာ ပြုံး၏။

“ဟိုတစ်နေ့က ကိုနေ့ကို သူလာပြီး ရန်တွေ့ရတာ ဘာကြောင့်ထင်လဲ...”

“အင်း...ပြောပါဦး၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“ကရာတေး ခါးပတ်နက်တဲ့ဗျာ၊ ယောကျ်ားလေးနှစ်ယောက် ငါ့ယောက်လောက်ကိုတော့ အပျော့ပဲတဲ့...”

နေဒွန်း လန့်သွားသည်။ မဆီမဆိုင် ကိုခင်ဇော်ကို ရယ်ပြရင်း ခြေရှင်းချက် ပေးမိသေးသည်။

“ကျွန်တော်က အဲလို ရန်မဖြစ်တတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် သံတမန်ပဲဟာ၊ အဟီး...ပြေလည်အောင် ကြည့်ဆက်ဆံရတာ ချေ၊ အဟဲ...”

“ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်နေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့

ကောင်မလေးကို အလွန်ချစ် ဆိုဘဲ”

“အင်း...အဲဒါကတော့ သိသာပါတယ်”

“ပြီး...အဲဒီကောင်မလေးကလဲ အရမ်းလှ ဆိုဘဲ...”

“ရှာ...ဟုတ်လား”

“အဲလို ကြားတာဘဲ”

“အဲဒီကောင်မလေး နာမည်ကရော ဘယ်သူတဲ့တုံး...”

အသံထွက်မလာဘဲ ကိုခင်ဇော်နှုတ်ခမ်းက တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေသည်။ သတိကြီးစွာဖြင့် နေ့ခန်း စောင့်နားထောင်နေ ချာပဲ...

ကိုခင်ဇော်က...

“မသိဘူးဗျ”

“ဟာဗျာ...”

စိတ်ပျက်သွားပုံရသော သူ့ကို ကြည့်ကာ ကိုခင်ဇော် နှစ်သိ ခ်၏။

“ကိုနေ...အဲလို စိတ်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်ကလည်း မသိတဲ့အကြောင်းကို ‘မေဘီ’လို့ ပြောမလား စဉ်းစားသေးတယ်”

ဒါပေမယ့် ‘ခွင်’မဝင်ဘူး ထင်တယ်နော်”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ...၊ ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်”

မသက်မသာ ပြုံးပြရင်း နှုခင်းကိုလည်း ထပ်ခါထပ်ခါ ညိတ်ပြလိုက်၏။ ကိုခင်ဇော်က သူ့ကောင်တာစားပွဲဆီ ပြန်သွားသည်။ အအေးပူလင်းကို လက်ကျန်ရှင်းနေဆဲ အချိန်မှာပဲ...

“ဟိုလူ”

နောက်ကျောမှ ဝင်ရောက်လာသော အသံလေး...။ နေဒွန်း၏တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကောင်မလေးကို လှည့်မကြည့်ခင်မှာ ကောင်တာမှ ကိုခင်ဇော်ကို 'လုပ်ပါဦးဗျာ' ဟူသော အကြံညှိမျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသေးသည် ထင်သည်။

"ကိုခင်ဇော်ရေ...၊ ဟိုတစ်နေ့က မြင်းကလေး မဟုတ်လား၊ လတ်လတ်ရဲ့ မြင်းကလေးလေ..."

ခပ်တိုးတိုးမေးတော့ ကိုခင်ဇော်က ခေါင်းညိမ့်ပြသည်။

"ကျွန်တော့်ကို မှန်ကုတ်ကုတ်နဲ့ ကြည့်နေတယ် မဟုတ်လား..."

ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။

"ဒီနေ့ကျတော့ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်လာတယ် မဟုတ်လား..."

ကိုခင်ဇော် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

"ခင်ဗျား လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့ အကုန်သိနေတာကိုး..."

"ကျွန်တော်က အကြားအမြင် ရနေတယ်ဗျ"

အမှန်တော့ ဆိုင်ထဲက ဝီရိုမှန်ချပ်တွင် ကောင်မလေး၏ ခိုရိပ်ကို မြင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ကြိတ်ချပြီး အလိုမတူဘဲ လှည့်ချက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရ၏။

"ဟုတ်ကဲ့...၊ ပြောပါ"

လင်းလင်းက ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်။ "လှသည်" ဟု စကားနှစ်လုံးတည်းဖြင့် စိတ်ထဲမှ သတ်မှတ်ဝန်ခံရန် အပန်းကြီးလှခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် နေဒွန်း ခန့်ခံလိုက်သည်။

"ဒီကောင်မလေး...လှတယ်"

"ရှင်ကို ကျွန်မ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ သတိပေးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား..."

"အဲ...ဟို"

ကိုယ်နှင့်လည်းမသိသည့် မြင့်လွင်မိုး ဆိုသည့်ကောင် ဘာ

လုပ်ထားပြန်သည် မသိ။

“ရှင်က...ရှင်ဓာတ်ပုံကို စာတိုက်ကနေ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဆီ ထည့်လိုက်ပြန်တယ်ဆို...”

“ဟုတ်လား...”

“ဘာ...ဟုတ်လားလဲ၊ ခုမှ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လိုလို လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်ဓာတ်ပုံကို သူက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်ကိုရှင်ရော ဘာအောက်မေ့လို့ အဲဒီဓာတ်ပုံ ပို့ရတာလဲ”

“နေ...နေပါဦး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေဦး”
ကောင်မလေးက ခါးထောက်ပြီး သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ဘာမေးချင်လို့လဲ...”

“ဓာတ်ပုံဆိုတာ ဖိုတိုဂရပ်စ်ကို ပြောတာလား...”

“တခြား...ဘာကို ပြောရဦးမှာလဲ”

သူက ခပ်ငေါ့ငေါ့တုံ့ပြန်၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ...၊ မြန်မာစကားဆိုတာ အင်မတန် ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ ဥပမာ...ကြောင်ဆိုပါတော့...”

မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေလေသည်။

နေဒွန်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ထဲမှာ ‘ကြောင်’ရှိသလို၊ ကျောက်မျက် ရတနာတွေထဲမှာလည်း ‘ကြောင်’ဆိုတာ ရှိတယ်”

နေဒွန်း၏ စကားဦးတည်ချက်ကို ဒင်းကလေးက မသင်္ကာ ဖြစ်လာဟန် ရှိ၏။

“ရှင်...စကားကို ကပ်ဖို့ မကြံနဲ့နော်”

“ဟို...ကပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်းအောင် မေးချင် တာပါ။ ဓာတ်ပုံဆိုတာက ဖိုတိုဂရပ်စ်ကို ပြောတာအပြင် အခြား အဓိပ္ပါယ်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဓာတ်ဆင်းတယ်တို့၊ ဓာတ်လျှော တယ်တို့၊ ဓာတ်ချုပ်တယ်တို့ ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ကောင်မလေး ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီဓာတ်ပုံကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်လည်း အဲဒါစဉ်းစားနေတာ၊ အဲဒီ ဓာတ်ပုံကိုတော့ စာတိုက်ကလည်း ပို့လို့မရဘူး ထင်ပါတယ်”

ကောင်မလေး ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးလာသည်။

“ရှင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုတားမြစ်နေတာကို ရောင့်မတက်နဲ့နော်၊ ကျွန်မကို ပေါ့သေးသေး အောက်မေ့နေလား”

ပြောရင်း နောက်တစ်လှမ်း ထပ်တိုးလာပြန်သည်။

“ခင်ဗျားနော်...၊ ရှေ့ထပ်တိုးမလာနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ ကျွန်တော် အော်လိုက်မှာ...”

နေဒွန်း၏စကားကြောင့် ကောင်မလေး ကြောင်သွားသည်။ ကိုခင်စော်ကလည်း ကောင်တာစားပွဲဆီမှနေ၍ “ကျော်မကောင်း၊ ကြားမကောင်းတော့ ဖြစ်တော့မယ်” ဟု တီးတိုးရေရွတ်၏။

“ရှင်က အခုလိုကျတော့ ကြောက်တတ်သလား...”

“ကြောက်တာထက် ခင်ဗျားကို မကျေနပ်ဘူးဗျာ၊ စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဘူး...”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်မလေး တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ရှင်က...ကျွန်မကို ဘာမကျေနပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားက ကြားက ကလွန်းနေတယ်လို့ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းဆိုရင်တောင် ကျွန်တော့်ကို ဒီလို မဆက်ဆံဘူးလို့ အောက်မေ့တယ်”

မခံချင်အောင်ပြောသော စကားသက်သက်မဟုတ်...။

ပြောသင့်သည်ထင်၍ နေဒွန်း ပြောလိုက်သော စကားဖြစ်သည်။

“ရှင်...ပြောနိုင်လား”

“ပြောနိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

“အိုး...ပြောနိုင်တယ်ဗျာ...ကျွန်တော်က အကြားအမြင် ရတယ်၊ အခုတောင် သူ ခင်ဗျားနောက် လိုက်လာပြီထင်တယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ...

လမ်းထောင့်ရှိ အလှူခံမဏ္ဍပ်မှ ကြေငြာသံ ထွက်လာသည်။
“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ လမ်းပြင်ဆင်ရေး အတွက် မခရီးဦးက အလှူငွေတစ်ရာကျပ် ထည့်ဝင်လှူဒါန်းပါတယ်။ ဤသို့ဖြုတ်ရသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်...”

လင်းလင်းမြတ်၏မျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ အလှူခံ မဏ္ဍပ်ဘက်သို့လည်း မသိမသာ လှည့်ကြည့်သည်။ နေဒွန်း၏ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ရိပ်မိလိုက်သလိုလည်း ခံစားရ၏။

ထိုကောင်းမှုကုသိုလ်ပိုင်ရှင် မခရီးဦးသည် လက်ရှိ ပြဿနာ ၏ ဗဟိုချက်ကလေးဖြစ်ကြောင်း...။

တွေ့နေသော လင်းလင်းမြတ်ကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... ကျွန်တော်ပြောတာ၊ မှန်တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ လိုက်လာပြီ မဟုတ်လား”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လင်းလင်းမြတ်က တုံ့ပြန်၏။

“ဘာမှ မထူးဆန်းဘူး၊ လာကတည်းက အတူတူလာတာ၊ သူ စတိုးဆိုင်မှာ ပစ္စည်းဝယ်နေတုန်း ကျွန်မက ရှင်ကို မြင်လို့ ထွက်လာတာ”

“ကဲ... ထားပါဦး၊ နောက်တစ်ခု ထပ်မေးရဦးမယ်”

“အောင်မယ်... ရှင်က ကျွန်မကို စစ်ဆေးနေတာလား”

“ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောရမယ်လေ၊ စာတိုက်ကလာတဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုတာကို ခင်ဗျား ကြည့်ပြီးပြီလား၊ ကျွန်တော်နဲ့ တူလို့လား”

“အဲ...”

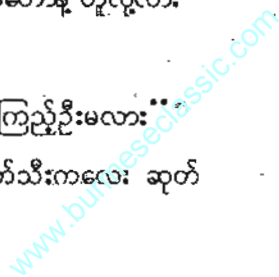
ကောင်မလေး အမ်းသွား၏။ ဟုတ်သည်လေ...။ နေဒွန်းက တည်း မေးရမည်။ ထိုဓာတ်ပုံက ကိုယ်နှင့် တူလို့လား၊ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပင် မကြည့်ရသေးဘဲ ရမ်းသမ်းစွတ်စွဲနေသည်လား...။

“ကဲ... ပြောလေ၊ အဲဒီဓာတ်ပုံက ကျွန်တော်နဲ့ တူလို့လား”

ဒင်းကလေး မဖြေနိုင်ချေ။

“ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကိုရော ခင်ဗျား ကြည့်ဦးမလား”

ရှားရှားရှဲရှဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ လက်သီးကလေး ဆုတ်

လိုက်တာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကမန်းကတမ်း ပြန်ဖြေရှင်းရသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ...၊ ဓာတ်ပုံဆိုတာ ဖိုတိုဂရပ်ဖ်ကို ဖြော
တာပါ။ ဟို...ဓာတ်ပုံကလည်း ပါမလာပါဘူး”

“အောင်မာ...ရှင်...ဘာ...”

“ဟေ့ဟေ့...ခင်ဗျား ရှေ့ဆက်မတိုးနဲ့နော်၊ ခင်ဗျားသူထံ
ချင်း ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေပြီ၊ ပြန်တော့...”

ထိုအခိုက်မှာပဲ အလှူခံမဏ္ဍပ်မှ အော်သံထွက်လာပြန်၏။

“မလင်းလင်းမြတ်တဲ့...ခင်ဗျာ၊ လူချင်းကွဲသွားလို့တဲ့ အိ

ပြန်ကြမယ်တဲ့ မခဂ္ဂါဦးက ခေါ်ပါတယ်”

“ကဲ...ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ပြန် ပြန်”

ကောင်မလေးက စိတ်မရှည်သလို မဏ္ဍပ်ဘက်ဆီ လှည့်
ကြည့်၏။ “ကျွတ်ကနဲလည်း စုတ်သပ်၏။ ပြီး...နေဒွန်းဘာ
မျက်နှာပြန်မူကာ...”

“မပြန်ဘူး”

“ပြန်ပါတော့ဆို...၊ အိမ်က စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး...မပြန်ဘူး၊ ရှင်ကို တစ်ခုခုလုပ်သွားအောင်

ကျေနပ်မယ်”

“ဟာ...”

မဏ္ဍပ်မှ အော်သံ ထွက်လာပြန်သည်။

“မလင်းလင်းမြတ်တဲ့...ခင်ဗျာ”

သူ ဆက်ကြေညာသည်ကိုပင် ဆုံးအောင် စောင့်မနေတော့၊
မဏ္ဍပ်ဆီ ဦးတည်ကာ နေဒွန်းက အသံကုန် အော်လိုက်သည်။

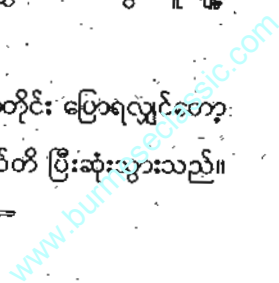
“ဒီမှာမျိုး...မလင်းလင်းမြတ် ဒီမှာမျိုး”

“ဟယ်...”

ကောင်မလေး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူ့ကို ဂရုမထားနိုင်
အား။ နေဒွန်းက မဏ္ဍပ်မှကြားအောင် အသံကုန် အော်မြဲ အော်လိုက်
သည်။

“မလင်းလင်းမြတ် ဒီမှာမျိုး...၊ ခင်ဇော် အအေးဆိုင်ထဲမှာ
အအေးလဲမသောက်ဘဲ လာနေတယ်မျိုး၊ ပြန်လွှတ်တာ မသွားဘူးမျိုး၊
လာခေါ်ပါမျိုး”

စတီရီယို သီချင်းများထဲမှ စကားအတိုင်း ပြောရလျှင်တော့
နေဒွန်းဖက်မှ ရိုက်ချက်ပြင်းသွားသည်။ ကွက်တိ ပြီးဆုံးသွားသည်။

ဒင်းကလေး၊ ခြေမကိုင်မီ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မအော်နဲ့လေ...မအော်နဲ့လေ”

“အော်မှာပဲ...၊ ဟောဒီမှာဗျို့”

နေဒွန်းကိုကြည့်လိုက်၊ မထွပ်ဖက် လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေတော့သည်။
ထိုအခိုက်မှာပင်...

“လင်းလင်း”

ချိုမြကြည်လင်သော ခေါ်သံလေးတစ်ခုက ဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်
ပေါ်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံ မှိတ်ပြီး အသံကုန်အော်နေခြင်းဖြစ်၍
အသံရှင်ကလေးကို နေဒွန်း မမြင်ရသေး။ သို့သော် သိလိုက်သည်လေ။
ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့...ပျားရည်ခါးကလေးရယ်...။

လေပူကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ပြီး သူမတို့ကို ကျောဖြင့်
ပေးလိုက်၏။

“ဟဲ့...လင်းလင်း၊ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လင်းလင်းဆီမှ ဖြေသံမကြားရ။

“နင် လူမှားနေပြီ၊ သူက ဟိုကောင် မဟုတ်ဘူး”

ဒါပဲ...။

“ဟင်...မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ...ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ တခြားစီ...နင် လူမှားပြီး

သွားရန်တွေ့နေတာ”

“ဟယ်...”

အသံကလေးတွေပျောက်သွားပြီး လူတွေလည်း ပျောက်သွား

ကြတော့၏။ သူတို့ မရှိတော့တာ သေချာမှ နေဒွန်းလည်း ကျုံ့ထား
သောခါးကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ရ၏။

ကိုခင်ဇော်က...

“ကိုနေ...”

“ဗျာ...”

“လာခေါ်တဲ့ ကောင်မလေးလည်း...”

သူ့စကားမဆုံးမီ နေဒွန်းက ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“သိပ်လှတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေးဗျာ...”

တံစဉ်ကိုင်ထားတဲ့ လယ်သမားရဲ့ရှေ့မှာ
 စပါးပင်ကလေး ခါးကိုင်ပေးပြီး
 အခုတ်ခံရသလိုမျိုး
 ရိုက်နှိုးသိပ်ပစ္စန္ဒာ...
 ကျွန်တော်...
 သူ့တို့ ချစ်သွားမှာပါ...။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း နေ့နံနက် မေးချင်နေသောမေးခွန်းကို ရဲအောင်က လက်တွေ့ မေးဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်္ဂါဦး... ဆိုတဲ့နာမည်ကို ဘယ်သူက ပေးတာလဲ”

ခင်္ဂါက မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ရင်း...

“ဖေဖေ... ပေးတာ”

“ခင်္ဂါဆိုတာ... နာမည်သက်သက်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် အဓိပ္ပာယ် ရှိသေးလား”

ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

“ဘာများလဲ မသိဘူး...”

ခဂ္ဂါက နဖူးပေါ်မှ ဆံနွယ်ခက်ကလေးကို သပ်တင်သည်။
နေဒွန်းဘက်ကို ပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် တစ်ချက်ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီးမှ ရဲအောင်
၏မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေသည်။

“ခဂ္ဂါဆိုတာ ပါဠိလို ‘ဓား’ကို ပြောတာလေ”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

နေဒွန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လွတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိ၏။

“ခဂ္ဂါဦးဆိုတော့ ဓားဦးပေါ့...”

ရှက်ရယ် ရယ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“အင်းပေါ့...”

“အလိုလေး...ထိုးမိမှာတောင် ကြောက်တယ်”

ခဂ္ဂါက ခပ်တိုးတိုး ရယ်လေသည်။ လင်းလင်းက နံဘေးမှ
ဝင်ပြောသည်။

“သူ့သမီးကို ဓားလို ထက်မြက်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်နဲ့ သူ့အဖေက ဒီနာမည် ပေးထားတာ”

“အင်း...ကောင်းပါတယ်၊ လှပါတယ်”

ရဲအောင်က ဖြည့်ပြော၏။

“ရှားလည်းရှားတယ်...၊ ဒီနာမည်မျိုး ကျွန်တော်တော့
တစ်ခါမှ မကြားဘူးသေးဘူး...”

ကာရကံရှင်ကိုယ်တိုင်က သဘောတူစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလေ
သည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ လူတိုင်းက အဲလိုပြောကြတယ်”

အင်းလျားရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဖြစ်သည်။

ဧတော်တဆ စားပွဲချင်း ကပ်ရက်ဆုံမိကြရာမှ ခဂ္ဂါနှင့်လင်းလင်းက
သူတို့တိုင်းကို ကူးလာခြင်းဖြစ်သည်။ အစပထမမှာ နေဒွန်းက မျက်လုံး
ပြူးနေသေးသော်လည်း သူတို့က ရန်လုပ်ရန် လာခြင်းမဟုတ်...၊
တောင်းပန်ရန် လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြဿနာကတော့ အဲဒီ...မြင့်လွင့်မိုးပဲဗျ”

နေဒွန်း၏စကားကြောင့် အားလုံးက ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

နေဒွန်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ မြင့်လွင့်မိုးဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော်က နာမည်လည်း

မကြားဖူးဘူး၊ လူလည်း မမြင်ဖူးဘူး...”

လင်းလင်းကလည်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်၏။

“ကျွန်မလည်း ခုထိ အဲဒီလူကို မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ခဂ္ဂါပြော ပြလိုသာ ကြားကြားနေတာ...”

ရဲအောင်က ဝင်မေးသည်။

“နေပါဦး...၊ မလင်းလင်းက ဒီကောင်ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ မြင့်လွင်မိုးလို့ ထင်ရတာလဲ”

လင်းလင်းက သူ့နားသယ်စပ်မှ ဆံပင်များကို ကုတ်၏။

“အင်း... ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုလုပ်မှားမှန်းကို မသိဘူး”

“ခင်ဗျာ...”

နေဒွန်း၏ အာမေဇိုတ်ကြောင့် လင်းလင်းက အားတုံအားနာ ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဒီလိုလေ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခဂ္ဂါပြောလို့ မြင့်လွင်မိုးအကြောင်း ကြားပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မက ရပ်တွက်ထဲက လူတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တယ်”

“အင်း...”

“မြင့်လွင်မိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ သူက လမ်းပေါ်ကို

လက်ညှိုးထိုးပြတယ်”

နေဒွန်းက ကပျာကယာမေး၏။

“ဘာလဲ... အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် လို့လား”

“အင်း...အဲဒါက”

လင်းလင်း ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။ သူ့အထင်ကို ဆက်ပြော ၏။

“ပြတဲ့သူကတော့ မမှားလောက်ဘူး၊ မြင့်လွင်မိုးလည်း တကယ်ဖြတ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကျွန်မကြည့်လိုက်တော့ ထိုနေဒွန်းကို တွေ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့်...”

နေဒွန်းနှင့်ရဲအောင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြ၏။

“ဂလိုကိုး...”

“အေး...ဂလိုတဲ့ကွ”

ခဂ္ဂါနှင့်လင်းလင်းက သူတို့ကိုကြည့်ကာ ရယ်ကြလေသည်။ ထိုနောက်မှာ လင်းလင်းက နေဒွန်းကို အကျိုးအကြောင်း

ရှင်းပြသဲည်။

“ကိုနေဒွန်းဘက်က ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောစရာပဲ၊ ကာယကံရှင်ထက်စာရင် ကျွန်မက ကြားက ပိုကဲနေတယ် ဆိုတာလေ...”

“အမ်... အဲ...”

ပြောတုံးက ပြောခဲ့ပြီး ခုတော့လည်း နေဒွန်း အနေရကြပ်နေသည်။

“ကိုနေဒွန်းပြောတာ မှန်ပါတယ်... အဲလို မြင်စရာဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကျွန်မဘက်မှာလည်း အကျိုးအကြောင်း ရှိနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လင်းလင်းက စကားကို ချက်ချင်းဆက်မပြော၊ အင်းလျားဘက်ဆီ မျှော်ကြည့်စဉ်းစားနေသည်။

အင်းလျားရေပြင်က ငြိမ်သက်နေ၏။ မငြိမ်သက်နိုင်သော တိမ်တိုက်များက ကောင်းကင်မှာ လွင့်ကာမျောကာ...။

တိတ်ဆိတ်နေသော ခဂ္ဂါကို နေဒွန်းက တစ်ချက်ခိုးကြည့်သည်။ ခဂ္ဂါ၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာလေးဆီမှာ နက်ရှိုင်းသော

အဓိပ္ပါယ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ခဂ္ဂါက ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်...။

ရေပြင်ကိုလည်း မကြည့်၊ ကောင်းကင်ကိုလည်းမကြည့်၊

သူ့ရှေ့မှ ကော်ဖီပန်းကန်ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

လင်းလင်း၏စကားသံက ပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတာလေ...”

နေဒွန်းရော ရဲအောင်ရော ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

“အာ... အဲဒါတော့ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး၊ သိသာပါ

တယ်”

“ခဂ္ဂါက အရမ်းတော်တယ်...၊ အရမ်း ကြီးစားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ပြီးခဲ့တဲ့လပိုင်းထဲမှာ သူ့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ စာမေးပွဲတစ်ခု မဖြေဖြစ်လိုက်ဘူး...၊ နိုင်ငံခြား သံရုံးတစ်ခုကနေ လွှမ်းတက်နေတာပါ”

“အော်...”

နေဒွန်းက ခဂ္ဂါကို ခိုးကြည့်မိပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတွင်တော့ ခဂ္ဂါကလည်း နေဒွန်းကို ကြည့်နေသည်နှင့် ဆုံ၏။ မျက်လုံးချင်း ဝတ်မှုန်ကူးမိကြသည်။

“ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားတာလေ...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မရမ်းပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာလေ...”

“ဗျာ...”

“သူကလည်း ယောက်ျားလေးလိုပဲလေ...၊ အိမ်မှာဆို အောင်ဘီရည်ဝတ်ပြီး ခြံထဲမှာ ဟိုသစ်ပင်တက်၊ ဒီသစ်ပင်တက်နဲ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ စာတက်ဖတ်ရတာ ဖီလင်ပဲတဲ့၊ အဲဒီလိုနဲ့ ပြုတ်ကျတာ လေ...”

“ဪ...ဒီလိုလား”

သူနဲ့ ရဲအောင် နောက်နေကျအတိုင်း လင်းလင်းက...

“ဟုတ်တယ်...၊ ဂလို...ဂလို”

ရယ်ကြရသေးတော့၏။

ထို့နောက် နေဒွန်းက ဂရုတစိုက် မေးဖြစ်သည်။

“ဒဏ်ရာက တော်တော်ပြင်းသွားလား...”

အမေးစကားအဆုံးမှာ ခဂ္ဂါကို လှမ်းကြည့်၏။ ခဂ္ဂါက ခေါင်းညိတ်သည်ဆိုရုံသာ ညိတ်ပြသည်။ လင်းလင်းကပဲ ဆက်ဖြေသည်။

“အင်း...ပြင်းတယ်၊ တော်တော်ပြင်းသွားတယ်၊ တစ်လလောက် ကုယူရတယ်”

နေဒွန်းရော ရဲအောင်ပါ အမှန်တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြသည်။

“ဒဏ်ရာက သက်သာပြီးနောက်ပိုင်းမှာလဲ ခေါင်းက မကြာကြာ ကိုက်နေတယ်...၊ တစ်ခုခုကို အာရုံပြုလို့ မရဘူး... နေရထိုင်ရတာလည်း မရွှင်လန်းဘူး၊ ညအိပ်လို့ အိပ်မက်၊ မက်ရင်တောင် မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီဝေဒနာတွေက ခုထိ ခံစားနေရတုံးပဲ...”

“ဪ...အင်း...တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

ညည်းတွားသံနှင့်အတူ နေဒွန်း သက်ပြင်းချမိသည်...။

အောင်ကလည်း သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို အပြန်အလှန် ပွတ်နေ၏။

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မက စိတ်ပညာ ကျမ်းပြု ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အချက်ပဲ”

ရဲအောင် ခေါင်းညိတ်ပြီး စကားကို ဝင်ထောက်ပေး၏။

“အင်း... သူ့ဝေဒနာက မလင်းလင်းရဲ့ ကျောင်းပညာ သက်ဆိုင်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...၊ တခြားလူထက်စာရင်တော့ သူ့ကို ကျွန်မက ပိုစာနာမိတယ်၊ ပိုလည်း ဂရုစိုက်မိတယ်လေ...”

“အင်း... ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့”

“သူ့ဘာသာ ဝေဒနာနဲ့ မရွှင်မပျူဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ အမြင့်လွင်မိုးဆိုတဲ့လူက အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိပဲ နေ့စဉ်ယှက်လျှက်တော့ ကျွန်မက ဘေးကနေ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ငါ ကြားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကိုနေဒွန်းနဲ့ ခုလို တွေ့ကြတာပါပဲ”

“အင်း... သဘောပေါက်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီ”

ရဲအောင်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ နေဒွန်းက...

“အင်း... အခုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဇာတ်ရည်လည်ပေါ့ဗျာ...”

လင်းလင်းက နေဒွန်းကို ပြုံးကြည့်ရင်း မေး၏။

“ကိုနေဒွန်း...၊ ကျွန်မကို တော်တော် စိတ်ဆိုးသလား”

“ဟာ... မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်တာ တစ်ခုပါပဲ၊ အခုတော့လည်း သိသွားပြီပေါ့လေ၊ မလင်းလင်းကို ထတော့ အစကတည်းက စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကိုယ် ကံနိမ့်နေလို့ လွှဲပဲ သဘောထားပါတယ်၊ ဟဲဟဲ... နောက်တာနော် အလကား”

“ကျွန်မ ကိုနေဒွန်းကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“အာ... မလိုပါဘူး”

ထိုအချိန်မှာပဲ ငြိမ်သက်နေသော ခဂ္ဂါထံမှ... မေးသံလေး တစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။

“အကြွေများ ပါကြသလား မသိဘူး”
အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်မိကြ၏။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ခဏက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ပြန်ပိတ်ပြီး၊ ဆိုင်တွင်း
တစ်နေရာကို မေးငေါ့ပြ၏။

ဆိုင်ထဲမှ စားသောက်နေသော ဝိုင်းများထံ လူတစ်လောက်
ငွေတိုငွေစများ လိုက်တောင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်တို့ဝိုင်းဆီတော့
မရောက်သေးပါ။ ရှေ့ဝိုင်းများမှာ တောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

နေဒွန်းက...
“နေ...နေ မလိုဘူး၊ ပိုက်ဆံထုတ်မနေနဲ့”
လင်းလင်းကလည်း...
“အေးလေ...၊ ပေးမနေပါနဲ့”
“မဟုတ်ဘူး...ပေးစရာ၊ မပေးစရာ မလိုဘူး...၊ သူ

သူ့နှုတ်တို့ဝိုင်းကို လာမတောင်းပါဘူး”
ရဲအောင်က နေဒွန်းကို စောင်းကြည့်၏။

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ...”
“ငါက အကြားအမြင် ရထားတယ်လေကွာ”
ရဲအောင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ကြိမ်းမောင်း၏။
“အေး...၊ ဟုတ်ရင်တော့ ဟုတ်ပေါ့ကွာ”

နေဒွန်းကလည်း ရယ်ကျဲကျဲ...
“ဟဲဟဲ...စောင့်ကြည့်နေ”
အနေအထားကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။
အမှန်တကယ်ပင် သူတို့ဝိုင်းမှာ လာမတောင်းချေ။ သူတို့
ဝိုင်းဆီ လျှောက်တော့ လျှောက်လာသေး၏။ အနားရောက်မှ ကွေ့
သွတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသူတောင်းစား ဆိုင်ပြင်ထွက်သွားပြီးမှ နေဒွန်းက...
“ကဲ...ငါပြောတယ် မဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်လေ...”
“ယုံရတော့ မလိုပဲ...”

“ယုံသာ ယုံလိုက်စမ်းပါကွာ”

ရဲအောင်က အထွေအထူး ထပ်မမေးသော်လည်း လင်းလင်းက နေနိုင်ဟန်မတူ...။

နေခွန်းမျက်နှာကို စူးစူးကြည့်ပြီး မေး၏။

“တကယ်သိတာလား...”

လေးနက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်...ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီလိုဗျ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလူက...ဟိုတစ်လောက ကျွန်တော့်ဆီ ပိုက်ဆံထွာတောင်းဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ရိုးရိုးမတောင်းဘူးဗျ...”

“ဘယ်လို တောင်းလို့လဲ...”

“နယ်ပြန်စရာ စရိတ်မရှိလို့တဲ့...”

လင်းလင်းက လက်မခံချေ...။ နှာခေါင်းလေး ချုံ့ပြန်

“အလကား...လျှောက်ပြောနေတာ”

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဘယ်နယ်လည်းလို့ မေးတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“ဖြေတယ်ဗျ...။ မင်းဘူးတဲ့”

ရဲအောင်က စိတ်မရှည်သလို ဖြတ်မေးသည်။

“မင်း ပေးလိုက်သလား...”

“ဟိုကွာ...မင်းဘူးဆိုတော့လည်း သူက ပြန်ရမှာ တော်ဆော်ဝေးနေတယ်၊ ကိုယ့်ကို အကူအညီလာတောင်းတော့လည်း ငါက နေတတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့...”

“ငါ ကူညီလိုက်ပါတယ်”

လင်းလင်းက နှမြောတသစွာ ဝင်မေးသည်။

“ဟယ်...ဘယ်လောက်တောင် ပေးလိုက်သလဲ”

“ဗျာ...”

“ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်တောင် ပေးလိုက်လဲလို့...”

“ဟင့်အင်း...။ ကျွန်တော် ငွေမပေးလိုက်ပါဘူး ကူညီလိုက်

ဘာပါ”

“ဘယ်လို ကူညီလိုက်တာလဲ...”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မင်းဘူးကို သွားဘို့ အနီးဆုံးဖြတ်လမ်း ပြပေးလိုက်တယ်”

ပထမတော့ သူတို့တွေ အမ်း သွားကြ၏။ ပြီးမှ တစ်ဆင့် သွားထရယ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းသော ခဂ္ဂါကပါ ပါးစပ်ကလေးပိတ်ပြီး ဝင်ရယ်ခြင်းဖြစ်၏။

လင်းလင်းက...

“ကိုနေဒွန်းက တော်တော်နောက်တပဲ”

ခဂ္ဂါက ဝင်ပြောသည်။

“သူတို့တွေကလည်း အဲဒီလို ခံရဦးမှဟဲ့...”

နေဒွန်းက စကားစကို ပြန်ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါနဲ့ပဲ နောက် အဲဒီလူ လမ်းမှာ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ရင်

အတောင်းရတော့ဘူး”

“အင်းပေါ့... အခုလည်း ကိုနေဒွန်းကိုတွေ့လို့

အတောင်းတာ ဖြစ်မယ်”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

ရဲအောင်က အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းရဲ့ အကြားအမြင်က ဒီလိုကိုး...”

“အောင်မာ...ဟော့ကောင်း ဒီထက်ပိုပြီး အကြားအမြင်ရတာ တစ်ခု ပြောဦးမယ်”

“ဘာလဲ...”

“မင်းဆီက ချေးတဲ့ငွေနှစ်ထောင်ကို နီကိုရဲ့ လာပြန်ဆပ်သွား ပြီ မဟုတ်လား”

ရဲအောင်က ကမန်းကတမ်း တောက်ခံသည်။

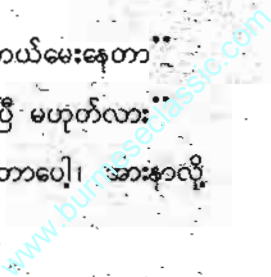
“အာ...အေး ဟုတ်တယ်၊ မနက်ကပဲ လာပြန်ပေးသွား တယ်၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ...”

“ဟဲ့ဟဲ့...အကြားအမြင်လေ”

“အကောင်းပြောစမ်းပါကွ၊ ငါ တကယ်မေးနေတာ”

“မင်းက အဲဒီပိုက်ဆံ ပြန်လိုချင်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟာ...ကိုယ့်ငွေ ကိုယ်ပြန်လိုချင်တာပေါ့၊ အားနာလို့

သူ့ဘာသာ ပြန်လာပေးတာကို စောင့်နေတာ”

“အေး...ဟိုတနေ့က ငါ ဒင်းကိုတွေ့တယ်၊ ခုတင်က ပြန်လာတာတဲ့...”

“အင်း...”

“အဲဒီမှာ ငါက ပြောလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျား ရဲအောင်ဆီက ငွေခြောက်ထောင်ချေးထားတာ ပြန်ပေးလိုက်ဦးလေလို့...”

“နှစ်ထောင်ပါကွ”

“ငါသိပါတယ်...၊ တမင်ပြောလိုက်တာ၊ နီကိုရဲကလည်း မင်းလိုပဲ ပြန်ပြောတယ်၊ ဟာ...ခြောက်ထောင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နှစ်ထောင်တည်းပါ၊ နက်ဖြန်ဝင်ပေးလိုက်မယ်လို့ ပြောပြာသလဲ ငြော သွားတယ်လေ”

ရဲအောင်က တဟဲဟဲရယ်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ဒီငွေတွေ ငါပြန်ရတာ မင်းကြောင့်တို့ လန့်ဖျန်ပြီး သူ လာပြန်ပေးတာပေါ့”

“ငါ့ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဒီငွေတွေ မင်းပြန်ပေး ဖြစ်မယ်လေ၊ ဒီဝိုင်းကို မင်းရှင်းရမှာ မဟုတ်လား”

ရယ်သံများ စီညံထွက်သွားပြန်သည်။ လင်းလင်းက...

“ကိုနေဒွန်းက တော်တော် ပျော်တတ်တာပဲ”

“ဟာ ဒီကောင်က အလကားနေရင်းကို ပျော်နေတဲ့အကောင် မခဂ္ဂါကို သူနဲ့သာ တွဲပေးထားလိုက်...ရောဂါမေ့သွားလိမ့်မယ်”

“အင်း...အဟုတ်ပဲ၊ တကယ်မေ့သွားလောက်တယ်၊ ကဲ... တိုနေဒွန်း...”

“ခင်ဗျ...”

“ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်း ခဂ္ဂါကို ရှင့်ဘက်က အပျော် လက်ဆောင် မမျှနိုင်ဘူးလား”

“သီချင်းထဲကအတိုင်းပေါ့...၊ ပေးချင်ပေမယ့်လည်း ယူသူ ရှိမှ ပေးဖြစ်မယ်လေ”

www.burmeseclassic.com

လေတွေက ဂူးဂူးငါးငါး
 အော်တစ်တိုက်ခတ်နေတယ်၊
 မိုးပေါ်မှာလည်း
 ငှက်တွေတာ အတောင်ပံတွေနဲ့ လျော်ခတ်ကြ၊
 ဝန်းဆိုတာကတော့...
 သနပ်ခါးလိမ်းထားတဲ့ ခြံတံခင်လှလှလေးတွေပေါ့...။

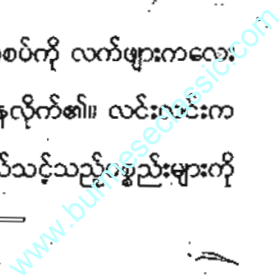
“အဲဒါဆို ဘာဝယ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ...”

“မသိဘူးလေ...၊ နင် ဘာစဉ်းစားထားလဲ”

“ဟင့်အင်း...၊ ငါက ဘာမှ မစဉ်းစားထားဘူး၊ အချိန်တန်
ရင် နင် ကြည့်ဝယ်လိုက်မှာပဲဆိုပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေနေတာ”

“ကောင်းရော...၊ ငါကလည်း ဘာမှ စဉ်းစားထားတာ
မဟုတ်ဘူး”

လင်းလင်းက စိတ်ရှုတ်ပြီး နားသယ်စပ်ကို လက်ဖျားကလေး
နှင့် ကုတ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခဏှိ ရယ်နေလိုက်၏။ လင်းလင်းက
ခဏှိကို မျက်စောင်းလှဲလှဲတိုင်းသည်။ ပြီး...ဝယ်သင့်သည့်ဝတ္ထုများကို

မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် စဉ်းစားနေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ခဂ္ဂါရေ...ငါလာပြီဟေ့”

အော်သံနှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ နေဒွန်း ဝင်လာသည်။ ဘာရယ် မဟုတ်ပဲ ခဂ္ဂါ ပျော်သွားသည်။

“ဪ...လင်းလင်းပါ ရောက်နေတာကိုး”

“အေး... ငါ မနက်ကတည်းက ရောက်နေတာ”

နေဒွန်းက ခဂ္ဂါနှင့် လင်းလင်းတို့၏ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ပြီး...

“ငါက အခုမှရောက်တာ... နင်တို့က ဘယ်သွားကြမလို့ တုန်း”

“အပြင်...”

“အေးလေ... ဒီလို ပြင်ဆင်ထားပုံနဲ့ နင်တို့ အထဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါဓာယ်။ ဘယ်အပြင်လဲ...”

ခဂ္ဂါ ပြုံးမိ၏။

လင်းလင်းက ပြန်ပြောသည်။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို...”

“ဪ...အေးအေး၊ ဘယ်တော့သွားကြမှာလဲ၊ အခု ထွက်မှာလား...”

“မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဒီမှာ သူ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာဝယ်ပေးရရင် ကောင်းမလဲလို့ ငါတို့ စဉ်းစားနေတာ...”

“လက်ဆောင်က မဝယ်ရသေးဘူးလား...”

“အေး၊ အသွားကျမှ တစ်ခါတည်း ဝယ်သွားမလားလို့”

ခဂ္ဂါက လင်းလင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေဒွန်းဘက် သူညီပြောလိုက်သည်။

“နင်လည်း ကူစဉ်းစားစမ်းပါဦး နေဒွန်းရယ်... ငါတို့

ဘာလက်ဆောင်ဝယ်ပေးရင် ကောင်းမလဲလို့”

“အင်း...”

နေဒွန်း တစ်ချက်တွေ့သွားသည်။ ခုံပေါ်မှာ ခပ်လျော့လျော့

နိုင်ရင်း စဉ်းစား၏။

ခုတော့လည်း သူတို့တွေ အရင်းနှီးကြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြပြီ။

ငါ့တွေ၊ ကျွန်မတွေ၊ ခင်ဗျားတွေ၊ ကျွန်တော်တွေ လုပ်နေတော့။

နင်နဲ့ငါနဲ့ပဲ ပြောကုန်ကြပြီ။

ခဏကြာမှ... နေ့ခင်းက...

“နင်တို့ရဲ့ မွေးနေ့ရှင်သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေး မဟုတ်လား...”

“အေး...၊ နင်နဲ့တော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲလစ်သဇင်... တဲ့”

နေ့ခင်းက သိသလို ပြန်မေးသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးက နင်တို့နဲ့ ရွယ်တူပဲလား”

ခဏတော့ လင်းလင်းက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

ပြီးမှ လင်းလင်းကပဲ...

“အမှန်တော့ ငါတို့ထက် နည်းနည်းငယ်တယ်ဟ၊ ဒါပေမယ့် ရွယ်တူလို့ ပြောရင် ရပါတယ်”

“ဖြူဖြူချောချော ဟော့ရှော့လေး မဟုတ်လား...”

ခဏတော့ ဇေဇေဝါ ဖြစ်လာသည်။ နေ့ခင်းက သိနေနှင့်နေသလား...။

“အေး...၊ နင်သိလို့လား”

“မသိပါဘူး...၊ ငါက အကြားအမြင်နဲ့ ပြောနေတာ”

“လာပြန်ပြီ...”

လင်းလင်းက မျက်စောင်းနှင့်အတူ ဝင်ပြော၍ ရယ်ကြရသေး၏။ ရယ်သံများဆုံးမှ...

“အောင်မယ် ငါထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးက စကားပြောရင် ဟိုလေး ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး ဆိုတာမျိုး ထာဝရ ထည့်ထည့်ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ခဏတော့ မျက်လုံးပြူးကြရပြန်သည်။

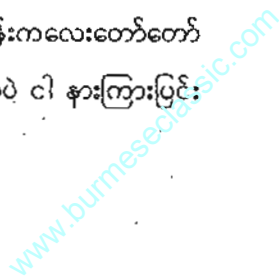
“အေး...၊ ဟုတ်တယ် ပြောတယ်”

နေ့ခင်းက တဟဲဟဲ ရယ်ပြန်သည်။

လင်းလင်းက ခပ်မဲ့မဲ့ ဝင်ပြော၏။

“နင့်အကြားအမြင်ကလဲ တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဘာမှ မခက်ပါဘူးဟာ၊ ခုခေတ်မိန်းကလေးတော်တော်များက စကားပြောရင် အဲလိုပြောနေကြတာပဲ ငါ နားကြားပြင်းပဲဟယ်”

“အောင်မာ...၊ နင်က ဘာကိစ္စ နားကြားပြင်းတယ်
တာလဲ”

နေခွန်းက ခုံပေါ်မှ သူ့ကိုယ်ကို ပြင်ထိုင်၏။
ခဂ္ဂါကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်ပြီးမှ လင်းလင်းကို ဆက်ဖြေ
သည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ဟ...၊ မြန်မာစကားက အလွန်ကျယ်ဝန်း
တယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် လင်းလင်းက မျက်စောင်းထိုးသည်
ခဂ္ဂါက နံဘေးမှ ပြုံးမိ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး...၊ ဓာတ်ပုံအကြောင်း ပြောမလို့ မဟုတ်ပါ
ဘူး...၊ အကောင်းပြောမလို့ပါ”

သူ ထပ်ဖြေရှင်းကာမှ ခဂ္ဂါက ရယ်မိတော့၏။
နေခွန်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ငါ နင်တို့ကို ဥပမာ ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခု ပြောပြမယ်”
“အောင်မယ်...၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းကပေါ့ဟာ...”

“အင်း...”

“လမ်းဘေးချေးသည်တစ်ယောက်ကို အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီး
တစ်ယောက်က မေးတယ်...၊ မောင်မင်း ဘာရောင်းတာလဲတဲ့”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ ချေးသည်ကြီးက ပြန်ဖြေတယ်၊ ‘တို့တိ တို့တိ’
ခါပဲတဲ့...”

“အင်း...”

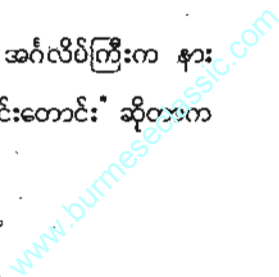
“အဲဒီ ‘တို့တိ တို့တိ’ ဆိုတာကို အင်္ဂလိပ်ကြီးက မသိဘူး၊
ထပ်မေးတယ်၊ ‘တို့တိ တို့တိ’ဆိုတာ ဘာလဲတဲ့”

“အင်း...”

“ချေးသည်ကြီးက ပြန်ဖြေတယ်၊ ‘တို့တိ တို့တိ’ ဆိုတာ
‘ဗြဲတ်စမြင်းတောင်း’ကို ခေါ်တာပါတဲ့”

“ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့”

“အေးပေါ့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့...၊ အင်္ဂလိပ်ကြီးက နား
မေးသွားတယ်။ ထပ်မေးပြန်ရော၊ ‘ဗြဲတ်စမြင်းတောင်း’ ဆိုတာက
ဘာတဲ့တဲ့...”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ ဈေးသည်ကြီးက ဖြေရှင်းတယ်။ ‘ရောကော သောကော’ ကို ဆိုလိုတာပါတဲ့...”

“သေပြီ...”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ကြီး စိတ်ညစ်သွားပြန်ရော ‘ရောကောသောကော’ ကို ရှင်းအောင် ပြောပါလို့တောင် ဆိုတယ်”

“ဈေးသည်ကြီးက ဘယ်လိုရှင်းလဲ...”

“‘ရောကောသောကော’ ဆိုတာ ‘ထွေလီကာလီ’ စုံနေတာ ကို ပြောတာပါတဲ့...”

သူပုံပြင်လေး ဆုံးမဆုံး မသိပါ။ ခဂ္ဂါနှင့်လင်းလင်းတို့ ရယ်မိကြတော့၏။ နေဒွန်းက လိုက်မရယ်ဘဲ သူတို့ကို ပြုံးပြုံးကြဲ ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ပုံပြင်ကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါပြောချင်တာက မြန်မာစကားဟာ အင်မတန် ကျယ်ဝန်းတယ်ဟ...”

“အဲဒါ...ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲလိုကျယ်ဝန်းတဲ့ မြန်မာစကားမှာမှ ပြောစရာစကားလေး

မရှိသလို လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ငါ ကြည့်မရဘူး”

“ဪ...သူတို့ကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟာ...”

“ဘာရယ်ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် အဲလို ကောင်မလေး မျိုးဆိုရင်တော့ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးသင့်တဲ့ပစ္စည်း ရှိတယ်...၊ ငါ စဉ်းစားလို့ ရပြီ”

ခဂ္ဂါတို့ စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ နားရွက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီထောင်ပြီး ပြိုင်တူမေးလိုက်မိကြသည်။

“ဘာဝယ်ရမလဲ...”

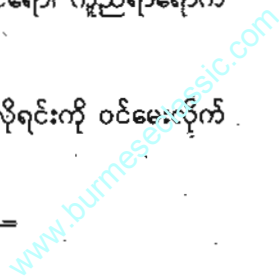
နေဒွန်းက ဆရာကြီးပုံစံ တမင်ဖမ်းပြီး...

“ငါက စေတနာနဲ့ပါ”

“အေးပါ...”

“မြန်မာစာပေ ကျယ်ပြန့်မြင့်မားစေချင်လို့ရော၊ သူပြောချင် တာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောတတ်အောင်ရော၊ ကူညီရာရောက် အောင်ပါ...”

ခဂ္ဂါက မျက်ခုံးကို အတွန့်ချိုးပြီး လိုရင်းကို ဝင်မေးလိုက် သည်။

“လေရှည်လိုက်တာဟာ...၊ ပြောမှာပြော”

နေဒွန်းက တဟဲဟဲရယ်ပြီး...

“နင်တို့ သူ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ်...”

ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသဖြင့် စိတ်တိုပြီး ငေါက်ငမ်းရပြန်၏။

“ပြောလေဟာ... အချိန်မရှိဘူး”

“မြန်မာဝေါဟာရ အဘိဓာန်တစ်အုပ်ရယ်၊ လျှာပွတ်ဆေး တစ်ပုလင်းရယ် ဝယ်ပေးသင့်တယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

“အဲဒါမှ ‘ဟိုလေ...ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး’ ကနေပြီး ‘ဒီလိုလေ...ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့’ အဆင့်ကို ကူးပြောင်းရောက် ရှိသွားလိမ့်မယ်၊ သူ့ဘဝ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်”

ခဂ္ဂါတို့နှစ်ယောက် မျက်မှောင်ကြျတ် စဉ်းစားနေရသေး၏။
ပြီးမှ...

“သွား...”

တစ်ပြိုင်တည်း အော်ထုတ်လိုက်ကြသည်။

နေဒွန်းက သူတို့ အော်ထုတ်လိုက်သော အသံလှိုင်းကြောင့်

ပူးမိုက်ယိမ်းထိုးသွားဟန် လုပ်ပြရင်း...

“ငါက စေတနာနဲ့...”

သွစ်ကား မဆုံးလိုက်...ခဂ္ဂါက...

“ဘာစေတနာနဲ့လဲ...၊ အဲဒါသာ သွားပေးရင် သဇင်က ခါ့ကို လျှာပွတ်ဆေးပုလင်းနဲ့ ကောက်ပေါက်လိမ့်မယ်”
လင်းလင်းကလည်း ရှေ့ရေးကို ပူပန်၏။ ခဂ္ဂါ၏ စကားကို ထောက်ခံကာ...

“အေးလေ...၊ ငါ့ကိုလည်း အဲဒီ အဘိဓာန်နဲ့ လိုက်ထု သိမ့်မယ်”

“ဟဲဟဲ...ဟဲဟဲ”

“ကဲ...သွားစရာရှိ သွားကြရအောင် လင်းလင်းရယ်...၊ တော်ကြာ နောက်ကျလိမ့်မယ်”

“အေး...သွားကြစို့၊ နေပါဦး နေဒွန်းကို ခေါ်သွားမလို့ လား...”

ထိုစကားကြောင့် ခဂ္ဂါ ကြောင်စီစီလေး ဖြစ်သွားသည်။
နေဒွန်းကို မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ကြည့်၏။

“အေး...နင်လိုက်မလို့လား”

“မလိုက်ပါဘူး... ငါနဲ့မှ မသိတာ၊ ကားကြုံတော့ လိုက်မယ်၊ ရှေ့မှာ ကားထုတ်ထားတာ တွေ့တယ်၊ နင် မောင်းမလို့လား ခဂ္ဂါ...”

“အေး... ငါမောင်းမှာ လိုက်ခဲ့လေ၊ နင်က ဘယ်နားမှာ ဆင်းမှာလဲ၊ ငါတို့ ဘယ်သွားမယ်မှန်း မသိပဲနဲ့”

“အေးလေ...”

နေဒွန်းက ခပ်မာမာပဲ ဖြစ်၏။

“ငါ့ဘာသာ ဘယ်မှာဆင်းဆင်း၊ နင်တို့အပူ မပါဘူး၊ နင်တို့က မွေးနေ့လက်ဆောင် လမ်းမှာ ဝယ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား။ ဆင်းစရာ နေရာ အများကြီးပါ”

“ကဲ...ဒါဖြင့်လဲလား သွားကြမယ်”

ခဂ္ဂါတို့ ကားလေးဖြင့် မြို့ထဲဘက်ကို ဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

နေဒွန်းက နောက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၏။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှမြင်ရသော ခဂ္ဂါ၏မျက်နှာလေးကို ခိုးခိုးကြည့်သည်။ ခဂ္ဂါက မသိချင်ယောင်ဆောင်သည်။ ထို့ကြောင့် သိသည်...။

လင်းလင်းကတော့ စီလင်းဒီယွန်၏သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ညည်းရင်း လိုက်ပါလာသည်။

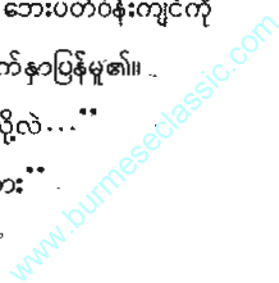
ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ လမ်းပေါ်မှာ ကားအသွားအလာ ရှင်း၏။ နေ့လည်ခင်းသည် နွေးရှင်း ရှုစရာနေသည်။ လေအတိုးမှာ ခဂ္ဂါ၏ ဆံနွယ်မျှင်များ လူးလွန်လွင့်မျောနေတာကို နေဒွန်း တစိမ့်စိမ့် ရင်ခုန်နေပုံရ၏။

ခဂ္ဂါ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သိသည်...။

တစ်နေရာမှာ ခဂ္ဂါက ကားကို အရှိန်လျှော့ရင်း...
 “လင်းလင်း...”
 “ဟင်...”
 “ညာဘက်က အင်္ကျီအညိုနဲ့ကောင်ကို ကြည့်...”
 ကားလမ်းဘေးမှ လမ်းလျှောက်သွားနေသည့် လူငယ်တစ်ဦး
 ကို ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ လင်းလင်းက ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး...
 “အေး...၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း”
 “မြင့်လွင်မိုးဆိုတာ သူလေ...”
 “ဪ...”
 လင်းလင်းထံမှသာမဟုတ်၊ နေဒွန်းထံမှပါ အာမေဋီတံဆိပ်
 ထွက်လာသည်။
 လင်းလင်းက...
 “သူလား...၊ ငါ မမြင်ဖူးဘူး”
 နေဒွန်းက...
 “ဒီကောင်လား...၊ သိတာပေါ့”
 ထို့စကားကြောင့် လင်းလင်း နေဒွန်းကို လှည့်ကြည့်သလို

ခဂ္ဂါကလည်း နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် နေဒွန်းဆီ အကြည့်ရွေ့လိုက်
 သည်။
 “ခဏနေဦး...၊ ပြီးမှ ဆက်ပြောမယ်၊ ရပ်...ရပ်”
 ခဂ္ဂါ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ပြီး ကားရပ်ပေးလိုက်မိစဉ်မှာ
 လင်းလင်းက ဖြတ်ခနဲ ဆင်းသွား၏။
 “ဟဲ့...လင်းလင်း”
 ခဂ္ဂါ လှမ်းခေါ်သော်လည်း မမီလိုက်၊ လင်းလင်းက မြင့်လွင်
 မိုးနောက်သို့ ရောက်သွားပြီ။
 “ဟိုလူ...”
 မြင့်လွင်မိုး ကျောတုံ့ပြီး လန့်သွား၏။
 “ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား...”
 “ဟုတ်တယ်...၊ ရှင့်ကို”
 မြင့်လွင်မိုးက နဝေတီမိတောင်ဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို
 သူညီကြည့်၏။ ပြီး...လင်းလင်းဘက်သို့ မျက်နှာပြန်မူ၏။
 “ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”
 “မြင့်လွင်မိုးဆိုတာ ‘ရှင်’မဟုတ်လား”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

“ရှင်...ဟုတ်၊ မဟုတ် ပြောပါ”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေတာများ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတုန်း...”

“ရှင်...ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို ကွန်ပျူတာသင်တန်းက ပြန်လာတိုင်းမှာ လိုက်နှောင့်ယှက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား...”

“အော်...အင်း...ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်ရပါဘူးဗျာ”

“ဘာ မနှောင့်ယှက်ရပါဘူးလဲ၊ သူ ကွန်ပျူတာသင်တန်းက ပြန်လာတိုင်း လိုက်လိုက်စကားပြောတယ်ဆိုတာ နှောင့်ယှက်တာပေါ့”

“အဲဒီလို မရည်ရွယ်ပါဘူးခင်ဗျာ...၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တာပါ”

“အို...ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ”

“အပြောသက်သက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လက်တွေ့ပြန်လည်း ပြပါ့မယ်”

“အောင်မာ...ရာရာစစ၊ သူက ရှင်ကို နည်းနည်းမှ ကြည့်

လို့မရဘူး၊ နားလည်လား”

မြင့်လွင်မိုးက သက်ပြင်းကြီးချပြီး ခေါင်းကိုခါ၏။

ကားထဲမှ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေသော နေဒွန်းက တခါခါရယ်၏။ ခဂ္ဂါက လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ...”

“ငါနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ တစ်ထေရာတည်းပဲ...ဒီဒီ”

ခဂ္ဂါ ပြုံးမိ၏။

“မြင့်လွင်မိုးပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို နင်က ကြိုပြောခဲ့တယ်ပေါ့”

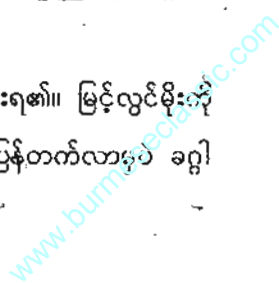
“အေး...၊ ငါက အကြားအမြင်ရနေတဲ့ဟာပဲ၊ ဟဲဟဲ...”

ခဂ္ဂါပင် ရယ်ချင်လာသည်။

“အေး...၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ လင်းလင်းကလည်း တွေးမိမှာ

ပဲ၊ ဟိုကောင့်ကို ပြောနေရင်းက စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ခစ်ခစ်...ရယ်ရတယ်”

ထိုနေရာမှာပဲ ကားကို ခဏရပ်ထားရ၏။ မြင့်လွင်မိုးကို စိတ်တိုင်းကျ ပြောပြီး လင်းလင်း ကားပေါ်ပြန်တက်လာမှပဲ ခဂ္ဂါ

ပြုံးတော့တော့ဖြင့် မောင်းထွက်လိုက်၏။

ကားက သူ့အားမှအဖြတ် မြင့်လွင်မိုးက ကားထဲသို့ စောင်း
ငဲ့ကြည့်သည်။

နေဒွန်းက အပြင်သို့ ခေါင်းပြုလိုက်ရင်း...

“ဟေ့ကောင်...မီးဖိုချောင် ငါနဲ့ မပတ်သက်ဘူးနော်”

ခဂ္ဂါက ကားကို အရှိန်မြှင့်ပြီး ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်လိုက်၏။
လင်းလင်း၏မျက်နှာက အရှိန်မသေသေးပဲ မှန်တေတေ ဖြစ်နေ၏။

“လင်းလင်း...”

နေဒွန်း နောက်မှ လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ”

“ဘယ်လိုလဲ...အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မပြေလို့ ရမလား၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမသာပြောတာတွေထဲ
နင်ပြောထားတဲ့ အတိုင်းတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ခဂ္ဂါနှင့်နေဒွန်းတို့ ရယ်မိကြ၏။ လင်းလင်း
ကပါ လိုက်ရယ်သည်။ ရယ်သံအဆုံးမှာ စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ခထ
တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ ပြီးမှ ခဂ္ဂါက...

“နေဒွန်း”

“ဟေ...”

“နင်က ဒီကောင့်ကို သိလား”

“အာ...သိတာပေါ့၊ မြင့်လွင်မိုးဆိုလို့ ကြောင်နေတာ၊ ငါတို့
က ဒီကောင့်ကို မီးဖိုချောင်လို့ပဲ ခေါ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခုနကလည်း နင် သူ့ကို အဲဒီလို နှုတ်ဆက်
လိုက်တာ ကြားတယ်”

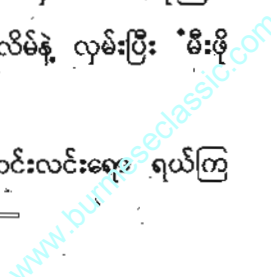
“မြင့်လွင်မိုးဆိုတာ သူ့မှာမည် အမှန်ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ၊ ငါက
သူ့ရဲ့ အိမ်ခေါ်မှာမည်အတိုင်း မီးဖိုချောင်လို့ ခေါ်တာ...”

“သူ့အိမ်မှာမည်က မီးဖိုချောင်တဲ့လား...၊ ပေါက်ပေါက်
ဗျာဗျာ”

နေဒွန်းက တဟဲဟဲ ရယ်ပြန်သည်။

“သူ့အိမ်ကလူကြီးတွေက သူ့ကို အိမ်မှာ ‘မောင်ဘိုကြီး’
ခေါ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့က စကားလိမ်နဲ့ လှမ်းပြီး ‘မီးဖို
ချောင်’လို့ ခေါ်တာ”

သဘောကျမိသဖြင့် ခဂ္ဂါရော၊ လင်းလင်းရော ရယ်ကြ

ရသည်။

“နင်နဲ့ သူနဲ့က သိတာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီပေါ့ဟ...၊ ဆယ်တန်းဖြေကတည်းက ကျူရှင်

အတူတူ”

“ဒါဆို...နင်တို့ချင်း ရင်းနှီးကြတယ်ပေါ့...”

“ရင်းနှီးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတွဲဘူး...ငါက ဒီကောင်ကို

သိပ်သဘောမကျဘူး”

ခဏက ဟက်ကနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟာ...ငါ ဒီကောင်ကို မကြိုက်ဘူး၊ ဒီကောင်က လူ့အံစာ

တုံးကွ”

“ဘာပြောတယ်...၊ လူ့ အံစာတုံး...ဟုတ်လား”

လင်းလင်းက ဝင်ပြောသည်။

“လူ့ဝှာတို့၊ လူ့ပေသီးတို့၊ လူ့ငှက်တို့၊ လူ့ပေါက်ပန်းတို့ပဲ

ကြားဖူးပါတယ်ဟာ၊ လူ့အံစာတုံးလို့ မကြားဖူးပါဘူး”

နေဒွန်းက လင်းလင်းကို လက်သီးနှင့် လက်ဝါးအုပ်ပြီး

အရိုအသေပြု၏။ နှုတ်မှလည်း...

“ဝေါမိတော်ဖော်” ဟု ရေရွတ်၏။ ပြီး တစ်ဆက်တည်း

ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလော့စွဲကြားဖူးထားတယ်ဆိုရင် မဆိုးဘူး၊ နင့် မြန်မာ

စာက အတော်ကျယ်ဝန်းတာပဲ”

ခဏကတို့ ရယ်ကြပြန်သည်။ နေဒွန်းဆိုသည့်ကောင်နှင့်

ဆက်ဆံရသည်က အပျင်းတော့ ပြေလေသည်။ ဘာမှန်းကို မသိ။

အထူးအဆန်းတွေချည်း ကြားနေရ၏။

ခဏက စကားလမ်းကြောင်းကို ပြန်တည့်ပေးရ၏။

“ကဲ...ထားလိုက်ပါတော့၊ ခုနကစကားကို ဆက်ပါဦး။ လူ့အံစာတုံးဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောတာလဲ”

“ဒီကောင်က ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲတယ်ဟ...”

“အင်း...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“မျက်နှာအရမ်းများတယ်၊ အဲဒါကြောင့် လူ့အံစာတုံးလို့ ခေါ်တာ... အံစာတုံးမှာ မျက်နှာခြောက်ဘက် ရှိတယ်လေ...”

လင်းလင်းက တဝါးဝါး ထရယ်၏။ ခဂ္ဂါကတော့ စိတ်မသက်မသာနှင့်ပင် ပြုံးနေမိသည်။ လင်းလင်းက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် မေးသည်။

“ဒဿဂီရီလို မျက်နှာများတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“အင်း...များတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က လူ့အံစာတုံးဆိုတော့ ဒဿဂီရီ မဟုတ်ဘူး...၊ ဆဋ္ဌဂီရီ”

လင်းလင်းက တစ်ခစ်ခစ်ရယ်ပြန်သည်။ ပြီး...

“ဒါနဲ့...ခု သူက ဘယ်ကို သွားမလို့တုံး”

“ဟ...ဒါတော့ ငါ ဘယ်သိမလဲဟ”

လင်းလင်းက ပုခုံးတွန့်ပြ၏။

“ဒါနဲ့များနှင့်က အကြားအမြင် ရတယ်ဆို”

နေဒွန်းက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်၏။

“ဪ...ဂလိုမေးတာလား”

“အေး...ဂလိုမေးတာပေါ့”

“ငါ့ အကြားအမြင်အရ ပြောရရင်တော့ ဒီကောင် နှာခေါင်း ဖာညီရာအရပ်ကို သွားတာဖြစ်မယ်”

“ဟယ်...လုပ်ပြန်ပြီ၊ ခြေဦးတည့်ရာပဲ ကြားဖူးပါတယ်”

“ဒီကောင်က နှာဘူးဟ...၊ ခြေဦးတည့်ရာ မသွားဘူး ခေါင်းဦးတည့်ရာကို သွားတာ...”

ပြီး တစ်ဆက်တည်း ခဂ္ဂါကိုလည်း ပြောလိုက်သေး၏။

“ခဂ္ဂါ”

“ဘာလဲ...”

“နှင့်...အဲဒီကောင်ကိုတော့ ပြန်မကြိုက်လိုက်နဲ့နော်”

“အို...ဝေးသေး၊ ဘာလို့ ကြိုက်ရမှာလဲ”

“ငါက နှင့်အတွက် ပြောတာပါ။ ဒီကောင်က ကျောထောက်
နောက်ခံ တောင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်၌က မကောင်းဘူး
အဲဒါကြောင့် ငါက သဘောမတူချင်တာ။ ‘ဟင်း’ ကောင်းလို့ကတော့
‘စလောင်း’နဲ့ပဲ ထည့်လာ ထည့်လာ ငါက ဘာမှမပြောဘူး...”

နေဒွန်း၏ အသုံးအနှုန်းက ကြားရတာ နားထဲမှာ ဆန်းလေး
သည်။

လင်းလင်းက...

“အေး...ဟင်းကောင်းကို စလောင်းနဲ့ ထည့်မလာပဲ လေး
နဲ့ ထည့်ယူလာရင်ကော...”

“နှင့်ကို လာကျွေးလိုက်မှာပေါ့”

“သူတောင်းစား...”

သူတို့၏ အငြင်းအခန့်ကြားမှာ ခဂ္ဂါ ပြုံး၍သာနေလိုက်သည်။
ပြီးမှ တစ်ခွန်းပြောလိုက်၏။

“ကျန်တာတွေ ဖယ်ထားပါဟယ်...။ ငါ သူ့ကို နည်းနည်း
မှ လက်မခံနိုင်တဲ့အချက်တွေထဲမှာ သူ့ရဲ့ ခေါင်းလိမ်းဆီတွေလည်း
ပါတယ်။ ငါ့နားကပ်လာရင် အဲဒီအနံ့ကို ငါ မခံနိုင်ဘူး”

မီးပွိုင့်မှာ ကားကို ခဏရပ်နေရ၏။ နေဒွန်းက...

“အေး...အကြားအမြင်အရ ငါ တစ်ခု ကြိုဟောလိုက်ဦး
မယ်။ မကြာတော့မယ့် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဒီကောင် ကတုံးဖြစ်လိမ့်
မယ်”

“ဘာလဲ...။ ဒုလ္လဘ ဝတ်မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး...”

“ဒါဖြင့်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟဲဟဲ...စောင့်ကြည့်ပေါ့ဟာ”

ထိုအခိုက်မှာ မီးပွိုင့်က မီးပြန်စိမ်းပြီဖြစ်၏။ ခဂ္ဂါတို့၏
ကားက မထွက်ဖြစ်သေး။

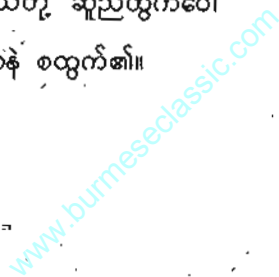
“တီ...တီ...တီ...”

“ပေါ့...ပေါ့...ပေါ့...”

နောက်ကားများကတီးသည့် ဟွန်းသံတို့ ခူညံထွက်ပေါ်
လာသည်။ ခဏကြာမှ ခဂ္ဂါ၏ကားက ဝူးကနဲ စထွက်၏။

လင်းလင်းက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခဂ္ဂါ”

“မဟုတ်ဘူးဟ...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကားကို ဘယ်လို
မောင်းရမလဲဆိုတာ ငါ ခဏကလေး မေ့သွားလို့”

“ဗုဒ္ဓေါ...” ဟု နေဒွန်း မရေရွတ်ပါ။ လင်းလင်းနှင့်သာ
မျက်လုံးချင်း ဆုံမိ၏။ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နေဒွန်း သက်ပြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ပင်
သူတို့တွေ...
သိက္ခာမရှိကြောင်းဖြစ်သည်။

ထိုနောက်မှာတော့
.....
.....

နီးလျှက်နဲ့ မဆုံဆည်းခြင်းတာ...
အဝေးကြီး ဝေးနေခြင်းနဲ့
ဘာမှ မထူးခြားလှပါဘူး။

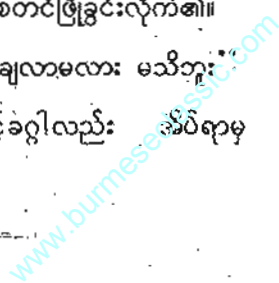
ဧည့်ခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ခင်္ဂါကိုယ်တိုင်က ဘာမှ စ၊မပြောသေး။ လင်းလင်းနှင့် ရဲအောင်ကလည်း အလိုက်သိစွာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။

ခင်္ဂါတို့၏ ဧည့်ခန်းထဲမှာပင်ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေကြပြီးမှ တိတ်ဆိတ်မှုကို ရဲအောင်က စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

“တော်ကြာ...၊ နေ့ခန်း ပေါက်ချလာမလား မသိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် လင်းလင်းနှင့်ခင်္ဂါလည်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသူများလို ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟုတ်တယ်...၊ ခဂ္ဂါ သူမရှိတုန်း တို့ ပြောစရာရှိတာ ပြောကြရအောင်...”

“အေး...ဒီလိုဟ”

ခဂ္ဂါက သူ့စကားကို စသည်။ တိုးသုံးလွန်းသဖြင့် မနည်းပင် အားစိုက်နားထောင်ရ၏။

“ငါ့ အာရုံထဲမှာ လူသေအလောင်းတစ်လောင်းကို စမြင် တယ်...၊ ပထမတော့ ပိုးတဝါးပဲ”

“အင်း...”

“အာရုံထဲမှာ ဈေးနေတယ်...၊ မြုပ်သွားလို့ ပြန်ပေါ်လာ လိုက် ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်သူ့အလောင်းလဲဆိုတာ သေသေချာချာ မမြင်ရသေးဘူး...”

“အင်း...”

“နောက်မှ အာရုံရပ်က ငြိမ်လာတယ်၊ အလောင်းကို ပီပီ ပြင်ပြင် မြင်လာရတယ်”

“နေဒွန်း ဖြစ်နေတယ်လား...”

“အင်း...”

ထိုစကားလေးတစ်လုံးကို ခဂ္ဂါက အတော်ပင် အားယူ ပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ရှိုက်နစ်သံ ပါဝင်နေ၏။ လင်းလင်းနှင့် ရဲအောင်လည်း ခေတ္တ ငိုငင်ကျသွားရသည်။

ထိုနောက်မှ လင်းလင်းက...

“ခဂ္ဂါ...”

“ဟင်...”

“ပြောစရာရှိတာကို အကုန်ပြောရအောင်”

“အင်း...”

“ဒီတော့...ငါမေးမယ်၊ နင် တစ်ခုချင်း သေချာဖြေစမ်း ပါ...”

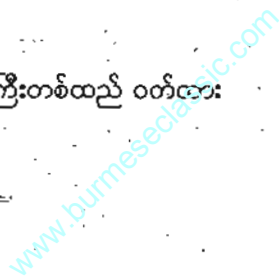
“အင်း...”

“ဘယ်လိုပုံစံ သေနေတာလဲ”

“ငါ...မြင်သလို ပြောပြမယ်နော်”

“အင်း...ပြောသာပြော”

“နေဒွန်းက အညှီရောင်ကုတ်အင်္ကျီကြီးတစ်ထည် ဝတ်ထား တယ်”

“အင်း...”

“သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေတွေ ရွဲနစ်နေသလိုပဲ”

ရဲအောင်က ဖြတ်မေး၏။

“ရေနစ်သေတရများလား...”

“သူ့အလောင်းကို ငါတွေတာကတော့ ကုန်းမြေပေါ်မှာ လဲနေတာပါပဲ”

“အင်း...ဆက်ပြောပါဦး”

“မြက်တွေကြားထဲမှာ လဲနေတယ်”

“ပြီးတော့ရော...”

“သူ့ဆေးမှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လည်း ရှိတယ်”

“ဘာပင်လဲ...”

“ဟင့်အင်း...အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူး၊ သစ်ပင်ကြီးဆိုတာ ပဲသိတယ်။ အတော်ကြီးတယ်”

“မျက်နှာကို နင် သေချာမြင်ရလား”

ခဂ္ဂါက နှုတ်ဖြင့်မဖြေပဲ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“နေဒွန်းဆိုတာ သေချာလား...”

“အာ...ငါ...ထပ်မပြောချင်တော့ဘူးဟာ”

စကားဝိုင်းက ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ရဲအောင်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ၏။

လင်းလင်းက လက်ချောင်းကလေးများကို တဖျောက်ဖျောက် ချိုးနေသည်။ ခဂ္ဂါက မျက်နှာမကောင်း။ မျက်လုံးထဲမှာ နာကျည်းကြေကွဲမှု အနိပ်အယောင်တွေ ထင်ဟပ်နေသည်။

ရဲအောင်က...

“ခဂ္ဂါ...”

“ပြောလေ...”

“အဲဒီကိစ္စတွေက နင့်အာရုံထဲမှာ မြင်ပြီးရင် ဘယ်...က် လောက်အကြာမှာ တကယ်ဖြစ်လာတာလဲ”

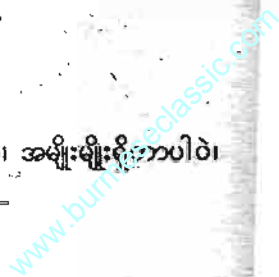
“မသိဘူး...”

“ဟင်...”

“မသိဘူး...၊ ငါမပြောတတ်ဘူး”

လင်းလင်းက ဖင်ဖြေ၏။

“အဲဒါက ပုံသေပြောလို့ မရဘူးဟာ၊ အမျိုးမျိုးရှိတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့်...

“ဒါပေမယ့်...ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မကြာလောက်တော့ဘူးပေါ့ဟာ။

ခဂ္ဂါ သုံးသပ်သလို ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နေခွန်းဟာ”

“ဟုတ်တယ်...”

စကားစ ပြတ်တောက်သွားကြပြန်၏။ အတန်ကြာမှ...

ရဲအောင်က ကုလားထိုင်လက်ရမ်းကို လက်ဝါးဖြင့် ဖျန်းကနဲရိုက်ပြီး

“ကဲ...”

လင်းလင်းနှင့် ခဂ္ဂါတို့၏ မျက်လုံးအစုံက သူ့အပေါ်သို့

ကျရောက်လာသည်။ ရဲအောင်က လက်ကိုမြှောက်ရမ်းလိုက်ပြီး

ပြော၏။

“ဒါဖြင့် ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...”

“စဉ်းစားကြလေ...၊ ဘာလုပ်လို့ရမလဲ”

ရဲအောင်က အံကြိတ်ထားရင်း စကားကို တစ်လုံးချင်း

ပြောသည်။

“လင်းလင်း”

“ဟင်...”

“ငါ...တစ်ခုမေးမယ်၊ ဖြေစမ်းပါ”

“မေးလေ...”

“မသေအောင်ဆိုပြီး တားလို့ ရမလား”

“မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“ဆိုင်ကိုမေထရီ ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေက အဲလို အာရုံနမိတ်

ဖြစ်လို့ရှိရင် အဲဒီလူတွေက သေတာပဲလား”

“အင်း...အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်

ငါလည်း စိတ်ညစ်နေတာပေါ့ ရဲအောင်ရယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ...”

ရဲအောင်က ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ရမ်းခါနေသည်။

လင်းလင်းက သူ့ကို စူးစူးကြည့်ပြီး...

“နင်က ဘယ်လို မြင်လို့လဲ”

“နင်ပဲ ပြောဖူးတယ်...”

“ဘာပါလိမ့်...”

“ပီတာဟားကိုစုံက ရှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းပဲ မှန်တယ်ဆို သူ့အာရုံမိတ်တွေက ရာနှုန်းပြည့် မမှန်ဘူးဆို...”

“အင်းလေ...၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု...ခဂ္ဂါလည်း ပီတာဟားကိုစုံလို့ဆို”

“နင်ဆိုလို့ချင်တာကို ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်”

ရဲအောင်က ခဂ္ဂါဘက်သို့ လှည့်ပြော၏။

“ခဂ္ဂါ”

“ဟင်...”

“အခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် အကြမ်းဖျဉ်း တို့ တွက်လို့ ရမှာက...”

“နေ့ခင်းဟာ သေဖို့လမ်း (၈၅)ရာခိုင်နှုန်း ရှိပြီး ရှင်ဖို့လမ်း (၁၅)ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်”

ခဂ္ဂါက ဘာမှပြန်မပြော...၊ ရဲအောင်က ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီ (၁၅)ရာခိုင်နှုန်းထဲကပဲ ငါတို့သူ့ကို ရှင်အောင် လုယူ

ကြမလား...”

“လုပ်ချင်တာပေါ့...”

ခဂ္ဂါ၏အသံက ငိုသံပါနေသဖြင့် ကြားရတာ နားထဲမှာ ငါးလင်းမှုမရှိလှ။ လင်းလင်းနှင့်ရဲအောင်တို့က နေ့ခင်းအတွက် နေ့နည်းရသည်နှင့်အတူ ခဂ္ဂါအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းနေရ၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်...”

ရဲအောင်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး ဆိုသည်။

“သူ့ကိုတော့ အသိမပေးသင့်ဘူးထင်တယ်...၊ ဒီကိစ္စက

ဘယ်ကံရှင် မသိသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“အေးပေါ့...၊ အဲဒါကတော့ တို့ဘာသာတို့ပဲ ဖုံးဖိထားရမှာ

သူ”

“အင်း... (၁၅) ရာခိုင်နှုန်းဘက်က ပြန်လုချင်ရင်လဲ တို့ ဘာသာတို့ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ လုပ်သွားကြတာပေါ့။ အခြေအနေကို အသိမသာ ထိမ်းသွားကြတာပေါ့”

“အေးပါ...”

လင်းလင်းက ပိုင်းဖြတ်ထားသော လေသံဖြင့်...

“ခုချိန်ကစပြီး ငါတို့ သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမယ်”

“အင်း...မျက်ချေမပြတ်ကို ရှိနေရမယ်”

ခင်္ဂါကလည်း...

"ငါတို့ သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားကြရအောင်ဟာ"

"အင်း...ဟုတ်တယ်"

သုံးယောက်စလုံး ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေးသွားကြပြန်သည်။ လင်းလင်း၏စိတ်ထဲမှ တအုံ့နွေးနွေးကြီး ဖြစ်နေ၏။

ယခင်က သူတို့သူငယ်ချင်းများသည် ခင်္ဂါ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ဦးစားပေးခဲ့ကြ၏။ ယခုတော့ နေဒွန်း၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ဦးစားပေးရတော့မည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။

သို့သော် ဤအခြေအနေက ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှအထိ ကြာကြမည်လဲ၊ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပြီးဆုံးနိုင်သည်။ ဆွဲထား၍ပင် ရလိမ့်မည် မထင်...။

အို...မြတ်သောဘုရားသခင်။ ရိုသားပျော်ရွှင်တတ်သည်။ တပည့်တော်မတို့၏ သူငယ်ချင်းကို ကယ်တင်တော်မူပါ။

ထိုအချိန်မှာပဲ...

"အတော်ပဲ လူစုံနေကြတာကိုး..."

စကားသံနှင့်အတူ နေဒွန်း ဝင်လာသည်။ သုံးယောက်သား အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားသလို ရှိသည်။ နေဒွန်းကတော့ သတိထားမိပုံမပေါ်။

"မင်းတို့ သုံးယောက်လုံးရှိတာ အတော်ပဲ၊ ငါ ပြောစရာ ရှိလို့..."

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိမသာ ဝေ့ကြည့်မိကြသည်။ နေဒွန်းက ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ပြောစရာ ရှိနေလို့လဲ ရဲ့အောင်က လင်းလင်းကို တိုးတိုးခေါ်သည်။

"လင်းလင်း"

"ဟင်..."

"နင်ပြောဖူးတာ ရှိတယ်နော်"

“ဘာလဲ...”

“သူ့ရက် သူ ကြိုသိတယ်ဆိုတာလေ...”

“ဪ...အေး”

တိုးတိုးကလေး ခိုးပြောနေကြရခြင်းဖြစ်၏။ နေဒွန်းက ခဂ္ဂါကို နောက်ပြောင်နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် သူတို့ကို မကြည့်အား။
“အဲဒါ... နှင်းဆီခါသွားက နည်းနည်း လှေလာကြည့်မယ် ပါ။ အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိမယ့် သဲလွန်စတစ်ခုခုကို ရရင် ရလိုက် မှာပေါ့”

လင်းလင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ နေဒွန်းက သူတို့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်...ရဲအောင်”

“ဟေ...”

“ဒီမှာ မင်းပါ လာနားထောင်သင့်တယ်”

“ဘာများလဲ...”

“မင်းတို့လို ကဗျာချစ်တဲ့ လူတွေ့ရမှ ငါ အပြစ်ဝန်ခံစရာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ငါ အထင် သေး ကဲ့ရဲ့ခဲ့မိလို့...”

“ဟုတ်လား...”

“ခုမှ ငါ့အပြစ်ကို ငါ ပြန်မြင်တယ်။ အဲဒီအကြောင်း ပြောပြ ချင်လွန်းလို့ မင်းတို့ဆီ ဝင်လာတာ”

“အင်း...”

ရဲအောင်က ခဂ္ဂါကို လှမ်းကြည့်တော့ ခဂ္ဂါကလည်း သူ့ အတိုင်းပင် သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိ။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် ရဲအောင် သတိရလိုက်သည်။

ချစ်သောသူငယ်ချင်းကို ဤအချိန်မှာ ဂရုစိုက်ရမည်။ အလို လိုက်ရမည်။ ပျော်အောင်ထားရမည်။ ခဂ္ဂါနှင့် လင်းလင်းကလည်း ရဲအောင်လိုပင် ချက်ချင်း အသိဝင်လာကြသည်။

“အေး...ပြောလေသူငယ်ချင်း၊ နားထောင်ရတာပေါ့”

“အေး အခုပြောမယ့်စကားလေးက နယ်နှယ်ရရ မဟုတ်

ဘူးကွ့..

“ဟုတ်လား...”

“အခုလို အမှန်တရားလေးတစ်ချက်ကို ပြောနိုင်ဘို့အတွက် ငါ့မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မှားခဲ့ရတယ်”

လင်းလင်းက အပြုံးနှင့်အတူ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြောသည်။

“ဆိုပါဦးဟ...နင်ပြောတာနဲ့တင် ငါတို့တောင် အတော် စိတ်ဝင်စားနေပြီ”

နေဒွန်းက သူ့အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး သူတို့ သုံးယောက်ရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။ ခဂ္ဂါက ဝမ်းနည်းရိပ်တို့ကို ဖယ် ဖျောက်ပြီး ‘လုပ်ပြန်ပြီ’ဟု ချစ်စဖွယ် အမူအယာဏလေးနှင့် နောက် ဧါ။

နေဒွန်းက တဟဲဟဲရယ်သည်။ ပြီး...

“အဲဒီ ဂျပန်ကဗျာလေးကို နင်တို့ ဖတ်ကြည့်ကြစမ်းပါ”

သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဖတ်လိုက်တော့ တူဗျာ ကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

*Fure ike ya
Kawazu tobikomu
Mizu no oto.*

“ဟင်...”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

“ဘာတွေလဲဟ...”

ခဂ္ဂါက နေဒွန်းကို မျက်လုံးပြူးပြူးပြီး ပြောသည်။

“ငါတို့ကမှ ဂျပန်လို မတတ်ဘဲဟ...”

“ဂျပန်လို မတတ်ပါဘူးဟ...အင်္ဂလိပ်စာပါ၊ ဂျပန်အသံ ထွက်တွေကို အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ပေါင်းထားတာ”

“အေးလေ...၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါတို့မှ နားမလည်ပဲ”

နေဒွန်းက ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေ၏။

“လာမယ်လေဟာ...”

“အေး...လာ”

ရယ်ကြရသည်။

လင်းလင်းတို့သုံးယောက် စိတ်ထဲမှာ အတန်ငယ် ပေါ့ပါးသွားကြသည်။ နေ့ခင်းက သူ့ကိစ္စသူ့ ဆက်ရှင်း၏။

“အဲဒါ ဂျပန်က နာမည်ကျော်ဆရာကြီး ဗရူး ရေးတဲ့ ကဗျာဟ...”

“အင်း...ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

“အေး...ပြောမှာပေါ့၊ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်က သူ့ရဲ့ ‘ဟိုက္ကူကဗျာ မြည်းစရာ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ အဲဒီကဗျာကို ဟောဒီလို ဘာသာပြန်ပေးထားတယ်”

သူတုံးစုံအတိုင်း စာရွက်တစ်ရွက် ထပ်ထုတ်ပြ၏။ ကိုယ်တို့ ထုံးစံမဟုတ်ပါပဲ ယူဖတ်ကြရပြန်သည်။

အိုင်အိုကြီးပါလား

အလို ရွှေဖား ခုန်ဆင်းသွား

ပလုံ ရေသံကြား။ ။

“ဪ...”

“ဒီကဗျာလား... ဒီကဗျာဆိုရင် သိတယ်”

“ဖတ်ဖူးတယ်...”

နေ့ခင်းက ရှုတည်တည်ဖြင့် ဆက်ရှင်း၏။

“ငါ...မှန်တာပြောမယ်ကွာ၊ အဲဒီ မြန်မာပြန် ကဗျာကလေးကို ငါ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ဖတ်ဖူးတာ”

“အင်း...”

“ရိုးရိုးသားသားပဲ ငါ ဝန်ခံပါတယ်။ ငါ ခံစားလို့ မရဘူး”

“အင်း...”

“ကဗျာကြီးက ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူးလို့ ငါ တွေးမိတာ”

“အေးပေါ့...၊ တွေးစရာပဲပေါ့”

“သူငယ်ချင်းတွေ ကြားမှာတောင် ငါ လျှောက်နောက်သေးတယ်”

“နောက်သေးတယ် ဟုတ်လား...၊ ဘယ်လို လျှောက်

နောက်တလဲ**

“ဟိုကွာ...ဗရာကြော်ကုလားကြီး လမ်းဖြတ်ကူးတယ် ဆို ပါတော့ကွာ...”

“အင်း...”

“ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ငါ့နောက်ပြီး ရွတ်ပြတယ်”

“ဘယ်လို ရွတ်ပြတာလဲ...”

နေ့ဒန်းက ဟိုတုန်းက သူ နောက်ပြောင်ရွတ်ခဲ့သည်ဆိုသော

စာသားကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ရွတ်ပြ၏။

ဗရာကြော် ကုလားကြီးပါလား

အလို...ဟိုဘက်ဖြတ်ကူးသွား

တူတူရေဝါး...။

ရယ်ကြရသေးတော့၏။

“မင်း...တော်တော်နောက်တဲ့ကောင်ပဲ”

“အေးလေ...၊ နင်ဟာ အမြဲတမ်း ကပ်သီးကပ်သပ်နိုင်တဲ့

ကောင်ပဲ**

“စော်ကားတဲ့စိတ်နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ကလေးသာသာ ရှိသေးတဲ့ အရွယ်ကိုး...”

“အေးပါ...၊ တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ၊ ငါက ဆရာကြီး မင်းသူဝတ်ကို အရမ်းလေးစားတာ၊ ဆရာကြီးက ဘာသာပြန်ထား တဲ့ ကဗျာဆိုတော့ ညံ့စရာတော့ မရှိဘူးထင်တယ်”

“အင်း...ဒါပေါ့”

“နောက်ပိုင်းမှာလည်း အဲဒီကဗျာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငါ နည်းနည်း သတိထားကြည့်တယ်”

ရဲအောင်က လေးနှုတ်စွာ ထောက်ခံသည်။

“အေးပေါ့...၊ သတိထားကြည့်ရမှာပေါ့၊ အဲဒါက ဗရီးရဲ့ နာမည်ကျော်ကဗျာပဲ”

“နောက်ပိုင်းကျတော့ အင်္ဂလိပ်ကဗျာစာအုပ်တွေထဲမှာ ငါ သွားတွေ့တယ်၊ အင်္ဂလိပ်လို ဒီလိုရေးထားတယ်”

စာရွက်တစ်ရွက် ထပ်ထုတ်ပြ၏။

The old pond:

A frog jumps in:

The sound of water:

“ဒီကဗျာကျတော့လည်း ငါ့ကို မတိုးပြန်ဘူးကွ...၊ အိုင်အို ကြီးရယ်၊ ဖားခုန်ဆင်းလာတာရယ်၊ ရေသံရယ်၊ တခြားလည်း ဘာမှ မကျန်ပါပဲနဲ့၊ မျက်စိထဲမှာတောင် မြင်ယောင်နေမိပါရက်နဲ့ ငါ... ခံစားလို့ မရပြန်ဘူး”

အားလုံးက သူ့ဆက်ပြောမှာကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား နားထောင် နေလိုက်ကြသည်။

“အဲဒီလိုနဲ့ ငါလည်း အဲဒီကဗျာကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ ထားလိုက်တော့တယ်...၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်နေ့က ‘ဂျပန်ဗုဒ္ဓဘာသာ အမြင်’ အကြောင်း ရေးထားတဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဒီကဗျာကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ပုံတစ်မျိုးနဲ့ တွေ့ရမြန်ရော...”

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပြန်ထားတာလဲ”

စာရွက်ထုတ်ပြန်၏။ တစ်ခုခု ထူခြားတော့မည်ဟု သိလာ၍
သုံးယောက်လုံး စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်လိုက်ကြသည်။

An old pond:

A frog jumps in

plop!

“ဪ...တစ်မျိုးလေးပါလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“ဒီလိုရေးထားတာကိုရော မင်း ဘဝင်ကျလား”

“အို...ကျပါပြီကောလား သူငယ်ချင်းရယ်”

“ပြောပါဦး...”

နေဒွန်းက ခေါင်းမောပြီး ခဏစဉ်းစားနေသည်။ မျက်လုံး
ရေတံ တစ်နေရာကို ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီး...

“အဲဒါလေးကို ဘာသာပြန်ကြည့်ရင် ခုနက အဓိပ္ပါယ်တွေ
ပြန်ထွက်တာပါပဲ”

www.burmeseclassic.com

အိုင်အိုကြီးတစ်ခု
ဖားတစ်ကောင်ခုန်ချ...
ပလုံ!...

“စာအသွားအလာ နည်းနည်းပဲ ကွဲတယ်၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား...”

“အေး...”

“နောက်ဆုံးစာသားကို ဘာသာပြန်တဲ့နေရာမှာ ‘ရေသံ’
မပြန်ပဲ ‘ပလုံ’ (Plop!) လို့ ပြန်ထားလိုက်တာက တော်တော်
ရောက်သွားတယ်၊ စဉ်းစားမိသလား...”

“အေးလေ... နင်ပဲဆက်ပြောပြပါဦး၊ ငါတို့လည်း သေ
တော့ ပေါက်လာပါပြီ”

“ပလုံဆိုတဲ့အသံလေးက အားပါတယ်၊ ပြင်းထန် ထိရောက်
တယ်ဟ...၊ အခြေအနေတစ်ရပ်လုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်စား
သွားနိုင်တယ်”

“အင်း...”

“ပလုံဆိုတာ အမှန်တော့ ရေပွက် ပွက်သံလေးတစ်ခုပါပဲ၊
ရေပွက်လေးတစ်ခုပါပဲ”

“အင်း...”

“ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ သူဟာ သူ့အပေါ်မှာ ရေကန်
ကြီးတစ်ခုကိုရော၊ ဖားတစ်ကောင်ကိုရော ထမ်းထားတယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“ကန်အိုကြီးက...လူလောကကြီးလို့ ဆိုကြပါစို့၊ ဖားက
သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်လို့ ဆိုကြပါစို့၊ ခုန်ချလိုက်တဲ့ဖြစ်စဉ်ကို
ဘဝဖြတ်သန်းမှုတစ်ခုလို့ ဆိုကြပါစို့...”

“အင်း...”

“နောက်ဆုံးကျတော့ ‘ပလုံ’ ပဲကွ၊ စုန်းစုန်းမြုပ်သွားတာပဲ”

“အေး... မြန်လိုက်တာနော်”

“မြန်တယ်၊ တိုတောင်းတယ်၊ မခိုင်မြဲမှုက ရှင်းရှင်းပြတ်
ပြတ် သိသာတယ်၊ အနိစ္စ၊ အနတ္တတရားကို ဘွားဘွားကြီး တွေ့ရ
တယ်၊ သံဝေဂ ရစရာပဲပေါ့ကွာ...”

“အင်း...ဟုတ်သားပဲ”

“တကယ်တော့ ငါတို့လမ်းလျှောက်နေတာ၊ သီချင်းဆိုနေတာ၊ အိပ်မက်တွေ မက်နေတာ၊ စစ်မက်တွေ ခင်းကျင်းနေတာ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ပထဝီမြေကြီးပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရေပွက်ကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ...”

ခဏက နေဒွန်းမျက်နှာကို တစ်မိမိကြည့်ရင်း ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြု၏။

“တော်တော်လေးနက်တဲ့ ကဗျာလေးပဲနော်”

“အင်း...ငါ အဲဒါကြောင့် မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီး နင်တို့ကို စကားပြောဖို့ လာခဲ့တာ၊ တစ်ခါကမှားခဲ့တဲ့ ငါ့အဖြစ်ကိုလည်း သက်သေတွေရှေ့မှာ ဝန်ခံချင်လို့ ဒီလိုကဗျာမျိုးကို ငါက မနောက်ပြောင်သင့်ဘူးလေ...”

“အေး...ဟုတ်ပါတယ်”

စကားပြောရတာ မောသွားဟန်နှင့် နေဒွန်းက ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို ကျောတစ်ပြင်လုံး မှိုချလိုက်သည်။ လင်းလင်းတို့ သို့မဟုတ် ယောက်ကလည်း တိုက်ဆိုင်လွန်းသည့် ကံကြမ္မာကို အံ့သြနေမိကြသည်။

ကုသည်း

“နေဒွန်းရယ်...ဒီလိုနေ့မှာမှ ဒီလိုစကားတွေ လာပြောရမယ်လို့...”

ဟိုဟိုသည်သည်အကြောင်းကိစ္စများခါ စကားလမ်းကြောင်းတိုင်းသွားသည်။ နေဒွန်းကတော့ သူ့သဘာဝအတိုင်း နောက်လိုက်ပိုင်လိုက်၊ ရယ်လိုက် မောလိုက်...။

“တကယ်တော့ ကြံသာ အစဉ်ချို့တာ၊ ကြံသကာက အစဉ်ညွှားကွ”

“လူက အစဉ်မချို့တာ မဟုတ်ဘူးလားကွ...”

“မဟုတ်ဘူး...ကြံသကာ”

“ကြံသကာက ကြံကလုပ်တာပဲ ချို့ရမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး...၊ ဆေးသကြားများရင် ခါးသွားတယ်ကွ၊ ...ဟား...”

ထို့နောက် နေဒွန်းက ရဲအောင်နှင့်အတူတူ လိုက်ပြန်သွား

ခဲ့တော့လည်း လင်းလင်းနှင့် ခဏ နှစ်ယောက်တည်း...။

ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေကြရသည်။ နေဒွန်း၏ ချိုရွှင်သော မျက်နှာ၊ ပျော်စရာ စိတ်ဝင်စားစရာ စကားများ...။

အားလုံးက နားထဲ၊ မျက်စိထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်ခဲ့သလို--

“လင်းလင်း”

“ဟင်...”

“နင်ပြောတော့ သေမယ့်လူက သူ့ကိုယ်သူ ကြိုသိတယ်”

“အင်း... ခုနက ရဲအောင်ကလည်း အဲဒါကိုပဲ ကမ်းနေတယ်”

“အခု နေဒွန်းရဲ့ အနေအထားကို နင် ဘယ်လိုခန့်မှန်းသလဲ စိတ်နှစ်နယ်လှစွာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ခပ်ညည်းညည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါလည်း မမှန်းဆတတ်တော့ပါဘူး ခဂ္ဂါရယ်...”

● ခဂ္ဂါက... နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့ပြီး...

တစ်စုံတစ်ရာကို နာကျည်းသလို ပြုံးနေသည်။

လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို
တတယ်ချစ်လာပြီဆိုရင်...
မာရ်နတ်ရဲ့ လတ်တစ်ထောင်တလည်း
ကြားကနေ
ပြန်တာ တားဆီးလို့မရပါဘူး။

စားသောက်ဝိုင်းမှာ နေ့ခင်းတို့ ထိုင်ကာစရှိသေး ခဂ္ဂါတို့အုပ်စု
က သုတ်သုတ်ပြာပြာ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟိုမှာ...နေ့ခင်း”

လင်းလင်းက နေ့ခင်းတို့ဝိုင်းကို တွေ့သွားပြီး လက်ညှိုးထိုး
ပြ၏။ သူကိုယ်တိုင် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး လျှောက်လာ၏။ ခဂ္ဂါနှင့်
ရဲအောင်တို့ကလည်း နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။

“ဟဲ့...နေ့ခင်း”

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ နေ့ခင်းရယ်...”

ရဲအောင်က ကိုကြီးဝ နံဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး

နေဒွန်းကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။ ခပ်မောမောလေသဖြင့် ပြောသည်။

“နေဒွန်း”

“ဟင်...”

“အခု...ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ကောင်းပါတယ်...”

“ငါတို့မှာဖြင့် လန့်သွားတာပဲ၊ သတင်းကြားကြားခြင်း လိုက်လာတာ...”

ကိုကြီးဝက ခဂ္ဂါနှင့်လင်းလင်းကို...

“ညီမလေးတို့လဲ ထိုင်ကြလေ...”

“ဟုတ်...”

ခဂ္ဂါနှင့်လင်းလင်းက နေဒွန်း၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ နီကိုရီကို မသိမသာ စွေစောင်းကြည့်ကြသည်။ နီကိုရီက သူတို့အတွက် မျက်နှာစိမ်း ဖြစ်နေသည်။

“ကဲကဲ...စကားပြောတာ အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြောလို့ရပါတယ်၊ အစားအသောက်တွေ မှာကြဦးလေ...”

ရဲအောင်ကပဲ သင့်တော်သည့် အစားအသောက်များကို မှာလိုက်သည်။ ခဂ္ဂါနှင့် လင်းလင်းက စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တိုဝင်စားမှု သိပ်မရှိလှ။ သူ့ကိုသာ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လှုပ်နှံသဖြင့် နေဒွန်း ပြုံးပြနေရသည်။

ခဂ္ဂါက...

“နေဒွန်း”

“ဟေ...”

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာတုံး”

“အခန့်မသင့်တော့လည်း ဒီလိုပေါ့ဟာ”

“နှင့်နှယ်ဟာ”

“ဟဲဟဲ...”

ပြုံးပြသည့်အဆင့်မှ ရယ်ပြသည့်အဆင့်သို့ နေဒွန်းပြောင်းခဲ့လိုက်ရသည်။

ကိုကြီးဝက ပြုံးပြုံးကြီးဆို၏။

“ပြီးသွားပါပြီ...အခုတော့ အားလုံး ပြီးသွားပါပြီ၊ ဘာမှ

မရှိမိစရာ မရှိတော့ဘူး”

ဆိုင်မှာ လူရှင်းသွားသဖြင့် အစားအသောက်များက လျှင်မြန်စွာ ရောက်လာသည်။

“ကဲကဲ...အားလုံး သုံးဆောင်ကြပါဦး”

“ကိုကြီးဝ”

“ဟေ...”

ရဲအောင်က ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အခု စားသောက်ဝိုင်းက အထိမ်းအမှတ်သဘော ပါအောင်

လား”

“ဟာ...ပါတာပေါ့ကွ”

“ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ...”

ကိုကြီးဝက နီကိုရဲ၏ကျောကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း--

“ဒီက ညီလေးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ပွဲလေ”

ရဲအောင်က နီကိုရဲကို စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ...

“အောင်မာ...ဒီကောင်ကို”

“အေး...သူ့ကို”

နီကိုရဲက ရဲအောင်ကို မခိုးမခန့်ရယ်ပြကော့...

“ဟေ့ကောင်...ငရဲ”

“ဘာလဲ...ငါ့ကို ငရဲ...ငရဲ လာခေါ်မနေနဲ့၊ မင်းလဲ ငရဲ

ပဲ”

“အေး...ထားပါတော့၊ အခု ဒီဝိုင်းမှာ ငါတို့က မင်းကို

ဂုဏ်ပြုရမယ်ပေါ့”

“အေး...”

“သင့်တော်ရဲ့လားကွာ”

နီကိုရဲက ရင်ဘက်ကို ကော့လိုက်၏။

“ပူဇော်ထိုက်သူ့ကို ပူဇော်တာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ မဟုတ်

လား သူငယ်ချင်းရာ...”

ရဲအောင်က မဲ့ပြု၏။

“အေးပေါ့လေ၊ မိုးကောင်းတုန်း ရွှေထားဦးပေါ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ...ဟေ့ကောင်တွေ”

ကိုကြီးဝက ဝင်အော်၏။ ရဲအောင်နှင့်နီကိုရဲတို့ ပြုံးပြီး

ပြုံးဖြဲလုပ်ကာ ငြိမ်သွားသည်။

“ဘာကောင်လေးတွေမှန်း မသိဘူး...၊ ဂုဏ်ပြုမယ့်လူ

ဂုဏ်ပြုခံရမယ့်လူက ဒီလို ဆက်ဆံနေကြရသလား...”

ခဏီက နေ့ခန်း၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား
၏။ နေ့ခန်းက ခပ်တောင့်တောင့် ထိုင်နေသည်။ လင်းလင်းကတော့
တစ်ဝိုင်းလုံးကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေသည်။

“ကိုကြီးဝ”

“ပြော...ရဲအောင်”

“နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောလေဗျာ”

ကိုကြီးဝက ငြင်းရခက်ပုံ ပြုပြီးမှ...

“အေး...ပြောဆိုလည်း ပြောတာပေါ့ကွာ”

“လို...တို...ရှင်း...နော်”

ကိုကြီးဝ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပုံရ၏။ ရဲအောင်ကို

ဘုကြည့် လှည့်ကြည့်ပြီး...

“အဟမ်း...အဟမ်း...”

စကားပြောရန် ချောင်းဟန်၏။ ပြီး...

“ဒီ...စားသောက်ဝိုင်းလေး ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက

ဒီလိုပါ...”

အားလုံး၏မျက်လုံးများက ကိုကြီးဝဆီ ရောက်ရှိနေသည်။

ကိုကြီးဝက နီကိုရဲကို လက်နှင့် လှမ်းလှမ်းတို့ရင်း စကားကိုလည်း
ဆက်ပြောရန် ပြင်သည်။

ကိုကြီးဝ တို့လိုက်တိုင်း နီကိုရဲက တွန့်တွန့်သွား၏။ ကသိ
ကအောက်ဖြစ်ဟန်နှင့် ပြောသည်။

“ဘာလုပ်တာတုံး”

ကိုကြီးဝက နီကိုရဲကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး...

“ထလေ...”

“ဟင်...”

နီကိုရဲ အံ့သြသွား၏။

“ထ...ဆို၊ မင်းကို ထ ခိုင်းတာ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဂုဏ်ပြုခံရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထရပ်ပြုခိုင်းနေ

စကားဆက်ပြောမလို့...”

“ဟင်...၊ မမြင်ကြရရှာဘူးကိုး...”

တစ်ဝိုင်းတည်း အစူထိုင်နေသည့် နီကိုရဲက တစ်ဝိုင်း

တည်း အတူထိုင်နေသော ကျွန်လူများကို မတ်တပ် ထရပ်ပြုရရှာသည်။ သို့သော်...

လူက ပုသောကြောင့် ထိုင်နေသည်နှင့် သိပ်မထူးလှချေ။ ရင်ထဲမှာ ကလီကလီဖြစ်မိသော်လည်း နေဒွန်း ထ ဟား၍မဖြစ်။ ဣန္ဒြေကို ချုပ်ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

**အဟမ်း...ဒီက ညီလေးနီကိုရဲကို ဝုဏ်ပြုချီးမြှင့်တဲ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲလေးပါပဲ...။ သူက ရေနစ်နေတဲ့ မောင်နေဒွန်းကို သက်စွန့်ဆံဖျား ဝင်ရှောက်ကယ်တင်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူ့အရည်အားကို အင်မတန် လေးစားစရာကောင်းတယ်။ သူ့ကို ဝုဏ်ပြုတဲ့

**လို့သောက်ပွဲလေးကို ကျွန်တော် ကျင်းပပေးတာပါ။ ကိုကြီးဝေက လိုငှာရှင်းပဲ ပြောသွားသဖြင့် စကားတစ်ပြိုင်တည်း ဟုကြည့် လှည့်ပြားသည်။ စားသောက်ပိုင်းမှ နားထောင်နေသူများက

**အကြောင်းနိုးနိုး...။ မတ်တပ်ရပ်ပြနေသော နီကိုရဲကို ဝုဏ်ပြုကြည့်ရကောင်းနိုးနိုး...ဖြစ်သွားသည်။

ကိုကြီးဝေ စပြောစဉ်ကပင် နားထောင်ရန်(ခုံရွှေရင်း) ဟန်ပြင်နေသော ရဲအောင်က သူ ထိုင်ကနန်းကျချိန်မှာ ကိုကြီးဝေ၏စကား

နိုးသွားသည်နှင့် ကြုံသည်။

သူ ဘာမှန်း...ကောင်းကောင်းမကြားလိုက်ခြေ။

ကိုကြီးဝေကို လို တို ရှင်းပြောရန် သူကပဲ တောင်းဆိုထားခြင်းဖြစ်၍ အကြပ်ရိုက်သွားသည်။ နေဒွန်းကို အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခုမ်းကြည့်သဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

“အစ်ကိုကြီး...”

နီကိုရဲက ကိုကြီးဝကို လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ...ပြော...ညီလေး”

“ကျွန်တော် ထိုင်လို့ရပြီလား...”

“ထိုင်လေ...၊ ထိုင်စားမှ မင်း အဆင်ပြေမှာပေါ့”

“ဪ...အဲ့လိုလား...”

“အေးလကွာ”

“ကျေးဇူးပဲ”

နီကိုရဲက ခုံမှာပြန်ထိုင်၏။

“ကဲ...စားကြ သောက်ကြရအောင်၊ လိုတာရှိ ထပ်မှာမိ”

အားနာစရာမလိုဘူး”

ဇွန်းသံ၊ ခရင်းသံများနှင့်အတူ စားသောက်ပွဲက အသက်ဝင်သွားသည်။ ခဂ္ဂါက နေဒွန်းကို ကရုဏာမျက်လုံးများနှင့် တိမ်းငဲ့ကြည့်

ရင်း...

“နေဒွန်း”

“ဟင်”

“နင်က ပုစွန်အစိမ်းသုတ် ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား...”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ် သိတုံး”

“ဘယ်လိုသိသိပေါ့ဟာ...၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“ငါ...ထည့်ပေးမယ်”

ခဂ္ဂါက နေဒွန်း၏ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ ခပ်ထည့်ပေး၏။

နီကိုရဲက ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ...

“ဂုဏ်ပြုခဲ့ရသူကိုကျတော့ ဘယ်သူကမှလဲ ထည့်မပေးကြ

ပါလား”

“ဟုတ်သားပဲ...”

ထိုစကားနှင့်အတူ နီကိုရဲ၏ပန်းကန်ထဲကို ကိုကြီးဝက ဟင်းများ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ “စိတ်တိုင်းကျွမ်း” ဟုလည်းပြောသည်။ ထည့်ပေးထားသည်ကတော့ နည်းနည်းလေးဖြစ်နေသဖြင့်

နီကိုရို၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေ၏။

ခုနက ကိုကြီးဝပြောသွားသည်များကို မကြားလိုက်မိသော
ရဲအောင်ကလည်းတမှောင့်။ ဇွန်းကိုင်လိုက်၊ ခရင်းကိုင်လိုက် လုပ်နေ
ရင်းက...

“ကိုကြီးဝ”

“ဟေ...”

“ခုနကတော့ အကျဉ်းပြောပြီးသွားပြီပေါ့ဗျာ...”

“အေးလက္ခာ...”

“ခု စားရင်းသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ပဲ အကျဉ်း
ပြောစမ်းပါဦးဗျ”

“ဪ...အေး၊ ပြောတာပေါ့”

ကိုကြီးဝက ဂဏန်းကင်တစ်ကောင်ကို ဓားနှင့်လှီးဖြတ်ရင်း
ဆက်ပြော၏။

“ဒီလိုကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့အိမ်က ရေကန်ကြီးဘေးနား ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်”

“ရေကန်ကြီးမှာ...ရေလာလာကူးကြတာတွေ ရှိတယ်။

နစ်ပြီး သေကြတာတွေ ရှိတယ်။ ကန်ဘေးမှာ အိမ်ဆောက်နေရတဲ့
ငါက စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“ဒါပေါ့...ဟုတ်တာပေါ့”

“ကပ်သီးကပ်သပ် .. ကြုံရတာမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။

အင်း... နည်းနည်းဝှကျတယ်”

ရဲအောင်က ပလုပ်ပလောင်းဖြင့် မေးသည်။

“ဘာများလဲဗျ”

“ဒီလိုကွာ...”

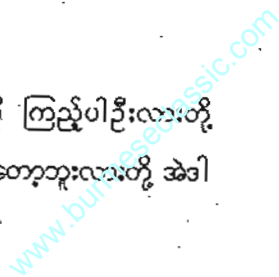
“ဟုတ်”

“ရေနစ်သေသူတွေရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေက ငါ့ကို တိုင်
တည်ပြီး ငိုကြတာမျိုး ခဏခဏ ကြုံရတယ်”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို”

“မောင်ဝရဲ့...ငါ့သားလေးအဖြစ်ကို ကြည့်ပါဦးလားတို့

ဦးလေးဝရဲ့...ကျွန်မယောက်ျားကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလားတို့ အဲဒါ

မိုးတွေပေါ့”

“ဪ...အင်းအင်း...”

“ငါက စိတ်ညစ်တယ်ကွ၊ အနေလည်း ကြပ်တယ်၊ သူတို့ကို လည်း ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိဘူး”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေသော လင်းလင်းက ကိုကြီး၏အဖြစ်ကို မျက်စိထဲမှာမြင်ယောင်မိပြီး ရယ်ချင်လာသည်။

နေဒွန်းကလည်း လင်းလင်းလိုပင် ခံစားရ၏။ စကားပိုင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့...၊ ကိုကြီးဝရဲ့အဖြစ်က တော်တော် ဝှက်တာပေါ့”

ကိုကြီးဝက လည်ပင်းလှုပ်ရုံကလေး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အေးလကွာ...”

“ဟဲဟဲ...ကိုကြီးဝရဲ့အဖြစ်က အလှူခံပိုက်ဆံ ကောက်ရသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာ...”

သူ၏စကားကို ကိုကြီးဝက နားမလည်ချေ။ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်

ဆက်ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဖလားကြီး တစ်ကျောက်ကျောက်ခေါက်ပြီး လူတကာ၊ ကားတကာကို လိုက်အလှူခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကိုကြီးဝလည်း သတိထားမိမှာပေါ့”

“ထားမိတာပေါ့ဟ၊ ဘယ်နှယ့်မေးလိုက်ပါလိမ့်”

“အဲဒီ ဖလားကိုင်ထားတဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လမ်းဘေးမှာ ငါးရာတန်တစ်ရွက်လောက် ကောက်ရတယ် ဆိုပါတော့...”

“အေး...”

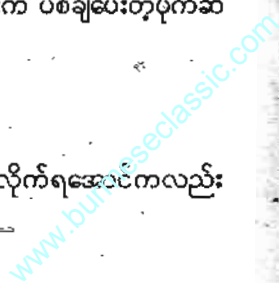
“အမှန်တော့ သူကောက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံဗျ၊ သူလည်း ပွဲပြီဟေ့ ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ ကောက်တာပဲ”

“အေး...ဒါပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူကောက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံလို့ ဘယ်သူကမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကားတစ်စီးစီးက ပစ်ချပေးတဲ့ပိုက်ဆံဆိုပဲ ထင်ကြမှာ...”

“အော်...အေး”

“သူ့အိတ်ထဲကို မသိမသာ ထည့်လိုက်ရအောင်ကလည်း

တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားရင် အလှူခံရတဲ့ငွေကို သူ ဘုန်းတယ်
ထင်မယ်”

“အေးပေါ့...”

“အဲဒီငါးရာတန်ကြီးကို ငါးကျပ်တန်နဲ့ တစ်ဆယ်တန်တွေပဲ
ရှိတဲ့ အလှူခံဖလားကြီးထဲ ကောက်ထည့်လိုက်ဖို့ကလဲ နှုမ္မောစရာကြီး
ပြီးတော့လည်း အမှန်ဆို သူ့ဘာသာ သူကောက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံဗျ”

“အေးလေ...၊ သူနဲ့ထိုက်လို့ သူရတာ”

“ဒါပေမယ့်...ခက်တာက၊ သူများတွေကိုကျတော့ လိုက်
အလှူခံပြီး ကိုယ်ကောက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံကျမှ ကိုယ့်အိတ်ထဲ ကိုယ်
ထိုးထည့်ရမှာလည်း မသင့်တော်ဘူး။ အဲလိုလုပ်ဖို့ဆိုတာက အတော်ကို
မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“အေး...သူနဲ့ မထိုက်တန်လို့ မရသလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

“စဉ်းစားသာကြည့်ပါတော့ ကိုကြီးဝရယ်၊ အလှူခံပိုက်ဆံ
ကောက်ရတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက အတော်ဂွကျတဲ့ကိစ္စပါပဲ...၊ ကြေညာ
ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းပါတယ်”

“အေးကွ...နော်”

“အခု ကိုကြီးဝပြောတဲ့အဖြစ်ကလည်း အဲဒီလိုမျိုးပဲ တော်
တော်ဂွကျတာပေါ့”

“အေးလက္ခာ၊ ငါ့ဘာသာ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ်နေကာ သူတို့
ဆွေမျိုးတွေက ကိုယ့်အိမ်ဘေးနား လာလာသေ၊ သူတို့က ကိုယ့်ကို
လက်ညှိုးကြီးထိုးလိုက်၊ ပုဆိုးစ လှမ်းဆွဲလိုက်နဲ့ လာလာငိုကြ...၊
ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမလဲမသိ၊ အပေးပေးပေး...အရမ်း စိတ်ညစ်ရ
တာပဲ”

“ကိုကြီးဝ...ကိုကြီးဝ”

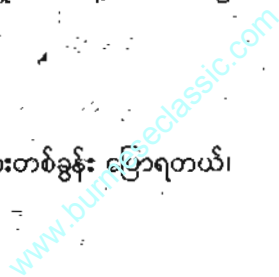
ရဲအောင်က သတ်ပေးသံနှင့် လှမ်းခေါ်ပြီး...

“စကားကို ရှေ့ဆက်ပါဦးဗျာ...၊ ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ကို
ရောက်တဲ့အထိ ဆက်ပြောပါဦး...”

“အေး၊ အဲဒီလို အိမ်ဘေးကရေကန်မှာ အနီဋ္ဌာရုံတွေ များစွာ
ဖြစ်တဲ့ဒေသကို ကြာတော့ ငါ မခံနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ အစီအစဉ်
တစ်ခုကို လုပ်ရပါလေရော...”

“ဘာ အစီအစဉ်လဲ...”

“ငါက အားလုံးကို ကြေညာစကားတစ်ခွန်း ပြောရတယ်၊

အိမ်ဘေးရေကန်ထဲမှာ 'ရေနစ်တဲ့လူကို ကယ်ရင်' ဂုဏ်ပြုမယ်လို့"

"ဪ...ဪ..."

"ငါ့ ကြေညာချက်ကလေး အောင်မြင်တယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ဒီနေ့ နေ့ခင်းက ရေနစ်တယ်၊ ဒီက ညီ နီကိုရဲက သူ့အသက်ကို ပဓာနမထားပဲ ဆင်းကယ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်...ငါက ခု နီကိုရဲကို ဂုဏ်ပြုပွဲလေး ကျင်းပပေးတယ်...ဒါပဲ"

ရဲအောင်၏ခေါင်းက နေ့ခင်းဘက် လှည့်လာသည်။

"မင်းက မကြီးမငယ်နဲ့ ရေထဲ ဘာဆင်းလုပ်တာလဲ"

"အေး...ငါလဲ အဲဒါကို သိချင်နေတာကွ၊ ရေမကူးရဆိုတဲ့

ကြားက ကံလေးတွေ လာလာကူးတာ ထားပါတော့၊ ရေခိုး အဝတ် လျှော် လာလုပ်တဲ့သူတွေ ရေထဲ ပြုတ်ကျတာက ထားပါတော့... ဒီကောင်က ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး ရေထဲကို ယက်ကန်ယက်ကန် ရောက် နေရသလဲ မသိဘူး..."

အားလုံးက နေ့ခင်းကို အဖြေတောင်းသလို ဝိုင်းကြည့်နေ

ကြသည်။နေ့ခင်းက ဘာမှမဟုတ်သလို ပေါ့ဖျက်မျက်ရယ်လိုက်ပြီး...

"ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးဝရာ...ကျွန်တော့်ဘာသာ

ရေကန်ဘေးထိုင်ပြီး ဟိုခင်းစား၊ သူ့စဉ်းစား လုပ်နေတာ..."

"အင်း..."

"အတွေးဝင်သွားတယ်လေ...၊ ကျွန်တော်အသိပြန်ဝင်တော့

ရေထဲပြုတ်ကျနေပြီ"

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြ၏။

"နေ့ခင်းရယ်..."

လင်းလင်းက စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအယာဖြင့် သူ့ကိုကြည့်

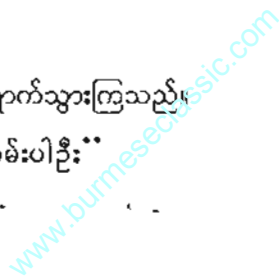
ပြီး ရေရွတ်သည်။ ခဂ္ဂါက ပင့်သက်ရှည်ကြီးတစ်ခုကို မော့ရှိုက် လိုက်၏။ ဘာမှတော့ မဝေဖန်...။

"သူ ရေထဲနစ်နေတာကို ကိုကြီးဝက တွေ့လား..."

"နစ်နစ်ခြင်းမှာတော့ မတွေ့ဘူး၊ ငါတွေ့တော့ ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေပြီ၊ ငါက အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းတွေ့ တာ၊ အောက်ထပ် ပြေးဆင်းမယ်ကြံနေတုန်း နီကိုရဲ ဆင်းကယ်တာ တို့ ထပ်တွေ့ရတာပဲ"

အားလုံးမျက်လုံးများက နီကိုရဲဆီ ရောက်သွားကြသည်။

"ဟေ့ကောင်...၊ မင်းကရော ပြောစမ်းပါဦး"

ရဲအောင်နှင့်နီကိုရဲတို့က ပြောမနာ ဆိုမနာများ ဖြစ်ကြလေသည်။

“ဘာပြောရမှာတုံး...”

“မင်းက ဒီကောင်ရေနစ်နေတာကို ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လို ကယ်ရတာတုံး...”

“တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ”

“ဘယ်လို တိုက်ဆိုင်တာတုံးဟ”

“ငါ့ဘာသာ ရေကန်ဘေးက ဖြတ်သွားတာ၊ ဒီကောင်က တစ်ခုခုထိုင်ပြီး တွေးခေါ်နေတာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက မြင်သားပဲ။ ဒီကောင်နဲ့ငါနဲ့လည်း အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောရတာ ကြာပြီ...။ အဲဒါနဲ့ လမ်းကိုကျွေပြီး သူ့ဆီဦးတည်လျှောက်နေတဲ့ သူက ရေထဲကို ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတာပဲ”

ရဲအောင်က နေဒွန်းကို တွေးတွေးဆဆဟန်နှင့် မေးသည်။

“မင်းက ရေကူးတတ်လို့လား နေဒွန်းရ”

ထိုအမေးကို နီကိုရဲက ဖြတ်ဖြေ၏။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရေကူးတတ်လည်း မရဘူး”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဒီကောင်က ရေထဲပြုတ်ကျနေတဲ့အထိ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်နေမှန်း သိပုံမပေါ်ဘူး၊ အတွေးတွေ အရမ်းလွန်နေတယ်လေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိရမိတဲ့အချိန်မှာ အတော်နောက်ကျနေပြီ၊ ဝူးဝူးဝါးဝါး ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်သွားရတာပေါ့”

“အင်း... အဲဒါနဲ့ မင်းက ဆင်းကယ်လိုက်ရတယ် ဆိုပါတော့”

“မကယ်လို့ ရမလားဟ”

စကားလမ်းကြောင်းက ရပ်တဲ့ ပြတ်တောက်သွားသည်။ ရဲအောင်ကလည်း ဘာမှဆက်မမေးတော့၊ မှာထားသည့် အအေးဗူးများလည်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ...အအေးသောက်ကြပါဦး”

ဆန်းကန်တစ်ဗူးသောက်နေရင်း... နေဒွန်းက ကိုကြီးဝကို အကြံပေး၏။

“ကိုကြီးဝ”

“ဟေ...”

“အဲဒီကန်ကိုဖြတ်ပြီးတော့ တံတားတစ်ခု ထိုးပါလား
 ကိုကြီးဝရယ်...”

“ဟေ... ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ ထိုးရမှာလဲ...”

“ကိုကြီးဝက ချမ်းသာတဲ့ဟာပဲ”

“ငါချမ်းသာတာက သူများတွေ ရေကန်ပေါ် လမ်းလျှောက်
 အပမ်းဖြေဖို့ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ တံတားခင်းဖို့ဆိုတာ လွယ်တယ်
 အောက်မေ့လို့လား”

“မလွယ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးဝက
 လုပ်နိုင်တဲ့အင်အား ရှိတာပဲဗျာ”

“ဟာ... ဒီကိစ္စက ထားစမ်းပါဦး နေဒွန်းရာ...”

“ထားမနေနဲ့ ကျွန်တော်က ကိုကြီးဝအတွက် ပြောနေတာ”

“ဟေ... ငါ့အတွက်...”

“အင်း...”

“ငါ့အတွက် ဘာပါလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုကြီးဝ နာမည်ကြီးသွားမှာပေါ့ဗျာ၊ နောင်လာနောင်သား
 တွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ မှတ်တမ်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာ

ပေါ့”

ကိုကြီးဝက နှာခေါင်းရှုံ့နေ၏။

“သိပ်... မဆိုင်သလိုပါလားကွာ”

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ မန္တလေးက ဦးပိန်တံတားနဲ့အပြိုင်
 ရန်ကုန်က ဦးဝတ်တားပေါ့၊ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ”

“ဟာကွာ...”

- အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

ကိုကြီးဝလည်း သူ့ခေါင်းကို သူ ကုတ်ဖွရင်း ရယ်သည်။
 အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်လည်း ပြော၏။

“ငါလည်း ရေကန်ဘေးမှာ အိမ်ဆောက်နေမိတာ ဒုက္ခပါပဲ
 ကွာ...”

ငြိမ်နေသော နီရဲကိုက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလိုပါပဲဗျာ...၊ ဝယ်မိတဲ့ကား ဓားပြပဲ တားတားပေါ့”

“ဟေ...”

သူတို့လူစုနှင့် စကားပြောရတာ ကိုကြီးဝခမျာလည်း တဟေ့
 ဟောနှင့်ချည်း ဖြစ်နေရတော့၏။

“တည်မိတဲ့ဘုရား လင်းတပဲနားနား...လို့ ပြောစမ်းပါဟာ”

“သဘောသဘာဝ အတူတူပါပဲဗျာ...”

စားသောက်ဆိုင်မှ ထပြန်လာကြတော့ ည ခုနှစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ဆိုင်ပြင်အရောက်မှာ နီကိုရဲက...

“ငါ ကိုကြီးဝကားနဲ့ပဲ လိုက်သွားလိုက်မယ်”

“အေး...အေး”

နေ့ခင်းတို့အုပ်စုက ခဂ္ဂါ၏ကားပေါ် တက်လိုက်ကြ၏။ ကားကို ခဂ္ဂါပဲ မောင်းသည်။ နေ့ခင်းက ရှေ့ခန်းမှာထိုင်သဖြင့် ခဂ္ဂါ၏ သင်းပျံလော ကိုယ်ရနံ့မွှေးမွှေးကို ရှုရှိုက်နေရသည်။

“ခဂ္ဂါ”

“ဟင်...”

“နင် ဖြစ်ရဲ့လား၊ မောင်းရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ရတယ်၊ ငါ့ကို ပူစရာမလိုဘူး၊ နင့်အတွက်သာ ငါတို့က

ရင်မအေး ဖြစ်ဖြစ်နေတာ”

နောက်ခန်းမှ လင်းလင်းကလည်း စူပူပူဝင်ဖြော၏။

“အေးလေ...၊ ငါတို့မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ဒါနဲ့ နေ့ခင်း”

“ဟေ...”

“ဘာပဲပြောပြော ရေနစ်တယ်...ဘာညာဆိုတာ မကောင်းဘူးဟ၊ နှင် ကံနိမ့်နေတယ်၊ လုပ်တာကိုင်တာတွေ အသွားအလာတွေ သတိထားစမ်းပါဟာ...”

နေ့ခင်းက တဟဲဟဲရယ်၏။ ခဂ္ဂါက မကျေနပ်သလို လှည့်ကြည့်သည်။ လင်းလင်းကလည်း ထိုနည်းအတိုင်း။ ရဲအောင်က...

“ရယ်မနေနဲ့ အကောင်းပြောနေတာ၊ မင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာ”

“မင်းကလဲကွာ...၊ ငါ ရေကူးတတ်ပါတယ်”

“အခု နှစ်တယ် မဟုတ်လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး...”

“ဘာ...မဟုတ်တာလဲ”

“ရေနစ်တဲ့သူကို ဆယ်ရင် ကိုကြီးဝက ဂုဏ်ပြုမယ်လို့ပြောတယ်လေ...၊ သူ ဘယ်လိုဂုဏ်ပြုမှာလဲဆိုတာ ငါက သိချင်တယ်၊ ငါ့လိုပဲ နီကိုရဲကလည်း သိချင်တယ်”

“ဟေ...”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ငါက ရေနစ်သလို သရုပ်ပြ...၊ နီကိုရဲက ငါ့ကို ကယ်စတဲ့ သရုပ်ဆောင်၊ ကိုကြီးဝက ငါတို့ကို အမှန်တကယ် လိုက်ကျွေး၊ မင်းတို့က ကူညီပြီး ဝင်ရောက်စားသောက်၊ ဒါပေါ့ဗျာ...”

နေ့ခင်း၏ စကားအဆုံးမှာ သုံးယောက်သား ဟာခနဲ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ ခပ်တိုးတိုး ရေရုတ်ဆဲဆိုကြ၏။ လင်းလင်းက

“ကိုကြီးဝသာ အဲဒါကို အမှန်အတိုင်းသိသွားရင် နေ့ခင်းရယ်”

နေ့ခင်းက တဟဲဟဲရယ်ပြီး ပြန်ပြော၏။

“နှင်တို့သုံးယောက်ကိုပါ ကြံရာပါတွေလို့ ထင်မှာပေါ့။ ဘဲဟဲဟဲ...အား...”

ခဂ္ဂါက ဆိတ်ဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ *နာနာလေးသာ ဆိတ်ဆွဲလိုက်* ဟု လင်းလင်းက ဝဇီကံနှင့် ပါဝင်သေးသည်။

သူ့ကိုချစ်လို့ သိဝရီအသစ်တွေနဲ့

ပြန်ဆောက်ထားတဲ့လူ...။

လေးတိုင်းမှာ စောင်းကြိုးအသွယ်သွယ်တပ်ပြီး...

မြားဝလှိုင်းမှာလည်း

ပန်းတွေကို အပြည့်အမောက် ထည့်ခဲ့မိတော့။

ရန်သူတို့

ဘယ်လို ပန်းတစ်ပွင့်ကိုမှ

ငါ့ရဲ့ အနက်ရောင်ခေါင်းတလားပေါ်

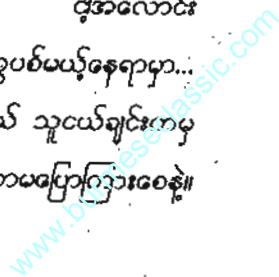
ပေါက်ကြဲမချနဲ့။

ငါ့အလောင်း

ငါ့အရိုးတွေပစ်မယ့်နေရာမှာ...

ဘယ် သူငယ်ချင်းကမှ

နှုတ်ဆက်စကား လာမပြောကြသေးစေနဲ့။

ဦးရေ... ချစ်မြတ်စဉ်ကြယ်သူလေးထဲ

ဦးအုတ်ပူကို ရှာမတွေ့စေ

သူ...မငိုကြွေးစေနဲ့

သက်ပြင်းတို့ အံ့ဖြာဝေညွတ်ခြင်း

...ကင်းတဲ့နေရာ

အဲဒီနေရာမှာ

ဦးကို မြှုပ်နှံပေးပါ

“ဘယ်လိုလဲ...ကဗျာလေးကို ခံစားရရဲ့လား”

နေဒွန်းက ကဗျာကို တစ်ခေါက်ထပ်ဖတ်ပြီး ခေါင်းညှိ

သည်။

“အင်း...ကောင်းတယ်၊ မင်း ရေးထားတာလား...”

“ဘာသာပြန်ထားတာကွ”

“ဟင် ဟုတ်လား...+ ဘယ်သူကဗျာလဲ”

“ဒီလောက်မော်ဒန်ဆန်နေမှတော့ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ...”

စိမ်းယားပေါ့”

ရဲအောင်၏စကားကြောင့် နေဒွန်းက ရယ်သည်။ ကော်ဖီခွက်

ကို မော့သောက်ပြီးမှ...

“ရိုတ်စပီးယားရဲ့ ဘယ်စာအုပ်ထဲက ကဗျာလဲ”

“TWELFTH NIGHT ပြဇာတ်ထဲက ကဗျာ

တစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ထားတာကွ၊ အပြည့်အစုံတော့ မဟုတ်ဘူး၊

သူ့အထက်မှာ တစ်ပိုင်းရှိသေးတယ်”

“အင်း...မင်းဘာသာပြန်ထားတာ ကောင်းတယ်ကွ၊ ရိုတ်

စပီးယားက မော်ဒန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက မော်ဒန်ဖြစ်နေတာ”

ရဲအောင်က ခပ်ဟဟရယ်သည်။ သူ့ခေါင်းမှဆံပင်တို့ကို

ထက်နှင့်သပ်နေရင်း...

“အေး...အဲဒါတွေထားပါဦးကွာ၊ ဒီကဗျာလေးမျိုးကို

ဘာသာလဲပြန်ပြီးရော ငါ့မှာ ခံစားချက်တစ်မျိုး ရလာတယ်”

“ဘာခံစားချက်လဲ...”

“ဒီကဗျာထဲမှာ သူက သူ့ဈာပနအတွက် သူလိုချင်တဲ့ပုံစံကို

ပြောင်းထားတယ်လေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး”

“ငါ...လန့်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို အဖော်လာတာ၊ ငါသေရင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ မင်းကို မှာထားမယ်၊ မတော်တဆ မင်းသေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ငါ မှာထားခဲ့...အဲဒါပြောမလို့”

နေဒွန်းက ရဲအောင်ကို မချိုမချင် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက အခု သေတော့မှာမို့လို့လား...”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ သူငယ်ချင်းရာ...၊ ကွေးသောလက် မဆန့်မိ ဆန့်သောလက် မကွေးမိတဲ့”

“အဲဒီတော့...ငါသေရင် ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ငါမ မင်းကို ပြောပြရမယ်ပေါ့”

“အေးလေ...၊ ငါလည်းပြောမယ်၊ မင်းလည်း ပြောလေ”

“ငါရော သေခါနီးပြီမို့လို့လား...”

“ဟာ...အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ နေဒွန်းရာ”

“မဟုတ်ဘူးလား...”

“ဟဲဟဲဟဲ...”

နေဒွန်းကရယ်သည်။ ရဲအောင်၏ မျက်နှာကို စုံချည်ဆန်ချည် ကြည့်ပြီး...

“ရဲအောင်”

ရဲအောင်က ဧဝေဧဝါ ဖြစ်လာပုံရသည်။

“ဟေ...”

“အချင်းချင်းကို မင်းက ပတ်ချင်သေးတယ်ကွာ”

“ဘာ...ပတ်လို့လဲ”

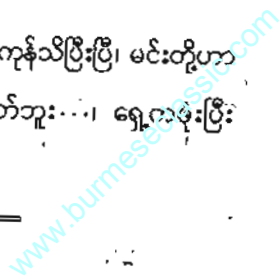
“မင်းတို့ ငါ့ကို ဝိုင်းညှာထားကြတယ်”

“ဘာညာလို့လဲဟ...”

“ငါသေတော့မှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာလို့ငါ့ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း မပြောကြတာလဲ၊ မင်းတို့ မပြောပေမယ့် ငါက သိပါတယ်”

“ဟာ...ဟေ့ကောင်...မင်း...”

“မင်း...လျှိုမနေပါနဲ့တော့၊ ငါ အကုန်သိပြီးပြီ၊ မင်းတို့ဟာ တွေက ရှေ့ကစိုး နောက်ကပေါ်တာ မဟုတ်ဘူး...၊ ရှေ့ကစိုးပြီး ရှေ့ကပဲ ပေါ်နေတာ”

“ဟာ...”

“ခဏက အာရုံထဲမှာ ငါ့အလောင်းကို မြင်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးပါပြီကွာ... ဒီနေ့လား... မနက်ဖြန်လား၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မှာ ငါသေမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ”

“ဟေ...”

ရဲအောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေသည်။ နေဒွန်းကို လည်း မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသောမျက်လုံးမျိုးဖြင့် ပြုကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ... အကြည့်လွှဲပြီး သူ့ရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပွပ်ကနဲ မော့သောက်သည်။ နင်မလိုပင် ဖြစ်သွားသေးသည်။ နေဒွန်းကို ခပ်လေးလေး မေးသည်။

“နေဒွန်း”

“ဟေ...”

“မင်း... တကယ်သိတာလား”

“တကယ်သိတာပါကွာ...”

“ဘယ်လိုလုပ် သိတာတုံး...”

“မင်းတို့က ငါ့ကို ဖုံးတော့ ဖုံးထားကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယုတ္တိရှိအောင် နည်းနည်းတော့လည်း ဖွင့်ပြောကြတယ်၊ မင်းတို့ ဖွင့်ပြောတဲ့ နည်းနည်းတွေကို စုလိုက်တော့ ငါက တစ်ခုလုံးကို သိသွားတယ်”

ရဲအောင်က နဖူးကြော၊ ပါးကြောတွေ ရှုံ့တွလှာသည့်အထိ

စဉ်းစား၏။ လက်ခွဲချင်ပုံ မပေါ်ချေ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး...နေဒွန်းရာ”

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ...ရဲအောင်ရာ”

“ကဲ...ဒါဖြင့်ပြော၊ ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

နေဒွန်းက တဟဲဟဲရယ်နေပြန်သည်။

စော်မြင့်ကဖီးမှာ သူတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စော်မြင့်ဆိုသည်ကား အခြားလူ မဟုတ်ချေ။ ခဂ္ဂါတို့အိမ်မှ အိမ်ဖော်မလေး ခင်သီတာဝင်းနှင့် လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေသူဖြစ် သည်။

“အေးပါ...ငါ ပြောပြပါ့မယ်...၊ ခဂ္ဂါ ငါ့ကို အာရုံရပြီး

နောက်နေ့မနက်မှာ လင်းလင်းဆီ ငါက ဖုန်းခေါ်ဖြစ်တယ်”

“အင်း...အဲဒီတော့”

“လင်းလင်းက ပြောတယ်...၊ ညတုံးက လူတစ်ယောက်

သေမယ့်အာရုံရပ်ကို မြင်လို့ ခဂ္ဂါ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊

မရွှင်မလန်း ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ငါ့ရယ်လို့တော့ မပြောဘူး...”

“အင်း...”

“အဲဒါကြောင့် ငါက ခဂ္ဂါဆီ လှမ်းဖုန်းဆက်တယ်၊ ပျော် ရွှင်အောင် အားပေးလိုက်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“ခဂ္ဂါက ငါ့ကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြန်ပြောပါ တယ်။ ညကတောင် သူ ငါ့ကို အာရုံထဲမှာ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် တွေ့လိုက် သေးတယ်တဲ့၊ ငါ့ကို သူ သတိရတတ်တဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် ငါက ဆက်စပ်မိသွားတယ်”

“ဪ...အေးပေါ့”

“အပြတ်သားဆုံးသိရတာကတော့ ခင်သီတာဝင်းဆီကကွ”

“ဟေ...”

ရဲအောင် အံ့ဩသွားသည်။ ကဗျာကယာ ပြန်ငြင်းသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ အဲဒါတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ”

“ခဂ္ဂါမှာ အဲလို ကြုံမြင် ကြုံသိနေတဲ့စိတ်ရှိဖုန်း ခင်သီတာ

ဝင်းက သိမှ မသိပဲ”

“အေးလေ...၊ အဲဒါကို သူ မသိပါဘူး”

“ဒီလိုကွာ...”

“အင်း...”

“ခင်သီတာဝင်းနဲ့ ငါနဲ့က မနက်မနက် ဒီလက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ ဆုံတတ်တယ်။ ငါက လက်ဖက်ရည် ထိုင်သောက်နေတာ သူ့က ပဲလတာ ဝင်ဝယ်တာ”

“အင်း...အဲဒါတော့ ငါရှင်းတယ်”

“ခဂ္ဂါ ငါ့ကို အဲလိုအာရုံမြင်ပြီး နောက်နေ့မနက်မှာ ခင်သီတာဝင်းက ငါ့ကို ပြူးတူးပြာတာ ပြောပါလေရော...”

“ဘာတဲ့လဲ...”

“ခဂ္ဂါနဲ့လင်းလင်းနဲ့ ညက ဖုန်းပြောနေတာကို သူ နောက်က ကြားတယ်တဲ့”

“သူ...သဘောပေါက်လို့လားကွာ”

“သူသဘောပေါက်သလိုတော့ ငါ့ကို ပြောတယ်လေ”

“ဘယ်လိုပြောသလဲ...”

“ခဂ္ဂါက ငါ့သေမယ်ဆိုပြီး ညက အိပ်မက် မက်တယ်လင်းလင်းကိုတောင် အဲဒီအကြောင်း လှမ်းပြောနေသေးတယ်တဲ့”

“အော်...”

“အဲဒီကတည်းက ငါက သေသေချာချာသိနေပြီ”

“အင်း...”

“အခု မင်းက အသားလွတ်ကြီး ငါ့ကို လာမေးပြန်တယ်။

ငါ့သေရင် ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲတဲ့...။ ဟားဟား...ဟေ့ကောင်...ရဲအောင်”

“ဟေ...”

“ငါ...မှာခွဲမယ်ကွာ”

“အေး...ပြော”

“ငါ့သေရင် လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်ကြ”

“ဟင်...”

“အကောင်းပြောနေတာ...ငါ့သေရင် လုပ်ချင်သလိုသာလုပ်

ကြ၊ ဘာမှမလုပ်လည်း ရတယ်။ စိတ်မဆိုးဘူး။ ငါ...အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

နေဒွန်းက စကားကို အပြီးအပြတ် ပိတ်ပြောလိုက်၏။

ရဲအောင် ဘာမှပြန်မပြော...။ မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်

ပေါ်သည်။ ဂူဂူငိုငိုလည်း ဖြစ်နေ၏။ ခဏကြာမှ---

“နေခွန်း”

“ဟင်...”

“မင်း သေရမှာကိုတော့ မင်းသိသားပဲ”

“အေးလေ...သိပါတယ်ဆို...”

“မင်း...မတုန်လှုပ်ဘူးလား”

“မတုန်လှုပ်ပါဘူး”

နေခွန်း၏မျက်နှာကို ရဲအောင်က ထိုးထိုးဖောက်ဖောက်

ကြည့်လာသည်။ လေသည်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဆက်မေးသည်။

“မင်း...မကြောက်ဘူးလား”

နေခွန်းက ခပ်တိုးတိုးရယ်၏။

“မကြောက်ပါဘူး”

“တကယ် မကြောက်တာလား...”

“တကယ်ပါက...ငါက ကြောက်နေတဲ့ပုံ ပေါ်လို့လား”

ရဲအောင် ဝန်မခံပဲနေ၍ မရ။ ဝန်ခံရသည်။

“မပေါ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းပုံစံက ဘာမှ မဖြစ်သလိုမျိုးပဲ”

“အဲဒါများ...”

“အေး...အဲဒါကြောင့်ကို မေးနေရတာပေါ့”

နေခွန်းက ခေါင်းကို နောက်လှန်၍ရယ်တော့သည်။ ရယ်မော

အပြီးမှာ သူ့မျက်နှာက အနည်းငယ် တည်သွားသည်။

“ရဲအောင်”

“ဟင်...”

“သေခြင်းတရားဆိုတာကို ငါသိပ်မကြောက်ဘူးကွ၊ စေ့စေ့

တွေးလေ မကြောက်လေပဲ”

ရဲအောင်က ဘာမှပြန်မပြော၊ စားပွဲပေါ်မှ ရေနွေးခရားအိုး

ထိုးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ့ကို ကပ်သီးကပ်သပ်သမားလို့တော့ မမြင်နဲ့ပေါ့ကွာ၊

မင်းကို ငါ ပြောပြမယ်”

“ငါတို့ လူတွေမှာ လက်ရှိ ရှိထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ နဲ့စာရင် သေခြင်းတရားက ပိုပြီး သစ္စာရှိတယ်ကွ”

“ဘာ...”

“ငါတို့ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုတာက အချိန်မရွေး သူများပိုင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ငါတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ သေခြင်းတရား လည်းပါတယ်။ တခြားပစ္စည်းတွေထက်စာရင် သူက ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာကြီးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်စား သူများက ဝင်သေလို့ ဓရဘူး သေခြင်းတရားဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်းကနေ သူပစ္စည်း ဖြစ်မသွားဘူး လူဆိုတာက မွေးလာကတည်းက ‘အသက်တစ်ချောင်းစာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ သေခြင်းတရားကို’ ပိုင်ဆိုင်ထားပြီးသားပဲလေ...”

ရဲအောင်က ရေဇွေးခွက်ကို မော့သောက်ဟန်ဆောင်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ နားထောင်နေ၏။

သူ...ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သဘောကျစရာကောင်းတာက သေခြင်းတရားဟာ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သလို... ပုဂ္ဂလိကပိုင် ပစ္စည်းလည်း ဖြစ်တယ်ထွ တဲ့ဟဲ့...”

ရဲအောင်က သက်ပြင်းချ၏။

“သေခြင်းတရားကို လူသားအားလုံးက ပိုင်တယ်။ ကိုယ့် သေခြင်းတရားကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်တယ်။ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ငါ့ သေခါနီးအချိန်ကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ဖြတ်သန်းသွားရမှာပဲ”

“စိတ်ဝင်တစားနဲ့...ဟုတ်လား”

“အေး...”

“ဘာကို စိတ်ဝင်စားတာလဲ”

“ငါတို့လူသားတွေမှာ ရှင်ခြင်းနဲ့ သေခြင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ မဟုတ်လား၊ မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းလို့ ဆိုပါစို့...”

“အေး...၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ငါ့ကို မွေးတဲ့အချိန်၊ ငါ စရင်တဲ့အချိန်မှာ ရှင်ခြင်းတရား ကို ငါ ကောင်းကောင်းမတွေ့လိုက်ရဘူးကွ။ ငါ့မှာ ဘာအသိဉာဏ်မှ မရှိသေးဘဲ”

ပါပဲ”

“ဒါကတော့ မင်းမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လူတိုင်း အလိုချင်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...”

“ပြော...ဆက်ပြော”

“ရှင်ခြင်းတရားကို ကောင်းကောင်းမတွေ့လိုက်ရတဲ့ငါဟာ အခု သေခြင်းတရားကိုတော့ သေသေချာချာလေ့လာသွားဖို့ ငါ စိတ်ကူးထားတယ်။ ရှင်ရာကနေ သေသွားတဲ့ကိစ္စကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်။ သေခြင်းတရားကို ငါ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ရင်ဆိုသွားမှာပဲ မကြောက်ပါဘူး။ နည်းနည်းရင်ခန်တာလောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဟေ...”

ရဲအောင်၏မျက်နှာမှာ အရိပ်အယောင်အမျိုးမျိုး ဖြတ်ပြေးသည်။ သူ့ကိုလည်း နားလည်ရခက်သလို ကြည့်၏။

“နေ့ခန်း...ပြုံးရုံပဲ ပြုံးနေလိုက်တော့သည်။”

“ဗုဒ္ဓဝါဒအရာဆိုရင် ရှင်မယ်...ပြီး သေမယ်၊ ပြီး...ဘုံဘဝတစ်ခုခုကို ကူးပြီး ပြန်ရှင်မယ်၊ ထပ်သေမယ်...ဘုံဘဝတစ်ခုခုကို ထပ်ကူးပြီး ထပ်ရှင်သန်ကြဦးမယ်။ သံသရာမဆုံးသရွေ့ပေါ့ သူထေ

ချင်းရယ်”

ရဲအောင် သက်ပြင်းချသည် ထင်သည်။

“နေခြင်းတရားကို လက်ခံထားရင်တော့ သေခြင်းတရားကိုလည်း လက်ခံရမှာပဲ။ သံသရာတစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံးကို နေလိုက် သေလိုက်နဲ့ ဖြတ်သန်းနေရဦးမှာပဲ...၊ ငါ...တွေ့မိတာတစ်ခုရှိတယ်”

“အင်း...”

“နေခြင်းတရားက စကားပြောတတ်တဲ့ လောကကြီးတစ်ခုကို ပေးတယ်။ ပျော်စရာပါပဲ။ သေခြင်းတရားကတော့ တိတ်ဆိတ်နေတတ်တဲ့ လောကကြီးတစ်ခုကို ပေးတယ်။ အဲဒါလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ”

“အင်း...ဆိုပါဦး”

“အခု...ငါသေတော့မယ်ဆိုပါစို့...”

“အင်း...”

“ငါဟာ...စကားပြောတတ်တဲ့ရင်ခွင်ကို စွန့်ခွာပြီး တိတ်ဆိတ်နေတတ်တဲ့ ရင်ခွင်ဆီ ပြေးဝင်တာပဲ။ ဟဲဟဲ...မင်းကို ငါ ချပိုင်းမှာ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သေရတာ ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါ

သူ့ရင်ခွင်ကြားက နှင်းဆီငါးသွားတစ်လက်

တာရာပင်ဝေ

ဘူး...၊ စိတ်ဝင်စားစရာတောင် ကောင်းပါတယ်၊ ငါလည်း စိတ်ဝင်
စားတယ်**

ဒါ...မင်းရဲ့ ရင်ထဲက စကားလေး...

ဒါ...ငါ့စကား မဟုတ်ဘူး

ဟင်...

**ဒီစကားကကို ငါပဲ ဖြစ်တယ်...၊ ငါကကို ဒီစကား
ဖြစ်တယ်**

ရဲ့အောင်က လောပူကြီးတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်၏။ ပြီး...
ပြုံးသည်။

အားယူ၍ပြုံးသော အပြုံးဟုထင်သည်။ သို့သော် ကြည်လင်
ခိုင်မာသော အပြုံးဖြစ်နေသည်။

နေ့ခန်း

ဟင်...

ရှိတ်ဟန်းဒ်...ကွာ

သူ့လက်တို့ ကမ်းပေး၏။ နေ့ခန်းက ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သောအခါ တင်းတင်းဖြစ်ညစ်သည်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို ကြည့်ပြီး... တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော
လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို ကြည့်သည်။

**မင်းအတွက် ငါ...ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ မင်းဟာ ငါထင်တာ
ထက် ပိုပြီးတော့ သတ္တိရှိတယ်**

နေဒွန်းက တဟဲဟဲ...ရယ်တော့၏။

“ဟာ...ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါတွေထားစမ်း

ပါ...၊ ဟေ့ကောင် ရဲအောင်”

“ဟေ...”

“မင်းကို ငါ...ပြစ်ရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ...”

“ကဗျာတစ်ပုဒ်ကွ”

ရဲအောင်၏မျက်လုံးများက အရောင်တောက်သွားသည်။

“ဘာလဲ...၊ မင်းရေးထားတာလား”

“အဲဒါတွေ မမေးနဲ့ဦးကွာ... အရင်ဖတ်ကြည့်စမ်း”

“အေး...ပေးလေ”

နေဒွန်းက ထုံးစံအတိုင်း အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ထု ထုတ်ပေး၏။ ရဲအောင်က အငမ်းမရ ဖတ်သည်။ ဖတ်ရင်းနှင့်ပင် သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်လဲ့လဲ့ ပြေးနေသည်။

နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။ ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားဟန်

ဖြင့် ပြောသည်။

“နေဒွန်း”

“ပြော...သူငယ်ချင်း၊ ကဗျာကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ကောင်းတယ်ဟ”

“မင်း သဘောကျလား”

“အင်း...၊ ကဗျာက မြင့်တယ်”

“မော်ဒန်ကဗျာတစ်ပုဒ်လို့ မင်း မခံစားရဘူးလား”

“ခံစားရတာပေါ့...၊ မော်ဒန်ဟန်နဲ့ ရေးထားတာပဲဟာ...”

နေဒွန်းက ရယ်၏။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီကဗျာဟာ အေဒီငါးရာကျော်လောက်

ကတည်းက ပေါ်ထားတဲ့ကဗျာ...”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

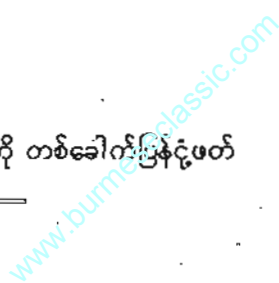
“ဟုတ်တယ်...၊ ဖုဒါရရှိ ဆိုတဲ့ ဂျပန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး

ရေးတာ၊ ငါ့အတွေးအခေါ်နဲ့ သွေးချင်းနီးတယ်ထင်ပြီး ငါ...ကူးထား

တာ”

“ဟေ...အဲဒီလိုလား”

ရဲအောင်က စာရွက်ပေါ်မှ ကဗျာကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်

သည်။ နေဒွန်းက လမ်းမဆီလှမ်းငေးရင်း ဆိုက်ဗျာကို နှုတ်ဖျားတီးတိုးရေရွတ်နေလိုက်၏။

မွန်းလွဲနေရောင်က လိမ္မော်ရင့်ရင့်တို့ဖြင့် စွန်းကွက် လှပနေသည်။

လက်ချည်းသက်သက် ငါသွားနေတယ်...

ကြည့်လေ...

ငါ့ရင်ထဲမှာ ပေါက်တူးပါလာတယ်။

ခြေလျှင်သက်သက် ငါသွားနေတယ်...

ဒါပေမယ့်...

နားတစ်ကောင်ရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်မှာထိုင်လို့...

တံတားကို ငါ ဖြတ်ကျော်တဲ့အခါ..

ကြည့်လေ...

ရေတွေက စီးဆင်းမနေဘူး...

ဒါပေမယ့်...

တံတားကတော့ စီးဆင်းနေလေရဲ့...။

ပန်းတန္တရမှား၊ ကျောက်တုံးအိုတွေ လွဲပြာကွဲအက်...
 ငါတာ...
 တိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တူးနေတဲ့ ဝေါက်ချွန်းတစ်လက်ကွဲ၊
 သိရဲ့လား...

ဆိုင်က ခန်းနားသပ်ရပ်မှုရှိ၏။ တိတ်ဆိတ်အေးဆေးပြီး
ချစ်သူစုံတွဲများ အလာများသည့် အအေးဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။

“နေဦး...၊ နင်က ငါ့ကိုစောင့်လိုက်ရတာ အတော်ကြာသေး
လား”

“ဟင့်အင်း...၊ သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

ခဂ္ဂါ၏ကွန်ပျူတာသင်တန်းကို နေ့ခန်းက လိုက်သွားပြီး
စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သင်တန်းပြီး၍ ထွက်လာသော ခဂ္ဂါက သူ့ကို
မြင်တော့ အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

“နင်...ဘာလာလုပ်ဇာလဲ”

“နင့်ကို လာစောင့်တာ”

“ဟင်...ကိစ္စအထူးရှိလို့လား”

“မရှိပါဘူး...၊ နင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းကအပြန်မှာ လိုက်စကားပြောဖူးတယ် ရှိအောင်လို့”

“ခွေးကောင်နော်...”

ခဂ္ဂါက ဒရိုင်ဘာကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ မြင့်လွင်မိုး၏ နောင်ယုက်မူကြောင့် နောက်ပိုင်းရက်များတွင် အိမ်ကကားနှင့်ပင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းကို အသွားအပြန်လုပ်ရ၏။

နေဒွန်းက...

“နင်...မောင်းမှာလား”

“အေး...”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငါက ဘယ်မှသွားစရာမရှိဘူး...၊ နင်က ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ငါ့ကို မြို့ထဲဘက် တစ်ချက်ပို့ပေးဟာ ငါ ပစ္စည်းဝယ်စရာတွေ ရှိတယ်”

“သွားလေ...”

နေဒွန်းလိုချင်သောပစ္စည်းများ ဝယ်ချမ်းအပြီးမှာ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ထိုင်မည်ဟူသောစိတ်ကူးဖြင့် ဤဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ခဂ္ဂါကပဲ ဆိုင်အသွင်အပြင်ကို အထင်ကြီးပြီး ဘုမသိ၊ ဘမသိ မောင်းဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ သမီးရည်းစားစုံတွဲတွေ များနေမှ ဒင်းကလေး ရှက်တိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား၏။

“ခဂ္ဂါ”

“ဟင်...”

“နင်...ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါ့ကို ဒီဆိုင် ခေါ်လာတာလဲ ဟာ...”

“အောင်မယ်...”

“ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပါဘူးဟာ၊ တို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်ပိုင်းပိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်ကြတာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်...၊ နင် နစ်နာနေပါဦးမယ်”

“နစ်နာရအောင် ငါက ဖောင်တိန်မှ မဟုတ်ပဲ”

ထိုသို့ဖြင့် စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှာ သူတို့ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

“နင်ကလည်းဟာ...”

အအေးများ မှာအပြီးမှာ ခဂ္ဂါက အလိုမကျဟန်နှင့် ပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“နင့်အထုပ်ကြီးကို ဒီထဲထိ ယူလာသေးတယ်၊ ကားထဲမှာ

ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး...ဟုတ်ပါရဲ့”

နေခွန်းဝယ်လာသော ပစ္စည်းထုပ်ကြီး ဖြစ်၏။ ဝါးလက်ခုပ်

ကြီးတစ်ချောင်းလည်းပါသဖြင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည်။

အအေးကို တစ်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသောက်အပြီးမှာ ခဂ္ဂါက သူသိချင်

ရွံ့ဖြစ်နေသော မေးခွန်းကို မေးပါလေတော့သည်။

“နေပါဦး...၊ ဒီပစ္စည်းတွေ နင်က ဘာလုပ်ဖို့ဝယ်တာလဲ”

“ကိစ္စရှိလို့”

“ဘာကိစ္စလဲ...”

“မသိချင်ပါနဲ့ဟာ...”

“သိချင်တယ်ဟာ...”

ခဂ္ဂါ၏ စုပွဲပွဲပြောဟန်ကြောင့် နေခွန်းကြည်နူးစွာ ပြုံးမိလေသည်။ ခဂ္ဂါက အလွန်ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။

“ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း ပြောပြမယ်”

“အင်း...”

“ဒီခေါင်းလိမ်းဆီဘူးက...”

“အင်း...”

“မြင့်လွင်မိုးကို လက်ဆောင်ပေးဖို့”

ခဂ္ဂါ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်...နင်လုပ်ပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...၊ စေတနာနဲ့ပါ၊ ဒီခေါင်းလိမ်းဆီဘူးက

အစစ်ပဲလေ၊ အကောင်းစားလေ၊ နင့်ရှေ့တင် ဝယ်လာတာပဲ”

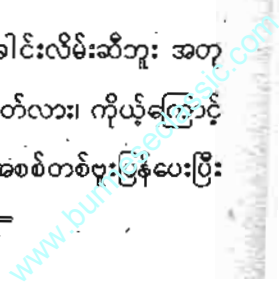
ခဂ္ဂါက သူ့မျက်လုံးစုစုလေးဖြင့် နားမလည်သလို ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးမှာလဲ...”

“ဪ...ငါ နောက်ပြီးပေးတဲ့ ခေါင်းလိမ်းဆီဘူး အတူ

ကြောင့် သူ ကတုံး တုံးပစ်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကြောင့်

သူ နစ်နာခဲ့ရတာကိုး...၊ အဲဒါကို အခု အစစ်တစ်ဗူးပြန်ပေးပြီး

ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ့်ခြေမလို့..."

"ငါကတော့ အပြစ်လို့ မမြင်ပါဘူးဟာ..."

"ဘာပဲပြောပြောဟာ...ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားချင်တယ် အဲဒါကြောင့် ငါ သံသရာကြွေး အတင်မခံနိုင်ဘူး"

သူ့စကားကြောင့် ခဂ္ဂါ ငြိမ်သွား၏။ နေဒွန်းကလည်း ဆက်ပြောစရာစကားမရှိသလို ဆွံ့အသွားသည်။ နှစ်ယောက်သား ရင်ထဲမှာ လေးလံသွားကြသလိုရှိ၏။

"ဂျိမ်း...ဂျိမ်း..."

မိုးခြိမ်းသံကြောင့် ခဂ္ဂါ လန့်သွားသည်။

"ဟင်...သူ့ရာသီလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ မိုးတွေ ခြိမ်းလို့ပါလား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..."

"မိုးရွာလိမ့်မယ်...မုန်တိုင်းရှိတယ်လေ၊ မိုးလေဝသအဖွဲ့ သတင်း ကြေညာထားတယ်"

ခဂ္ဂါ စိတ်ညစ်သွားသည်။

"ပြဿနာပဲ..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

"မိုးရွာရင် ငါက ကားသိပ်မမောင်းချင်ဘူး၊ သိပ်လည်း မမောင်းတတ်တော့ဘူး..."

"ထားပါ...၊ အဲဒါက ငါ ဝင်မောင်းလို့ ဖြစ်ပါတယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်း မိုးတပျောက်ပျောက်ရွာလာ၏။

မိုးရိပ် မိုးရောင်သန်းသော ကောင်းကင်သည် အဖြူညီညီ ဖြစ်နေသည်။

ခဂ္ဂါ သူ့စကားကို ပြန်ဆက်၏။

"ကဲ...ထားပါတော့၊ နောက်ပစ္စည်းတွေ ကျန်သေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်တယ်ဆိုတာ ဆက်ပြောဦး..."

"အင်း..."

နေဒွန်းက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြပြီး...

"ဒီလျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းကတော့ ကိုကြီးဝကို ပေးဖို့"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ..."

"သူ့ရေကန်မှာ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် အရေးပေါ် ခေါင်းလောင်းအဖြစ် သုံးဖို့ပေါ့"

"အော်...အော်..."

“ငါက ရေနစ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ဆီက ညာစားသလို ဖြစ်ထားတယ်လေ၊ သူ့အတွက် တစ်ခုခု ငါပြန်ဝယ်ပေးချင်တယ် ဒါကြောင့် ငါဝယ်လာတာ”

“အင်း...မဆိုးပါဘူး၊ ဟိုမှန်ကြီးကရော...”

“အဲဒါက ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ညီ၊ မိုးအောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးအတွက်”

“သူက မှန်ကြိုက်လို့လား...”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဟ”

“သူ့အိမ်မှာ မှန် မရှိလို့လား”

“အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူးဟ”

“ဟာ...နင်ကလဲ”

ဒင်းကလေး စိတ်တိုလေသည်။

“ငါပြောပြမယ်လေ...၊ အရင်နားထောင်ဦးမှပေါ့”

“အင်း...ပြော”

“ဒီကောင်လေးက စာ အရမ်းကြိုးစားတယ်ဟ”

“အင်း...”

“အပြိုင်အဆိုင်စိတ် အရမ်းကြီးတယ်၊ သူပြိုင်ဘက်တွေထဲ သူ့ကို သာသွားမှာကိုလည်း အရမ်းကြောက်တယ်”

“ဘယ်နှစ်တန်းလဲ”

“ဆယ်တန်း”

“ဪ...ဒီအရွယ်ကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း...၊ ငါ ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူးဟ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“စာတွေစွတ်ကျက်ပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်လား...”

“အင်း...သူ့ကို နည်းနည်းတော့ ထိမ်းမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“အဲဒါနဲ့ ဒီမှန်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ...”

“လာမယ်လေ...”

“လာလေ...”

ရယ်ဖြစ်ကြ၏။

“ငါက သူ့ကို သူများတကာနဲ့ပြိုင်တဲ့စိတ်ကို လျော့စေချင် တယ်ဟ၊ အဲဒီစိတ်က မကောင်းဘူး၊ ပြိုင်ချင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ပြန်ပြိုင်လို့ရတယ်၊ မနေ့က ငါ စာဘယ်လောက်ကျက်ခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့ ဘယ်လောက်ကျက်မယ်၊ အဲဒါမျိုးပေါ့..."

"အင်း..."

"သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်အစစ်ဟာ...၊ သူကြည့်နေတဲ့ မှန်ထဲမှာ ရှိတယ်"

"ဪ...ဟောဟော...ဒီလိုကိုး"

ခဂ္ဂါက သဘောကျသွား၏။ ခပ်သောသောလေး ဆိုသည်။

"အဲဒါကြောင့် နင်က သူ့ကို ဒီမှန်လက်ဆောင်ပေးမှာပေါ့"

"အေးပါ၊ ရှင်းပြပြီးမှ ပေးမှာပါ၊ ငါက ဒီမှန်ကို ပြိုင်ဘက် ကင်းမှန် လို့ နာမည်ပေးထားတယ်"

ခဂ္ဂါ ဆံပင်လေးတွေ ခါလှင့်ထွက်သွားသည့်အထိ ရယ်၏။

နေဒွန်း ငပေါ့ ဟုလည်း ရေရွတ်သည်။ ပြီး...

"ကဲ့...ငါအခု အသိချင်ဆုံးကတော့ အဲဒီ ဝါးလက်ခုပ်ကြီး"

ပ"

နေဒွန်းက ဝါးလက်ခုပ်ကို တစ်ချက် ငုံ့စောင်းကြည့်ပြီး...

"ဒီဟာက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူးဟာ..."

"မကြီးလဲ ပြောဟာ...သိချင်တယ်"

"အဲဒါ...ငါ့အသိ ကိုတင်မောင်ညွှန်ဆိုတဲ့လူကို ပေးမလို့"

"သူက ဒိုးပတ်ပိုင်း ထောင်ထားလို့လား..."

"မဟုတ်ဘူး...၊ သူ့အဖြစ်က လွမ်းစရာလေး၊ ဒီလိုဟာ"

ခဂ္ဂါ စိတ်ဝင်စားသွာပုံရသည်။ ခေါင်းလေးကို မသိမသာ

ခွေတိုးပြီး နားထောင်သည်။

"တက္ကသိုလ်က မိန်းကလေးဆောင်ရှေ့မှာ သူက ညညဆို ဂစ်တာသွားတီးတယ်၊ သိချင်အောင်ပြောပြီး ဖိုသံ ပေးတယ်"

"အဲဒီတော့..."

"ခက်တာက...သူလို လာတဲ့ အခြားအဖွဲ့တွေကလည်း ရှိ တာကိုး...အကုန်လုံးက သူ့ထက်သာတဲ့ လူတွေချည်းပဲ၊ ဂစ်တာလည်း သူ့ထက် တီးတတ်တယ်၊ သိချင်လည်း သူ့ထက် ဆိုတတ်တယ်"

"သူ မျက်နှာငယ်တာပေါ့နော်...ခစ်ခစ်..."

"အင်း... အဲဒါ ငါ့ကို အကူအညီတောင်းတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရင် ကောင်းမလဲတဲ့၊ အဆောင်သူတွေရှေ့မှာ မျက်နှာပွင့်ချင်ကယ် တဲ့..."

ခဏှိ သဘောပေါက်လာသလို ရှိ၏။

“ဪ...နင်က ရွဲခိုင်းတော့မယ်ပေါ့”

နေဒွန်းက တဟဲဟဲရယ်သည်။

“မထူးတော့ဘူးလေဟာ...၊ မိန်းမသွားပိုးဖို့အတွက်များ
ဂစ်တာအတီး ကျင့်ပါတို့၊ သီချင်းအဆို ထပ်ကျင့်ပါတို့ ငါ အကြံပေး
မနေချင်တော့ဘူး။ ဝါးလက်ခုပ်နဲ့ပဲ သွားခိုင်းလိုက်မယ်”

“ခိခိခိ...ရယ်စရာကြီး”

“အဟဲ... ဘာပဲပြောပြော ထူးခြားသွားမှာပေါ့ဟာ၊ သူ
ကိုလည်း အကုန်လုံးက သတိထားမိမှာ သေချာတယ်၊ အဲလိုလူမျိုး
ကိုမှ ကြိုက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေလဲ ရှိပါတယ်”

“အလဲ့...”

ခဏှိက ပြုံးသည်။ ချိုမြမြ အပြုံးဖြစ်သလို ခပ်ရှားရှား
အပြုံးလည်းဖြစ်သည်။ လှောင်သလိုလေသံနှင့်လည်း ပြော၏။

“ဆရာကြီးက မိန်းမကျမ်း ကြေတယ်ပေါ့လေ...၊ ကောင်မ
လေးတွေအကြောင်း အတော်နားလည်တယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

နေဒွန်း အကြပ်ရိုက်သွားသည်။ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း...

ခဂ္ဂါက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်သည်။

“ဘာအိပ်ပွယ်လဲ...”

“ဟဲ...ဟဲ...ဒီလိုဟဲ”

“အင်း...ပြောပါဦး၊ ဟုတ်ရင်တော့ ဟုတ်ပေါ့”

လှလှပပ အံကလေးကြိတ်ပြသဖြင့် နေဒွန်း အသက်ရှူ

မှားမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“အသက် ၆၀ အရွယ် မိန်းမတွေဟာ ဆိုက်ဘေးရီးယားနဲ့

တူတယ်တဲ့...”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ...”

“ဘယ်နေရာမှာရှိမှန်း လူတိုင်းသိတယ်၊ ဒါပေမယ့်...

ဘယ်သူကမှ မသွားချင်ကြဘူးတဲ့”

“ဩ...အဲလိုလား”

“အသက် ၅၀ အရွယ် မိန်းမတွေကျတော့... ဥရောပနဲ့

တူတယ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“အားလုံး...ပျက်စီးနေလို့တဲ့”

ခဂ္ဂါ မျက်စောင်းထိုး၏။

“အောင်မာ...၊ စော်စော်ကားကား”

“ဪ...ဒါကတော့ ဒီလိုပေါ့ဟာ...”

“ကဲပါ...ကဲပါ...ဆက်ပြောပါဦး”

“အသက် ၄၀ အရွယ် မိန်းမကိုကျတော့ အမေရိက...လီ

သတ်မှတ်တယ်ဟဲ”

မျက်ခုံးလေးပင့်ကြည့်၍ ပြန်မေးသည်။

“အကြောင်းပြချက်က...”

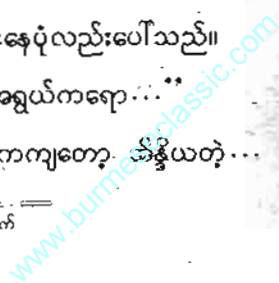
“အတတ်ပညာတွေ စုံနေပြီတဲ့”

ခဂ္ဂါ မခံချင် ဖြစ်လာပုံရသည်။ သို့သော် စကားစကျန်နေ

သေး၍ အောင့်အီးသည်ခံပြီး နားထောင်နေပုံလည်းပေါ်သည်။

“ဆက်ပါဦး...အသက် ၃၀ အရွယ်ကရော...”

“အသက် ၃၀ အရွယ် မိန်းမကကျတော့ အိန္ဒိယတဲ့...”

နွေးထွေးတယ်၊ ရင့်ကျက်တယ်၊ ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းတယ်”

“အံ့မယ်...”

နေဒွန်းက ဆက်ပြောသည်။

“နင်တို့အရွယ် ရောက်လာပြီ ၂၀.....”

“ငါက ၂၄ နှစ်...ဟဲ့”

“အေး...ဒါဖြင့်ရင်...အိန္ဒိယတစ်ပိုင်း၊ အာဖရိကတစ်ပိုင်း”

“ဘာ...”

ခဏှါ နားရှုပ်သွားပုံရသည်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်သွားအောင်...

“အသက် ၂၀ အရွယ် ကောင်မလေးတွေက အာဖရိကနဲ့ တူတယ်တဲ့၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ ဖော်ထုတ်နိုင်သေးလို့...တဲ့”

“ဪ...ဪ...တစ်ပိုင်းတစ်စကပဲ မြင်သာတယ်ပေါ့၊

ပုန်းကွယ်နေတဲ့အပိုင်းတွေ ရှိသေးတယ်ပေါ့”

“အင်း...”

နေဒွန်းက အောင်မြင်ပြည့်ဝသလို ပြုံးသည်။ ဆိုချင်သော စကားကလည်း ဆုံးပြီကိုး...။

“အော်...အဲဒါကြောင့် မိန်းမဟာ ကမ္ဘာနဲ့တူတယ်လို့ ပြောတာပေါ့...၊ ဟုတ်လား နေဒွန်း”

“အေး...၊ THE WOMAN IS LIKE THE WORLD တဲ့...”

“နေပါဦး...ပြောတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

“အမည်မသိ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဟ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟာ...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဒါဖြင့် တရားခံ မပေါ်တော့ဘူးပေါ့”

သူ့အပြောကြောင့် နေဒွန်း ရယ်ရသေးတော့၏။ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ ပြန်လည်မပြောတတ်၍ ခက်နေသည်။

“ဟဲ့...နေဒွန်း”

“ဟင်...”

“နင်တို့ယောက်ျားတွေက ဆိုက်ဘေးရီးယားနဲ့ ဥရောပကို တော့ စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့နော်”

“ဟဲဟဲ...ဒါပေါ့ဟ”

“အမေရိက ကိုရော...”

“အမေရိကကိုလည်း စာရင်း သိပ်မသွင်းဘူး”

“ဪ...တော်တော်တရားကျဖို့ ကောင်းတယ်နော်”

“ဒါကတော့ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးထဲ လှည့်လည်သွားလာမှု

တော့ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာကို ရွေးရမှာပေါ့”

“အောင်မယ်... အသည်းယားဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်၊ နှင်း

အိုကြီးတွေ ကျနေတာပဲ...”

“ထားလိုက်ပါတော့...၊ နှင်းအိုကြီးလို လျှောက်နေရတာ

ကမှ မြက်အိုကြီးလို ပေါက်နေရတာထက် သာပါသေးတယ်”

ပြောရင်းဖြင့် နေဒွန်းရင်ထဲမှာ ကလိကလိဖြစ်နေသည်။ ခဂ္ဂါ

၏ ဒေါကန်နေသည့် မခံမရပ်နိုင်မျက်နှာပေးလေးကို တရှိုက်မက်မက်

ငေးကြည့်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခဂ္ဂါက မျက်စောင်းတစ်ဝက်နှင့် ရောကြည့်ရင်း ထပ်မံ

သည်။

“အိန္ဒိယနဲ့ အာဖရိက ကတော့ အတော်စွဲဆောင်မှုရှိမှာပဲ

နော်...”

“ဟဲဟဲ...ပြောကြတာပဲ၊ ငါကတော့ မရောက်ဖူးသေးပါ

ဘူး၊ ဟဲဟဲ...”

“ဪ...ရှင်က ရောက်ဖူးချင်နေတယ်ပေါ့လေ...၊ ဟုတ်

ကား”

“ဪ...ခဂ္ဂါရယ် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတဆိုတာက ဆည်း

ပေးသင့်တယ်လေ...”

ခဂ္ဂါ၏မျက်နှာက ဘယ်လိုကလေး ဖြစ်သွားမှန်းပင် မသိ။

ထွတ်ထွတ်နှင့် လှပနေသည်။ နှာခေါင်းလေးကို ဆွဲလိမ်ချင်စရာ

ဖြစ်သည်။ ကြည့်ဦးလေ...

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရည်းစားထားချင်တာများ သူက ဝင်

စစ်ဆေးရတာနဲ့ ဝင်စိတ်ဆိုးရတာနဲ့...။

“နေပါဦး နေဒွန်းရဲ့... ငါ မေးပါဦးမယ်”

“မေးလေ...၊ ဘာမေးမှာလဲ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို နား

သည်နိုင်ဖို့ အတော်အရေးကြီးသလား”

“အင်း...အရေးကြီးတာပေါ့”

“မိန်းမကို နားလည်တတ်ဖို့ထက် အချစ်ကို နားလည်တတ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးဘူးလား”

နေဒွန်း မင်သက်မိသွားသည်။ ပြီးမှ အံ့ဩချီးကျူးသလို မျက်လုံးနှင့် ဒင်းကလေးကို ကြုံးရုန်း ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ မေးခွန်းပဲ ခဂ္ဂါရယ်...”

ခဂ္ဂါက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး ထေ့ထေ့ပြုံးလေ၏။

“အင်...မေးတာကို ဖြေဦးလေ”

“ဖြေစရာမလိုဘူး...၊ ငါကလည်း နင့်လိုပဲ ထင်တာပါပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဪ...အချစ်ကို နားလည်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတာပေါ့”

ဟာ”

ဆိုင်ထဲမှာက စုံတွဲသီဆိုထားသည့် အချစ်သီချင်းလေးများကိုသာ ထပ်ခါထပ်ခါ ဖွင့်နေသည်။ ရင်ခုန်မိန်းမောဖွယ်ရာကောင်းသော အနေအထားလေးတစ်ရပ်ဖြစ်၏။

“နေဒွန်း”

“ပြော...”

“မိန်းမအကြောင်းတော့ နင် အထိုက်အလျှောက်သိပါတယ်၊ ခုနက နင်ပြောသွားတာပဲ၊ အချစ်အကြောင်းသိအောင်ရော ကြိုးစားခဲ့ရဲ့လား၊ ငါမေးချင်တာက အချစ်ဆိုတဲ့အရာအကြောင်း နားလည်တတ်အောင် လေ့လာခဲ့ရဲ့လား”

“ငါ...ရည်းစားမထားဖူးဘူး”

“မဟုတ်ဘူး...၊ ငါသိချင်တာက ဒီ...အချစ်ဆိုတဲ့ အရာအကြောင်းကို နင် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖူးလား၊ အဲဒါကို မေးတာ”

နေဒွန်းက ခေါင်းကုတ်၏။ မျက်လုံး ကလည်ကလည် လုပ်ပြီး စဉ်းစားသည်။ ပြီး...ဟီးခနဲရယ်ပြီး ပြော၏။

“အေး...၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖူးတာပေါ့၊ တွေးဖူးတာပေါ့”

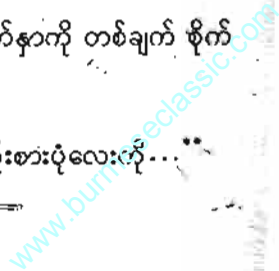
“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနက်က...”

“ဟင်...”

ခဂ္ဂါ အမ်းသွားသည်။ နေဒွန်း၏မျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်လာ၏။

“ပြောပါဦး...၊ နင့် တွေးခေါ်စဉ်းစားပုံလေးကို...”

နေဒွန်းရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာသည်။ အခြားစားပွဲဝိုင်းများမှ ကြည့်နူးသာယာနေကြသည့် ချစ်သူများကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပင့်သက်တစ်ချက်ကို အသံမထွက်အောင် ရှိုက်ယူ၏။ ခဂ္ဂါ၏ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ပဲ မျက်လုံးလွှဲထားလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ...

ရင် ထဲ မှာ ...

ရင် ထဲ မှာ ...

ခ ဂ္ဂါ ရ ယ် ...

ခဂ္ဂါကတော့ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း နေဒွန်းကို မမှိတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေ၏။ နေဒွန်း၏မျက်လုံးထဲအထိ ထိုးဖောက် လှန်လှော့ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“နေဒွန်း”

“ဟင်...”

“ပြောလေဟာ...”

အခြေအနေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ရန် နေဒွန်း ကြိုးစားရတော့ ၏။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ...။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ...ကောင်မလေးရယ်။

“ငါစဉ်းစားမိတာက ဒီလိုဟ...အဟံ”

“အင်း...ပြောပါဦး”

“အချစ်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ မတွေ့ခင်မှာ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ ဘာမှမရှိပဲ စင်ကြယ်နေတယ်၊ ဟောဒီ မှန်ကြီးလိုပေါ့”

“အင်း”

“ဒါပေမယ့်၊ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ နှလုံးသားက စကားပြောလာတယ်၊ ဒီလှုပ်စစ်ခေါင်းလောင်းလို တဂျီဂျီ ထအော် တော့တာပဲ”

“အင်း”

“နှလုံးသားရဲ့အလိုကို ဦးနှောက်က မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ ဦးခေါင်းဟာ အချစ်အကြောင်းကိုချည်းပဲ တမြေမြေတွေးနေမိတယ်၊ ဦးခေါင်းကတွေးတဲ့ အချစ်အကြောင်းတွေကို ပေါင်းခံယူရင် ဟော ဒီလို ခေါင်းလိမ်းဆီပုလင်းတွေတောင် ထွတ်လာနိုင်တယ်၊ မွေးကြိုင် လို့...၊ နူးညံ့လို့...”

ခဂ္ဂါ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားသည်။ “လုပ်လာပြီ”ဟု ရေရွတ်သည်။ ပြုံးစိစိနှင့်ပဲ နေဒွန်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“တွေ့မိသမျှ အချစ်ကိစ္စတွေကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါမှာ အချက်တစ်ချက်ကို သိထားရတယ်”

“ဘာအချက်လဲ...”

“အော်...ကိုယ်က ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးပါလား၊ သူက ပြန်ချစ် ဖို့သည် လိုအပ်နေတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ဟောဒီဝါးလက်ခုပ်ကြီးနဲ့ တူတယ်၊ နှစ်ဘက်တီးမှ မြည်တယ်လေ...”

ခဂ္ဂါ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရယ်လေတော့သည်။

“သိပ်ခံစားရတာပဲ... သိပ်ခံစားရတာပဲ၊ နင့်အထုပ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ကုန်ပြီလား”

“ခံစားရမယ်လေ...၊ အချစ်အကြောင်း ပြောနေတာပဲဟာ၊ ဒါတောင် အထုတ်ထဲမှာ ရှိသလောက်ပဲ ပြောလိုက်တာ”

နှုတ်ခမ်းစုပြီး ‘နေဒွန်း ငပေါ’ဟု ရေရွတ်၏။ ပြီး... လွယ်အိတ်ကလေးကို ဆွဲယူလွယ်ကာ...

“ပြန်ကြရအောင်...”

အအေးဖိုးရှင်းတော့ ခဂ္ဂါကို မထုတ်ခိုင်း၊ နေဒွန်းက အတင်း ထုတ်ရှင်းသည်။ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများထုတ်ယူရှင်း စာရွက်ခေါက်

ကလေးတစ်ခု ပြုတ်ကျသည်။

“ဘာစာရွက်လဲ...”

ခဂ္ဂါက ငုံ့ကောက်ပြီး... ဖွင့်ဖတ်သည်။

အရင်လို စာတစ်ပိုဒ်ပိုဒ်၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပုဒ် ရေးထားသည် အောက်မေ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ဟင်... စာရွက်အလွတ်ကြီး”

နေဒွန်းက စာရွက်ကလေးကို ပြန်ဆွဲယူသည်။

“အေး...၊ ဘာမှရေးမထားပါဘူးဟာ၊ ဗလာစာရွက်ကြီးပါ”

ခဂ္ဂါက ပေးမည်ပြုပြီးမှ မပေးသေးပဲ ဖျတ်ကနဲ ပြန်ဆွဲယူ သွားသည်။ လက်ထဲမှာ အားစိုက်၍ ဖြစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ငြိမ်သက်နေ၏။

မျက်လုံးလေးတွေက အရောင်တောက်နေသည်။ ပြီးမှ လေ သံမာမာဖြင့်...

“နေဒွန်း”

“ဟင်...”

“ဒါ... နင့်ရဲ့ သေတမ်းစာပဲ”

နေဒွန်းရင်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟို...ဟို...”

ခဂ္ဂါပြောတာ မှန်သည်။ ညက သေတမ်းစာရေးမည်ဟု ရည်ရွယ်ကာ ထိုစာရွက်ကလေးကို ရှေ့ချပြီး ဖောင်တိန်တစ်လက်နှင့် ထိုင်သည်။ အတွေးတွေ ဝေသည်။

ရေးချင်တာတွေက အရမ်းများနေပြီး နောက်ဆုံးမှာ ဘာမှ မရေးဖြစ်လိုက်။ ထိုစာရွက်ကလေးကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထား မိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ခဂ္ဂါက စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး--

“စာနဲ့ရေးထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်နဲ့ ရေးထားတာ နှင့်သေတမ်းစာကို ငါဖတ်ချင်တယ်၊ ငါယူသွားမယ်”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး...ဟို...”

“ဘာလဲ...၊ နင်က မပေးချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...၊ ဒီသေတမ်းစာကြီးဖတ်ပြီး ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ နိမိတ်မကောင်း၊ နမာမကောင်း ပေးပေး...ငါ လွင့်ပစ်မလို့”

“အို...ဘာလို့ လွှတ်ပစ်ရမှာလဲ”

နေဒွန်းပြန်လုမည်ဆိုး၍ ခဂ္ဂါက လက်ကိုပင် နှောင်ပြန်ရုတ် လိုက်သေးသည်။

စားပွဲထိုးကလေးက သေတမ်းစာလုနေသူနှစ်ယောက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

အသံအနည်းငယ် ကျယ်သွားသဖြင့် တခြားဝိုင်းမှစုံတွဲများ ကလည်း သူတို့ကို စူးစူးစမ်းစမ်း လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

နေဒွန်းက ခေါင်းကို ကုတ်နေမိ၏။

“ခဂ္ဂါရယ်...ဂျစ်မတိုက်စမ်းပါနဲ့”

“ဘာလဲ၊ နင်က ငါ့ကို မဖတ်စေချင်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုသို့ ညာပြော ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်မော လာသည်။ အမှန်တကယ်ပင် ဤသေတမ်းစာကို ခဂ္ဂါ မဖတ်စေချင် ပါ။ ခဂ္ဂါဖတ်၍ မဖြစ်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ဤသေတမ်းစာသည် ခဂ္ဂါကို ဦးတည်၍ရေးထားသော စာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှ ရေးလိုက်မိသည်များက ခဂ္ဂါကို သူ့အလွန်

ချစ်ကြောင်း...

ထို့အပြင်...

ခဂ္ဂါနှင့်လက်တွဲပြီး ဘဝကို ရင်ဆိုင်လိုကြောင်း၊ တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်နေနိုင်အောင် အနားမှ ဖေးကူလိုကြောင်း၊ သို့သော်... ကံအကြောင်းမညီညွတ်၍ ဤလောကကြီးနှင့်အတူ ခဂ္ဂါကိုပါ စွန့်လွှတ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း...

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တမလွန်မှနေဆက်ချစ်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်လက်ရှင်သန် နေထိုင်နိုင်ရေး၊ ချစ်သောခဂ္ဂါအတွက် သူ ဆုတောင်းခဲ့ပါကြောင်း...

စသည်...စသည်...

ခဂ္ဂါ၏လက်များက ဗလာစာရွက်ကလေးကို ပို၍ တင်းကြပ်သည်ထက် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်နေသည်။ မျက်နှာလေးက ဖြန့်ကနဲ ရှက်ရိပ် ရှက်ရောင်တစ်ချက် ပြေးသွားသည်။

အချစ်...အလွမ်း...

နှင်းဆီပန်းတွေ...

“ကဲ...နင်ယူရင်လည်း ယူသွားပါ၊ လာ...သွားကြမယ်။”

အဲဒီစာရွက်ကလေးကို နှင့်အိတ်ထဲထည့် အိမ်ကျမှဖတ်...”

ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ...အိမ်မက်ခိုးငွေတွေ အုံ့ဖြာနေသလို...၊ ငါ့မှာ ဒါပဲပြောစရာရှိတယ်။ နားလည်...နားလည်...နားလည်စေချင်တယ်။

အပြန်လမ်းမှာ နှစ်ယောက်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ကားကို နေဒွန်းက မောင်းသည်။

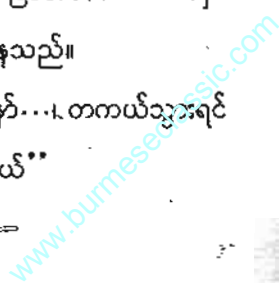
သွားနေကျမဟုတ်သည့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုမှာ ကွေ့ပတ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်သည်။ တစ်နေရာအရောက်မှာ ကားခဏရပ်ပြီး ခဂ္ဂါကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

“ခဂ္ဂါ...ဟိုသစ်ပင်ကြီးကို တွေ့လား?”

“တွေ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

လမ်းဘေး မြက်ရိုင်းခင်းကြီးတစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ကြီးက ပုံပြောကောင်းသော မှော်ဆရာကြီးလို ရင့်ရော်မှိုင်းအိုကာ ရပ်တည်နေသည်။

“လှမ်းကြည့်တော့ နီးနီးလေးလိုပဲနော်...၊ တကယ်သွားရင် အဝေးကြီး သွားရတယ်၊ ကွေ့ပတ်သွားရတယ်”

“ဟင်...နင်က သွားဖူးလို့လား”

“အဲဒီသစ်ပင်ကြီးနဲ့ ငါနဲ့က သူငယ်ချင်း၊ သူ့ဆီ ငါ ခဏ ခဏ ရောက်တယ်”

“ဘာသွားသွားလုပ်တာလဲ...”

“ကိုယ့်မှာ အဖော်မရှိသလို ခံစားရတဲ့အခါမှာ သူနဲ့အတူ သွားသွားနေတယ်၊ ဘေးလူ ဝင်ကူလို့မရပဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခက်ခဲတဲ့ ပြဿနာကြီးတွေကို ရင်ဆိုင်ရမယ့်အချိန်မှာ အဲဒီသစ်ပင် ကြီးကို ငါ စကားတွေ သွားသွားပြောတယ်”

“အဲမယ်...”

“သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတာဆိုပေမယ့် သူက ငါ့ထက် အသက်အများကြီးကြီးတယ်၊ သူက အိုနေပြီလေ...၊ အဲဒါကြောင့် ငါက သူ့ကို ‘ဆည်းဆာသစ်ပင်’လို့ နာမည်ပေးထားတယ်”

ထုံးစံအတိုင်း ‘နေဒွန်း ငပေါ’ဟု ရေရွတ်လေတော့၏။

မြင်တွင်းက ဝိုးတဦးပါပဲ၊
အိပေမလို့...

ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ
ကြယ်တွေ ပွင့်ဝေဖြာထွက်သွားတယ်၊
ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို မီးနဲ့ရေနဲ့ ရောပြီး
ကြဝတ်လိုက်သလို...
ပူလောင်အေးစက်သွားတယ်။

“ဟော...သမီး လာလေ...”

အခန်းအပြင်မှ အမေ့အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ နေဒွန်း လန့်
သွားသည်။ ရဲအောင်၏မျက်ခုံးများကလည်း မြောက်တတ်သွား၏။
အခန်းဝကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဩ...”

လင်းလင်း ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“နင်တို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထမင်းစားခန်းမှာ ငုတ်တုတ်ပြီး လာတိုင်

နေကြသလား”

“ဟဲ့...ရှား...”

သူ့အသံစာစာကို နေဒွန်းက လှမ်းတားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ကျမှ မချောက ကိုယ်ရှိန်သပ်သည်။ သူတို့အနားမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေး၏။

“ဘာလဲ...”

“အင်း...ဘာလဲဆိုတော့...”

နေဒွန်းက ပြောမည့်စကားကို ဆက်မပြောဖြစ်ပဲ ရဲအောင်ကို မေးငဲ့၏။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဆိုသည့်သဘော...။

ရဲအောင်ကလည်း တုံ့ဏှိဘာဝေ လုပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လင်းလင်းက...

“ဟဲ့...နေဒွန်း”

“ဟေ...”

“နင်ပဲပြောစမ်းပါဟာ...ဘာတုံး၊ နင်တို့ ဘာလုပ်နေကြ တုံး”

“ပြောလိုက်တော့မယ်” ဟူသော အမူအယာနှင့် ရဲအောင်ကို

လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရဲအောင်က ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“ပြောလိုက်ပါတော့ကွာ...၊ မထူးပါဘူး”

နေဒွန်းက လင်းလင်းကို...

“ပြောမယ်...၊ နားထောင်”

“အင်း...”

“တိုးတိုးပဲပြောမှာနော်၊ တိုးတိုးနားထောင်”

“အင်း”

“ဒီလိုဟာ...”

စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ အဝေးကို ငေးသည်။ သူ့ ပုခုံးကို သူပြန်ကုတ်နေသည်။ ပြီးမှ...

“လိုရင်းကိုပဲ ပြောမယ်ဟာ...”

အသံကို နှိမ့်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ကိုယ်ငါ ဒီနေ့သေမယ်လို့ ထင်နေတယ်”

“အို...”

လင်းလင်း၏မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် လည်းချ၏။ နေဒွန်းက...

“ခဂ္ဂါ ပြောတဲ့နေ့က ဒီနေ့လို ငါ့စိတ်ထဲမှာ မိုးလင်းကတည်းက ခံစားနေရတယ်”

“အင်း...”

“နင် သဘောပေါက်မလား မသိဘူး၊ အဲဒါ ငါ...အရှင်းဆုံးပြောတာပဲ”

“အေးပါ...၊ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ငါလည်း သိပြီးသားပါ”

လင်းလင်းက စိတ်မသက်မသာဟန်ဖြင့် ထိုသို့ ပြန်ပြောသည်။ နေဒွန်း အံ့သြသွားရ၏။

“ဘာ...နင်လည်းသိတယ်၊ ဟုတ်လား...”

“အေး...”

“ဘာကို သိတာလဲ”

“ဒီနေ့၊ နင်သေရမယ်ဆိုတာကိုလေ...”

“ဟင်...၊ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ညက ခဂ္ဂါနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်သေးတယ်”

“ဪ...”

ရဲ့အောင်ကလည်း လေသံကလေးဖြင့် ဝင်မေးသည်။

“ခဂ္ဂါကလည်း ဒီလိုပဲပြောလား၊ ဟုတ်လား”

“အေး”

ငြိမ်သွားသည်။

ရဲ့အောင်ရော၊ လင်းလင်းရော ဝိုင်စင်းစင်း ဖြစ်နေကြ၏။

နေဒွန်းက နှာခေါင်းကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း...

“ငါတို့တွေလဲ ဒီကိစ္စကိုပဲ တိုင်ပင်နေကြတာ”

“ဘာတိုင်ပင်နေတာလဲ”

လင်းလင်း၏မေးသံက အတန်ငယ် ကျယ်သွားသဖြင့် နေဒွန်း

တွန့်သွားသည်။

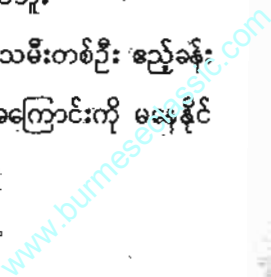
“ရှား...တိုးတိုးဟ”

“အော်...အေးပါ”

“အပြင်ကလူကြီးတွေ မကြားစေချင်ဘူး”

နေဒွန်းအမေနှင့် အိမ်နီးနားချင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဧည့်ခန်း

မှာ စကားပြောနေသည်။ နေဒွန်းရေနစ်သည့်အကြောင်းကို မနေ့နိုင်မထိုင်နိုင် လာသတင်းပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နေဒွန်းတို့အမေကလည်း ကိုယ်သားအကြောင်း ကိုယ်သိ
သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်နေ၏။

“ဒီကောင်က အသက်ပြင်းပါတယ် မသန္တာရယ်...၊ ကျွန်မ
တော့ စိတ်မပူပါဘူး”

နေဒွန်းက အရေးတကြီးပုံစံဖြင့် လင်းလင်းကို ပြောပြ၏။

“ငါ...ဘယ်လိုသေရင်ကောင်းမလဲလို့ တိုင်ပင်နေကြတာ”

“ဟယ်...”

“တိုးတိုးသက်သာ သေမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟင်...”

“တကယ်ပြောနေတာ၊ လူကြီးတွေသိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့
မသိအောင် သေရမှာ”

“ဟယ်တော့...”

လင်းလင်းက ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် မေးကလေးတင်ပြီးထိုင်သည်။

ထိုသို့ ကြုံကြုံကလေးထိုင်ပြီး မျက်စိမျက်နှာကတော့ အကြီးအကျယ်
ပျက်နေ၏။

“လင်းလင်း”

“ဟင်...”

“နင်...စိတ်ညစ်နေတယ်နော်၊ ငါတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

လင်းလင်းက သူ့ကို ခပ်မောမောကြည့်၏။

“နင်...မကြောက်ဘူးလား နေဒွန်းရယ်”

“မကြောက်ပါဘူး”

“တကယ်မကြောက်တာလား...”

နေဒွန်းက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုပြုံးပြီး...

“အို...အကယ်တစ်ရာ”

လင်းလင်းက ခေါင်းလေးကို ခပ်စေ့စေ့ရမ်းခါရင်း...

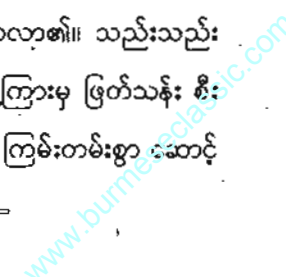
“ရဲအောင်”

ရဲအောင်ဘက် လှည့်ပြောသည်။

“ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟာ”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးဟာ...”

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးတွေကလည်း ရွာလာ၏။ သည်းသည်း
ည်းမည်းကို ရွာချခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးစက်တို့ကြားမှ ဖြတ်သန်း စီး
ဝင်းလာသောလေက အိမ်၏တံခါးပျက်တို့ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင်

ရိုက်လာသည်။

သုံးယောက်လုံး ရင်ထဲမှာ နိမိတ်မကောင်းသလို ထင်မြင် ခံစားလာရသည်။ ထိုအခြေအနေကို လွှဲပြောင်းချင်သဖြင့်

“ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်း...”

နေ့ဒုန်းက အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြသည်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ ကောက်ကြောင်းကို ရေးဆွဲထားသည်။

“ဘယ်က ဆရာတော်လဲ...”

“ဂျပန်ပြည်က ဘုန်းကြီးဟ”

“အဲဒီပုံတော်က ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ဟ၊ ငါပြောပြမယ်။ ဒီဆရာတော်က ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား...၊ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ဒီဆရာတော်ရဲ့ဘွဲ့က ဆင်ဂိုဏ်ဆရာတော်လို့ ခေါ်တယ်”

“အင်း...”

“တစ်ခါက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ သြဘာစာ ရေးပေးရတယ်တဲ့”

“အင်း...”

“အဲဒီမှာ သူ့ရေးပေးတဲ့ သြဘာစာက ဝှတီးဝှကျကြီး”

“ဘယ်လို ရေးပေးလို့လဲ...”

“ဘိုးဘိုးဘွားဘွား သေရွာသွား၊

ကလေးမြေးမြစ်၊ သေဘို့ဖြစ်...တဲ့”

“ဟယ်...”

လင်းလင်းတင်မက ရဲအောင်ပါ ကသိကအောက် ဖြစ်သွား

ပုံရသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်မှာ အဲဒါကြီး ရေးပေးရသလားဟ”

“အင်း...မင်းမေးသလိုပဲ အားလုံးကလဲ သူ့ကို အဲလိုပဲ

ဝိုင်းမေးကြတယ်”

“အဲဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“သူက ပြောတယ်”

“အင်း”

“လူတွေဟာတဲ့...”

“အင်း...”

“ကိုယ်ဘဝကိုယ် ပြီးပြည့်စုံအောင် နေသွားကြရမယ်၊ ပြီးရင် ပြီးပြည့်စုံစွာ သေပစ်လိုက်ကြရမယ်...တဲ့၊ အဲဒါဟာ စနစ်ကျတဲ့ ဘဝနေထိုင်မှုပဲ...တဲ့”

“အော်...”

ထိုအခါကျမှ ထိုဘုန်းကြီးပုံကို သူ ထုတ်ပြရသည်။ အကြောင်းအရင်းကို သူတို့ နားလည်သွားကြပုံပေါ်သည်။

အပြင်မှာ မိုးကား သည်းသည်းမည်းမည်းရွာလျက်...။

နေခွန်းက သူတို့ကို စကားထပ်အပြောမခံ။ (ကြားလည်း

ကြားချင်စိတ် မရှိလှချေ) လောလောဆယ်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်သော လေယူ လေသိမ်းတွေကို မတွေ့ကြုံချင်။

“ဒီမှာ နောက်ထပ်တစ်ပါး...”

“သူကရော...ဘာဆရာတဲ့လဲ”

“ဒီဆရာတော်ရဲ့ဘွဲ့က ‘ဂူဒို’တဲ့”

“သူကရော နာမည်ကျော် ဆရာတော်ပဲလား...”

“အိုး...”

နေခွန်းက ပြုံးနေလိုက်သည်။

“နာမည်ကျော်လွန်းလို့ ခက်နေတာပေါ့” ဟူသော အပြုံးမျိုး

ဖြစ်သည်။

“သူကလည်း အရမ်းလေးစားစရာ ကောင်းတယ်။ သူ...

ပျံလွန်တော်မူပုံက နမူနာယူစရာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ကဗျာတိုလေးတစ်ပုဒ်ကို သူ ရွတ်တယ်ကွာ”

“အင်း...”

“နက်ဖြန်ခါမှာ ပျောက်ကွယ်သွားဖို့အတွက် ဒီနေ့...တွေ

မြင်နေကြရတယ်တဲ့”

“အင်း...”

“အဲဒီကဗျာလေးကို ရွတ်ပြီးရော၊ အားရပါးရ ဝှားခနဲ

သမ်းတယ်။ ပြီး...အသက်ထွက်သွားတယ်”

စကားအဆုံးမှာ နေ့ခွန်းက သူ့ဘာသာ သဘောကျသလို

ရယ်၏။ ရဲအောင်နှင့်လင်းလင်းက လိုက်မရယ်။ သို့သော် သူတို့

မျက်နှာများ ညှိုးရာမှ တည်လာသည်။

နေ့ခွန်းက အိတ်ထဲမှ နောက်တစ်ပုံ ထုတ်ပြရပြန်သည်။

“ဒီဆရာတော်ကြီးကတော့...ဘွဲ့အမည်ကို ‘ဂင်ပို’ လို့ ခေါ်တယ်”

“သူကရော...ဘာထူးခြားသလဲ”

“အသက်ရှင်တဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကလေးမှာ သူဟာ ဝိုင်တစ်ခွက်ကို အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေတယ်”

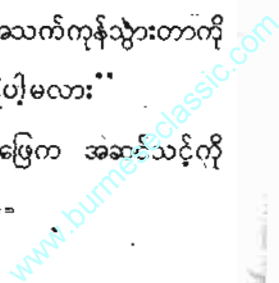
ဘုန်းကြီးက ဝိုင်သောက်၍ရသလားဟု မရွှေ့လင်းလင်း မေးချင်ပုံ ရသည်။ သို့သော် မမေးတော့ပဲ သူဆက်ပြောမည့် စကားကိုသာ နားစွင့်ထောင်နေသည်။

“ငါ့ရဲ့ ခရီးရှည်ချီတတ်ပွဲကြီးကို စပြီး...လို့ ကြေညာတယ်။ ပြီး လက်ကျန်ဝိုင်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး အသက်ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်”

ရဲအောင်က...

“သူတို့ဆီက ဘုန်းကြီးတွေက ဝိုင်တွေဘာတွေ သောက်လို့ ရတယ်ပေါ့လေ...၊ ဒါပေမယ့် အဲလိုပုံစံနဲ့ အသက်ကုန်သွားတာကို တပည့်တပန်းတွေက လေးစားကြည်ညိုမှု ရှိပါ့မလား”

“အင်း...အဲဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေက အဆင်သင့်ကို

ရှိတယ်ကွ့”

“ပြောပါဦး...”

“ဆရာတော်ဂင်ပိုက...သူ့တပည့်တွေကို သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းစရာ၊ ငိုကြွေးစရာ မလိုဘူးလို့ မှာထားတယ်။ သေခြင်းတရားဆိုတာ ဝမ်းနည်းငိုကြွေးခြင်းတို့ရဲ့ လွတ်မြောက်ရာဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို သေခြင်းနယ်ကိုရောက်ပြီး လွတ်မြောက်သွားတဲ့အတွက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှုတ်ဆက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရမယ်တဲ့...”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့...သူ့ အသက်ကုန်သွားတဲ့အခါမှာ တပည့်တပန်းတွေက ဆာကေးအရက်သောက်ပြီး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီးတောင်ကျင်းပကြရတယ်တဲ့...”

“ဪ...ဒီလိုလား”

“တစ်မျိုးပဲနော်...”

ရဲအောင်နှင့်လင်းလင်းတို့ ဘယ်လိုသုံးသပ်ရမည်မှန်း မသိဖြစ်သွားကြ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သေခြင်းတရားကို အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရင်ဆိုင်သွားမှုများကို ကြားသိရသဖြင့် စိတ်တည်

ငြိမ်မှု ရှိလာကြလိမ့်မည်။

“ကဲ...ဒီမှာ နောက်ဆုံးတစ်ပုံ”

နောက်ဆုံးရုပ်ပုံက ဘုန်းတော်ကြီးမဟုတ်၊ ပါမောက္ခကြီးတစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံဖြစ်သည်။

လင်းလင်းက...

“ဪ...သူက ရိုးရိုးလူပဲနော်”

ရဲအောင်က ရုပ်ပုံကို သေချာကြည့်ပြီး...

“သူ့ကို ငါသိတယ်”

“သိလား...”

“အေး... ဒေါက်တာ ဆူဇူကီး မဟုတ်လား”

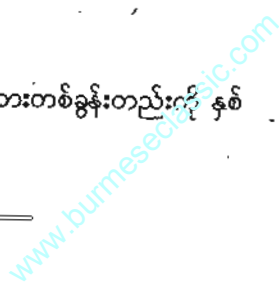
“အေး...သူလည်း ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ”

“အင်း...ပြောပါဦး၊ သူကရော ဘယ်လိုဖြစ်သတဲ့”

“သူလည်း သေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“ဟုတ်လား”

“အင်း... နောက်ဆုံးအနေနဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်းကို နှစ်ခါထပ်ပြောသွားတယ်”

“ဘာပြောသွားလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့”

ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ စကားသံများ တိတ်သွားကြ၏။

ပြင်ပမှ မိုးက နည်းနည်းစဲနေပြီ။ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့၏ ကြေသံ တဖျောက်ဖျောက်က စိတ်ထဲကို တစ်မျိုးတစ်မည် ဝင်ရောက်နေ၏။

နေဒွန်းက သောက်ရေတစ်ခွက် သောက်သည်။ ရဲအောင်

တို့ကိုလည်း သောက်မလားဟု လှည့်မေး၏။

“မသောက်ပါဘူးကွာ...”

စားပွဲဆီ ပြန်အလာမှာ နေဒွန်းက လင်းလင်းကို မေး၏။

“လင်းလင်း”

“ဟင်”

“ခုနက ငါပြောသွားတာတွေကို ကြားတယ်နော်”

“ကြားသားပဲ”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ပြောပါဦး”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ငါ့ရော...ဘယ်လိုသေရင် ကောင်းမလဲလို့”

“အိုး...မပြောတတ်ပါဘူး”

“သေခြင်းတရားကို သူများတွေ ရင်ဆိုင်သွားတာ ဘယ် လောက်ချိုးကျူးစရာကောင်းသလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်...၊ အဲဒါကို ငါ လတ်ခံပါတယ်”

“ငါ့စဉ်းစားနေတာ...ငါလည်း နောက်ဆုံးစကားကို ဘယ်လိုပြောပြီး သေသွားရင် ကောင်းမလဲလို့”

လင်းလင်းက ဘာမှပြန်မပြော...။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ အပြောင်အပျက် ဆတ်ပြောလိုက်သည်။

“တီဗွီကြော်ငြာထဲကလို PMG, PMG လို့ အော်ဆာ သွားရင် ကောင်းမလား...ဟဲဟဲ...”

လင်းလင်းက မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

“နေ့ခန်း...နောက်မနေနဲ့ဟာ”

“မနောက်နဲ့ဆိုလည်း မနောက်တော့ပါဘူး၊ နေပါဦး ငါ့ရဲ့ တနင်္လာနံနက်လေးကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မလာတာလဲ”

“သူ့ဘာသာ မလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဒီနေ့...နင်...အဲဒီလို...အဂ္ဂာဖြစ်မယ်လို့ သိထားတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ မလာရဲဘူး၊ မလာတော့ဘူးလို့ပြောတယ်”

“ဒါဖြင့် အိမ်မှာ သူက ဘာလုပ်နေသတုံး”

“ဘယ်သိမလဲဟာ...၊ ငိုနေမှာပေါ့”

အပြင်မှာ မိုးက သည်းလာပြန်သည်။

“ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မိုးများ စွေမလား မသိဘူး”

သူ့စကားကို မည်သူကမှ မတုံ့ပြန်ကြ။

တစ်စုံတစ်ခုကို ပျက်ကနဲ သတိရလိုက်သည်။

“နေပါဦး...၊ ငါ့ကို ပြောပြပါဦး”

ထူးခြားသွားဟန်ရှိသော သူ့အသံကြောင့် ရဲအောင်နှင့် လင်းလင်းတို့၏ ငဲ့နေသောခေါင်းများ ဆတ်ခနဲ မော့လာကြသည်။

“ခဏီက အာရုံထဲမှာ ဘယ်လိုမြင်သလဲ၊ ငါဟာ မိုးရွာတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ သေမယ်လို့ မြင်တာလား...”

ရဲအောင်နှင့်လင်းလင်းက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြ၏။ ပြီးမှ...

“မိုးရွာတဲ့နေ့ပဲ နေမှာပေါ့၊ နင်ရဲ့ အညှီရောင်ကုတ်အင်္ကျီကြီး က ရွဲစိုနေတယ်...တဲ့”

မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

“အညှီရောင်...ကုတ်အင်္ကျီ”

“အင်း...”

“အလောင်းက အဲဒါကြီး ဝတ်ထားရက်လား”

“အေး...၊ သူ့အာရုံထဲမှာ အဲလိုမြင်တယ်”

နေဒွန်း ထိုင်ရာမှ ထ၏။ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ နံရံကပ်ပြီး သွားရပ်နေလိုက်၏။ ငြိမ်သက်သော်

လည်း စူးရှဟန်ရှိနေသည့် သူ့မျက်နှာအနေအထားကြောင့် ရဲအောင်

တို့ကလည် ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေနေလိုက်ကြသည်။

“လင်းလင်း”

“ဟင်...”

“တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ”

“ဘာလွဲတာလဲ...”

“ခဂ္ဂါဟာ သူ့ကိုယ်သူ အာရုံပြန်မမြင်ဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်

မဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ဒါပေမယ့်... နင့်သုံးသပ်ချက်အရ သူဟာ ငါ့ကို အရမ်း

အားကျတယ်။ ငါ့လို အရမ်းနေတတ်ချင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“အေး...”

“ဒါဆိုရင် တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုယ်သူ ငါ့လိုများ မြင်ယောင်

မိနိုင်လား”

“ဟင်...”

လင်းလင်း၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်ထွက်သွား၏။ ရဲအောင်

၏ ခါးကလည်း ဆန့်ထွက်လာသည်။

“နင်... နင်ဆိုလိုချင်တာက”

“အေး...၊ ခဂ္ဂါဟာ သူ့ဘာသာသူ သေမှာကို ငါ့သေတဲ့ပုံစံ

မျိုးနဲ့များ လှည့်ပြီး မြင်ယောင်လိုက်တာလား”

“ဟင်...”

အင်မတန်စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ထိုင်ရာ

မှ ရုန်းကန် ထရပ်ကြသည်။

ရဲအောင်က...

“မင်း... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုတွေးရတာလဲ”

နေဒွန်းက ခေါင်းကိုဖြေညှင်းစွာ ငြိမ့်မြဲလိုက်၏။ လက်နှစ်

ချောင်းထောင်ဖြုတ်ပြီး...

“အဲဒါကရှင်းပါတယ်၊ တစ်အချက် ငါ့မှာ အညှို့ရောင် ကုတ်အင်္ကျီမရှိဘူး...၊ နှစ်အချက် သူ့မှာရှိတယ်...၊ သူ့မွေးနေ့တုန်းက လက်ဆောင်ရတဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အညှို့ရောင် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ပါတယ်”

“အို...”

“ဘုရား...ဘုရား”

လင်းလင်းက အခန်းအပြင် ပြေးထွက်မည့်ဟန်ပြု၏။ “ခဏှါ ဆီသွားရအောင်” ဟုလည်း ဆိုသည်။ နေဒွန်းက ဆွဲထားသည်။

“နေဦး...၊ အလောင်းကို အာရုံထဲမှာသူမြင်ရတော့ မိုးတွေ ရွာနေသလား၊ မိုးတိတ်နေသလား”

“မိုး...မိုးမရွာတော့ဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး လင်းလင်း၏မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား သည်။ ပြင်ပမှာလည်း မိုးတိတ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့်မင်...။

“နေဦး...၊ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းပါ၊ အလောင်းကို ဘယ်နှား မှာ တွေ့တာတဲ့လဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေရှိသလဲ”

“အလောင်းက မြတ်ပင်တွေကြားထဲမှာ လဲနေတာ၊ အနား

မှာ သစ်...သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လည်း ရှိတယ်...တဲ့...”

“ဪ...”

နေဒွန်း၏ရင်ထဲ နှင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ကို ခိုးချရင်း...

“အဲဒီနေရာကို ငါသိတယ်”

“နေဒွန်း...သွား...သွားကြမယ်လေ၊ မိုးတိတ်နေပြီ နေဒွန်း တို့...လိုက်...လိုက်သွားကြရအောင်”

“အေးပါ...”

ရဲအောင်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံဖြစ်ကြ၏။

“ကဲ...သွားကြရအောင်”

အပြင်လမ်းပေါ်မှာ နေရောင်ကတော့မရှိ။ သို့သော် မိုးက တိတ်နေပြီ။ ဘာမှမဆိုင်သော်လည်း နေဒွန်း၏ရင်ထဲမှာ မီးစွဲလောင် နေသော ကောင်းကင်တစ်ခု ရောက်ရှိလာသည်။

မရဏန္တံ ဟိ ဇိဝိတံ

အသက်ရှင်ခြင်းသည် သေရခြင်း အဆုံးရှိ၏။

[ဓမ္မဝဒ၊ ၃၅]

သတ္တာနံ ဗဟူနိ မရဏကရဏာနိ။

သတ္တဝါတို့မှာ သေရခြင်းအကြောင်း များစွာရှိကုန်၏။

[ဇာတ် အဋ္ဌကထာ...၊ တတိယတွဲ စာ-၃၂၅]

ယောပိ ဝဿသဓံ ဒီဇေ၊ ယောပိ၊ မစ္ဆုပရာယဇော။

အနှစ်တစ်ရာအသက်ရှည်သောသူသည်လည်း
သေရခြင်းလျှင် လဲလျောင်းရာရှိ၏။

[သံယုတ်ပါဠိတော် - တတိယတွဲ စာ-၁၉၁]

သဗ္ဗေ မစ္စူဝသံ ယန္တိ၊
သဗ္ဗေ မစ္စူပရာယဇော၊

လူငယ်၊ လူကြီး၊ လူမိုက်၊ ပညာရှိ ဤသူအားလုံးတို့သည်
သေမင်း၏ အလိုနိုင်ငံသို့ လိုက်ပါကြရ၏။
အားလုံးသောသူတို့သည် သေမင်းအထံသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ
ရ၏။

[သုတ္တန်နိပါတ်၊ ပါဠိတော်၊ စာ - ၃၇၁]

နောင်...ခေတ်အဆတ်ဆက်ကလူတွေ
ကမ္ဘာမြေတို့ ပြန်တူးဖော်တဲ့အခါ...
ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်တာ...
သူ့အကြောင်းတွေ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့
ခရမ်းပြာကျောက်စာတစ်ချပ် ဖြစ်ချင်တယ်...။

မိုးစဲနေပြီ...။ သို့သော်လည်း ကောင်းကင်တစ်ခွင်မှာ မိုးတိမ်
တို့က ညိုလွင်မည်းနေဆဲ။ ပျိုလူးသော မိုးရနံ့တို့က ဆွတ်ပျံ့စီးဆင်း
နေသည်။ သစ်ပင်အပေါင်းတို့က စိမ်းညိုလန်းဆန်းလျက်...။

“ဟိုမှာ...”

ရဲအောင်က လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ နေခွန်း ခေါင်းငုံ့ကာ
ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်မိသည်။ ခုန်ပေါက်မတတ်ဖြစ်နေသော
လင်းလင်းကို အတင်းချုပ်ကိုင်ထားရသေး၏။

“ခဏ္ဍိ”

လင်းလင်းက အော်ခေါ်၏။

“ခဂ္ဂါ...ဟေ့...ခဂ္ဂါ”

ရဲအောင်၏အသံကလည်း ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းရိုးတစ်
လျှောက်မှာ လွင့်ပေါက်မြည်ဟိန်းလျှက်ရှိ၏။

ခဂ္ဂါက လှည့်မကြည့်...၊ ပြန်လည်းမထူး...။

“နေဒွန်း၊ လုပ်ပါဦး နေဒွန်းရယ်”

လင်းလင်းက နေဒွန်း၏ကိုယ်ကို အတင်းဆွဲခါပြီး ငိုသံပျို့
ပျို့နှင့် ပြောသည်။

“လာလာ၊ ငါတို့ သူ့ဆီမြန်မြန်ရောက်အောင်သွားကြမယ်”

ခဂ္ဂါက ဆည်းဆာသစ်ပင်ကြီးရှေ့မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲစို
လျက်၊ ကပိုကရီ ရပ်နေသည်။ နက်မှောင်သော ဆံနွယ်မျှင်များက
ဖားလျားပြေကျလျက်...

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အညှို့ရောင် ကုတ်အင်္ကျီကြီးတစ်ထည်ကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေ၏။ လက်နှစ်
ဖက်ကလည်း စိန်းကာပိုက်ကာ ရွေ့လျားနေသည်။

“ခဂ္ဂါ...”

ကြားတော့ ကြားလိမ့်မည်...၊ သို့သော် သူ့ကိုခေါ်မှန်း

သိပုံ မပေါ်တော့။

ဆည်းဆာသစ်ပင်ကြီးကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် စကားတွေ
ပြောနေသည်။ ယိမ်းကာထိုးကာ ရပ်တည်နေရခြင်းဖြစ်၏။

“ခဂ္ဂါ...”

စေ့ပတ်သွားရသော လမ်းဖြစ်၍ အမြင်နီးနေသည့်တိုင် ခရီး
က အလျားရှည်လွန်းလှသည်။

“ဒန်း...ဒရိမ်း...ရိမ်း...”

ထိတ်လန့်ပြီး လင်းလင်း လဲပြိုကျသည်။ ကောင်းကင်မှာ
လျှပ်ရောင်တွေ ပွင့်အက်ပြီး တိမ်တို့၏ ထစ်ချွန်းပေါက်ကွဲသံက
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။

ရှေ့ဆုံးမှပြေးသွားနေရင်း ရဲအောင်က ခဂ္ဂါကို အော်ခေါ်
သည်။

“ခဂ္ဂါ...”

“.....”

“ခဂ္ဂါ...”

.....”

“ခဂ္ဂါ...”

.....”

ခဂ္ဂါက ကောင်းကင်ဆီ မျက်နှာမော့ပြီး စကားတွေပြော ပြန်သည်။ သူ့လက်အစုံကိုလည်း ကောင်းကင်ဆီ ဆန်တန်းထားသည်။ လေစီးမှာ ဆံပင်တွေ မျောလွင့်နေသော သူ့ပုံသဏ္ဍာန်က ရင်နှင့်တူန် လှုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ၏။

“ခဂ္ဂါ...”

နေဒွန်းကလည်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ခေါ်သံကြောင့် ဟုတ်ဟန်မတူပဲ ခဂ္ဂါမျက်နှာက သူတို့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“အို...”

အားလုံး၏ရင်ထဲမှာ စူးဝင်းလဲ့ပြာသွား၏။ ခဂ္ဂါမျက်နှာက လူသေတစ်ယောက်လို ဖြူရော်နေသည်။ မျက်လုံးများကလည်း ခြာခြာ လည်နေသည်။ မူမှန် မဟုတ်တော့။

သူစိတ်တွေ လုံးလုံးလျားလျား ဖောက်ပြန်နေချေပြီ။ ကြောင်

စီသော်လည်း (မျက်ရည်များ စိုစွတ်ထားဟန်ရှိသည်) မျက်လုံးတောက် တောက်တို့ဖြင့် သူတို့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

သို့သော်...သူတို့ကို မမှတ်မိ။ အသိတရားမရှိတော့၊ သူတို့ ကို မသိတော့ချေ။

“ခဂ္ဂါ...”

သုံးယောက်လုံးက ကြုံးအော်လိုက်ကြသော်လည်း ဘာမှ မထူးခြားသော မျက်နှာနှင့် ခဂ္ဂါ၏ ဦးခေါင်းက တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့် သွားသည်။

“အိ”ကနဲ ငိုရှိုက်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ လင်းလင်း ခွေကျသွား သည်။ သတိလစ် မေ့မျောသွားခြင်းဖြစ်၏။

ရဲအောင်က အသက်ရှူသံကြီး တစ်ခုနှင့်အတူ ခဂ္ဂါရှိရာကို မမူးမူးထိုး ပြေးလေသည်။

“ဒိန်း...ဒိန်း...ဒရိမ်း”

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်လုံးများ ပင် ကိုစီးစပ်ထွက်သွားရသည်။ ယိုင်ပတ်သွယ်ဖြာ ထွက်ပေါ်လာသည့် လျှပ်စီးကြောင်းများက ကောင်းကင်မှ ယိုစီးကျသည့် အဖြူရောင် သွေးစီးကြောင်းများပမာ...။

“ဒိန်း...ဒိန်း...ဒရိမ်း...ဂျိမ်း”

လင်းလင်းကို ခဏထားခဲ့ပြီး...
ခန္ဓာကိုယ်ပေါက်ကွဲမတတ် ခဂ္ဂါဆီ ပြေးသွားရ၏။

“ဒိန်း...”

“အား...”

“ခဂ္ဂါ...”

လေစီးနှုန်းက ပို၍ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလာသလိုရှိသည်။ အသံမျိုးစုံပေးပြီး ကွေးညွတ်လူးလွန်နေသည့် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ၊ ပြီး...ခဂ္ဂါ ခါကနဲ လွင့်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ခဂ္ဂါ...”

“.....”

“ခ...ဂ္ဂါ...”

“.....”

“ခ...ဂ္ဂါ...”

“.....”

ခဂ္ဂါအနားသို့ သူနှင့်ရဲအောင် ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ ခဂ္ဂါ၏

မျက်လုံးအစိုက ထာဝရ မှေးမှိတ်သွားပြီဖြစ်၏။

“ ခ ဂ္ဂါ ရ ယ် . . . ”

ဆွဲပွေ့ယူလိုက်သော နေ့နန်း၏လက်ကြားမှ ခဂ္ဂါ၏အသက်ကိုယ်လေး ပျော့ရွေ့လျက် ပါလာသည်။ အသက်လည်း မရှူတော့။

ပြတ်ကျသော ဓာတ်ကြိုးတစ်ချောင်းက ခဂ္ဂါ၏အသက်ကို ဖောက်ထုတ်ယူသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဓာတ်ကြိုးဆီမှ ကန်ထွက်ပြီး ဆည်းဆာပင်ကြီး၏ ပင်စည်လုံးနှင့် ရိုက်မိလိုက်သေးသည်။

လျှပ်စစ်အားက ပြင်းသည်။

“ ဝေါ . . . ”

မိုးက သည်းကြီးမဲကြီး ပြန်ရွာလာသည်။ ရဲအောင်က ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်ပြီး အဝေးကို ရပ်ငေးလျက် . . .။

ခဂ္ဂါ၏လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်က စာရွက်ဖြူလေး တစ်ရွက်။ မိုးရေတို့ ရွှံ့စိုလျက် . . .။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

သက်ပြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ . . . မီးခိုးနီမှုန်တွေ ရောပါသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ ခဂ္ဂါ . . . ”

“ ”

“ ငါ့ကိုယ်စား နှင်ဝင်ဆေးပေးသွားတာလား ခဂ္ဂါရယ် ” မျက်ရည်နှင့် မိုးရေတို့က ပါးပြင်ပေါ်မှာ ရောဖြန်းပြိုစီးလာသည်။

“ ဘာကြောင့်များ ငါ့ဆေးတမ်းစာနဲ့ ဆေးလိုက်ရတာလဲ . . .။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ခဂ္ဂါ၊ ငါ့ကို ချစ်လို့လား၊ ငါ့ကို နှင် သိပ်ချစ်လို့လား ခဂ္ဂါ ”

ခဂ္ဂါ၏အလောင်းကို မြတ်ရိုင်းတွေကြားမှာ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ချထားလိုက်၏။

ဆည်းဆာသစ်ပင်ကြီးဆီ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်သည်။ မျက်ရည်နှင့် မိုးမှုန်တို့ကြားမှာ မြင်နေရသည့် သစ်ပင်ကြီးသည် နီးကပ်နေသည့်တိုင် ဝိုးတဝါးနိုင်လျက်ရှိသည်။

“ သစ်ပင်ကြီး . . . ”

သစ်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်တော့ သစ်ပင်ကြီးကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် သူ့ကို ပြန်လည် ငဲ့ကြည့်သည်။

၂၆၂) ငိုရင်ခွင်ကြားက နှင်းဆီဝါးသွားတစ်လက်

သစ်ပင်ကြီးရေ...
 ကျွန်တော့်သေတမ်းစာနဲ့ သူက ဝင်သေသွားတယ်၊
 ကျွန်တော့်သေတမ်းစာနဲ့ သူက ဝင်သေသွားတယ်...၊
 မှု အယ်လို ပြောသွားသေးလဲ...၊
 ကာအကြောင်းပြချက်တွေ ပေးသွားသေးလဲ...၊
 ဖစ်ပင်ကြီးရယ်...
 မှု ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ...
 ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ပါသလား...၊
 ကျွန်တော့်ကို သူ ချစ်တယ်တဲ့လား...၊
 ကျွန်တော့် သေတမ်းစာကိုရော...
 မှု ဆုံးအောင် ဖတ်ပြီးပြီလား...၊
 မှု ရှက်မှာ ပဲနော်၊
 မျက်ရော ဖျော်သေးလား...၊ ဝမ်းရော နည်းသေးလား...။
 ဖစ်ပင်ကြီးရေ...
 ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြပါ...
 ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြပါ...

ခင်ဗျားကို သူ...ဘာတွေပြောသွားသလဲ...၊
 ခင်ဗျားကြားလိုက်ရတဲ့ သူ့ဆီကစကားတွေ...
 ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြပါ...
 ကျွန်တော် သူ့ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာကိုရော
 သူ... သိသလား...၊
 တကယ်သိသလား
 ဘယ်လောက်အထိ သိသလဲ...၊

သစ်ပင်ကြီးရေ...
 ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြပါ...
 ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြပါ...
 ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြပါ...”

တာရာမင်းဝေ
 ၂၈-၉-၉၈

